

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Morressy_John-08-Kedrigern_a_drak.PDB

PDB Name: 6 Kedrigern a drak
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.10.2001
Modification Date: 3.10.2001
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John Morressy

KEDRIGERN A DRAK COMME IL FAUT

"..když doma býval jsem, na lepším byl jsem místě, však poutníci se musí umět uskrovnit."
-SHAKESPEARE

Jedna
Zmatek na cestě

Kedrigernova mysl byla vodou stejně ztěžklá jako jeho plášť.

Slibně začínající nádherný letní den vystřídal chlad a nepolevující déšť. Mírný déšť, který byl zpočátku docela vítaný, neboť spláchl zvířený prach z cest a ovlažil a osvěžil vzduch, postupně přerostl ve vytrvalý liják promočující člověka až na kost a proměňující níže položené úseky cesty v potoky bahna. Kedrigern byl stále ještě daleko od svého cíle, noc se blížila a nikde nebylo vidět žádnou známku lidského osídlení.

V této situaci a za tohoto počasí by vzal zavděk čímkoliv. Hrad by byl skvělý, ale šlechtické sídlo nebo statek by také vyhovoval, stejně jako stodola, stáj, vepřín nebo kurník. To vše mělo střechu a on byl ochoten spokojit se s čímkoliv, co mělo střechu, třeba i děravou; dokonce i s hospodou. Každý čaroděj, který je tak hloupý, že se vydá na cesty, aby se utkal s démonem, a zanechá doma báječnou ženu a útulnou suchou vilku, by měl přijmout, cokoliv se mu naskytne, a být za to patřičně vděčný. Kedrigern se zamračil na deštěm zplhlou hřívu svého koně a pokusil se zaujmout stoický postoj. Neúspěšně.

O minutu později, pohroužen v nejčernější myšlenky, uviděl cestu, která vedla mezi stromy po jeho levici. V tu chvíli vypadala spíš jako stoka, ale jelikož odbočovala z cesty, po které jel až dosud, a jelikož na jejím konci svítilo světélko, musela to být cesta.

Kedrigern v duchu zajásal, setřásl vodu, která se nasbírala v záhybech jeho rukávů, povzbudivě poplácal svého koně po šíji a zamířil ke světlu. Zdá se, že všechno bude brzy v pořádku; a když už ne v pořádku, tak alespoň v suchu. Cesta záhy končila a Kedrigern uviděl mezník krčící se ve stínu osamělého, sukovitého a prastarého dubu. Mezník v něm vyvolal novou vlnu radosti a úlevy. Byl na Osilvanovu pozemku a Osilvane byl laskavý a štedrý muž známý svou pohostinností vůči pocestným, kteří zabloudili do tohoto řídky navštěvovaného lesa. Kedrigern ho sice osobně neznal, ale v takovou noc byl nakloněn věřit všeobecnému mínění.

Brzy dorazil k bráně zbudované v solidní zdi opatřené hrozivými hroty. Skrz mříže uviděl prostorné stavení. Okenice byly zajištěny proti bouři, ale ze škvír mezi nimi, stejně jako z pootevřených dveří stáje, se linulo uklidňující světlo. Sotva Kedrigern zatáhl za provaz zvonku, vyběhl ze stáje podomek. Pozvedl do výše lucernu, nervózně se ohlédl přes rameno a pak zavolal přídušeným hlasem: "Jeď pryč, cizince! Zachraň se a jeď co nejrychleji pryč!"

"Jsem promočený až na kost, dobrý muži! Proč bych měl jezdit pryč?"

"Dnes v noci není v tomto domě bezpečno!"

"Není tu bezpečno? A o jaké nebezpečí jde?"

"Kouzla! Magie!" zvolal podomek hlasem plným děsu.

Kedrigern záupěl. "Zaklel snad nějaký idiot Osilvana?" To by byla komplikace, o jakou dnes večer rozhodně nestál.

"Než vyjde slunce, budeme možná zakleti všichni, cizince!"

V domě jsou čarodějové!"

"Čarodějové? Tady?"

"Ano, čarodějové a hned dva. Jsou oblečeni jako knížata a trochu i jako králové. Mají pokoj sami pro sebe. A čisté povlečení.

Ach, jsou to jistě velcí čarodějové. Obyčejní lidé, jako jsme my, se takovým raději vyhnou. Zachraň se, cizince! Ujeď pryč od té prokleté magie!"

"Risknu to," odpověděl Kedrigern. "Pust' mne dovnitř."

Podomek ještě chvíli kvílel, ale nakonec poslechl. Kedrigern zanechal svého koně v jeho péči a sám zamířil poněkud zmateně k domu. Nedokázal zachytit ani stopu po přítomnosti čarodějů. Ať už byli ti dva kdokoliv, museli se dobře maskovat. Ale jak v tom případě podomek věděl, že jsou čarodějové? To bylo rozhodně zvláštní. A co tu mohli

pohledávat? Cestou o žádných čarodějích, kteří by se v kraji vyskytovali, neslyšel. Tedy cizinci. Ale jací a odkud? To byla hádanka.

Kedrigern vešel do hlavní místnosti a zamířil ke krbu, ve kterém lákavě plápolal oheň. Kolem něj seděli v nízkých židlích dva muži, nohy natažené na podnožkách přikryté ovčími rouny. Třetí muž, dobře a vkusně ustrojený, stál nad nimi jako anděl strážný. Při zvuku kroků se jim omluvil, otočil se a spěchal Kedrigernovi v ústřety.

"Vítám tě, cizince! Jsem rád, že jsi k nám v tento deštivý večer našel cestu. Jsem Osilvane od Sukovitého dubu," přivítal ho. Mnul si při tom ruce a usmíval se jako člověk v nejlepším rozmaru.

"A já jsem šťasten, že se s tebou mohu pozdravit, sire Osilvane, a využít tvého laskavého pohostinství. Nepříjemně mokrá noc na cestování. Byl bych nanejvýš vděčný za teplé jídlo a suché místo k přespaní."

"Dostaneš obojí, poutnice, dostaneš to hned, jakmile obsloužím ty dva pány u krbu. Jsou to čarodějové, chápeš. Nemohu je nechat čekat. Pojd' a posaď se třeba tamhle v rohu. Tam tě nikdo nebude rušit."

"Jsem promočený a je mi zima. Raději bych se posadil ke krbu."

"K nim? Dobrovolně?" zašeptal Osilvane. "Jsou to čarodějové!"

"To mi nevadí," řekl Kedrigern a usmál se. "Víš, já jsem..."

Zarazil se dřív, než stačil odhalit svůj profesionální status. Osilvane to vědět nemusel a jestli ti dva rozumí svému řemeslu, poznají to sami. Kromě toho dával přednost zůstat nepoznan. "Já jsem student a učenec," řekl. "Znám mnoho čarodějů. Možná budu znát i tyhle dva."

Ačkoliv Kedrigernovi bylo už skoro sto sedmdesát let, na svůj věk nevypadal. Podle obvyklých lidských měřítek byl starý přímo nepředstavitelně a dávno už z něj nemělo zbývat nic než hůl a pár pramenů bílých vlasů; ale on byl čaroděj a jako takový mohl žít čtyři sta - pět set let, když bude rozumně zacházet se svou mocí a bude mít trochu štěstí - a jeho vzhled byl klamný. Pro lidi nebylo lehké odhadnout, jak starý vlastně je. Vypadal starší než mladí, mladší než staří, a lidé mu obvykle hádali něco mezi tím. Jen jeho oči někdy prozrazovaly hlubiny času a vědomostí neznámé těm, jejichž délka života se počítá v desetiletích. V prostém tmavém cestovním plášti mohl být lehce považován za učence, kupce na cestách, zručného řemeslníka nebo méně významného dvorního úředníka, a tak Osilvane přijal jeho identifikaci bez poznámek a se zdvořilou úklonou mu uvolnil cestu.

Kedrigern vykročil ke krbu a cestou se snažil zachytit nějaký náznak čarodějnické přítomnosti. Nerozeznal nic. Ti dva byli rozhodně velice dobře zamaskováni; nedokázal rozpoznat ani maskovací kouzlo. Byla to hezká čistá práce a na Kedrigerna učinila velký dojem.

Záměrně se vyhýbal pohledu na sedící postavy. Jen natáhl ruce, aby si je ohřál nad plameny. Jistě si ho všimnou a pozvou ho, aby se k nim připojil, a pak ho čeká zábava a pěkné večerní popovídání s kolegy.

"Jsi odvážný chlapík," ozval se za ním sytý hluboký hlas.

Kedrigern se pootočil a odpověděl přes rameno: "O nic odvážnější než kdokoliv jiný, kdo se vydal na cesty v tomto počasí."

"Nechvěješ se při představě, že strávíš večer ve společnosti čarodějů. To svědčí o jisté odvaze."

Kedrigern se otočil. Pohled na muže s plnovousem a se všemi čarodějnickými regáliemi ho zarazil: měl na sobě dlouhý černý háv lemovaný kožešinou a zdobený kabalistickými a astrologickými symboly, lesknoucí se v mihotavé záři ohně, z pod kožešiny, která mu hrála nohy, vykukoval pár špičatých škorní, kolem krku měl řetěz, na kterém visel medailon podivného tvaru a většinu jeho prstů pokrývaly prsteny s drahými kameny. Na podlaže poblíž jeho židle stál kuželovitý klobouk ozdobený stejným způsobem jako jeho háv.

Sto lidí ze sta, obecní bláznů nevyjímaje, by při pohledu na něj řekli: 'Ach, tak tohle je čaroděj.' Byl to právě ten druh předvádění se na veřejnosti, který Kedrigern zásadně odmítal. Co se jeho týkalo, čím méně člověk splňoval populární představu o čarodějích, tím lépe. Chodit po světě vyparáděný jako tajtrlík nebylo jen zbytečně okázalé, marnivé a hloupé, ale svědčilo to také o mizerném vkusu dotyčné osoby a mohlo to být i nebezpečné. Naparovat se svým čarodějnictvím před cizími lidmi znamenalo koledovat si o potíže. Dokonce i ten nejmocnější čaroděj by si měl dvakrát rozmyslet, než něco takového udělá.

To vše Kedrigerna napadlo, ale nechal si svůj názor pro sebe.

Každý podle svého vkusu. Místo toho řekl uctivým tónem: "Žádnou zvláštní odvahu nemám, mistře čaroději. Mám tu čest znát osobně několik skvělých čarodějů a všichni jsou to vybraní, inteligentní a moudří mužové."

"Stejně jako my. Stejně jako my," řekl druhý muž, jehož Kedrigernova slova viditelně potěšila. "Řekni mi, poutníče, slyšel jsi už o čaroději známém světu jako Hrozivý Folondondry?"

Kedrigern se zatvářil schlíple. "Rdím se hanbou, ale musím připustit, že je mi toto jméno docela neznámé."

"Za to se nemusíš stydět. Brzy se to změní. Jsem Folondondry, který před krátkým časem přicestoval ze vzdálených krajů," prohlásil muž hlasem člověka, jenž přináší poselství, na které svět už dávno čeká. "A tohle je můj žák a pomocník, Zampic z Kamenité měčiny."

"Těší mne, že vás poznávám," řekl Kedrigern. Ta jména mu absolutně nic neříkala.

Folondondry si odkašlal a probral se prsty plnovousem. Pak mrkl a významně prohlásil: "Mnohé by potěšilo, kdyby nás mohli poznat osobně, co, Zampiku. Nebo kdyby v to mohli alespoň doufat."

"Jistě, mistře," odpověděl Zampic. Byl mladší a o něco méně okázalou verzí svého mentora. Ale pečlivě nakulmovaný vous a obrovské prsteny na obou jeho rukách svědčily o stejných sklonech k předvádění se.

Kdo jsou ti dva, uvažoval Kedrigern, a odkud sem přišli? A proč nedokáže postřehnout ani stopu po přítomnosti jejich magie? A proč oni nevědí nic o jeho vlastní moci? Zamračil se, jak mu všechny ty otázky prolétly myslí.

Folondondrymu jeho zasmušilý výraz neunikl.

"Neboj se, poutníče. Nejsme uražení. Jak bys mohl vědět o naší proslulosti a slavných činech, když jsme do tohoto kraje přicestovali teprve včera? Postačí, když se k nám budeš chovat s obvyklou zdvořilostí."

"Hrozivý Folondondry je nanejvýš laskavý," řekl Kedrigern s úklonou a v duchu dodal: a taky nafoukaný osel.

"Když člověk vládne tak strašnou mocí, může si trochu té shovívavosti dovolit," odpověděl Folondondry a velkoryse mávl prsty obtíženou rukou. "Ale mluvil jsi o čarodějích, které znáš. Jmenuj je."

"No, tak třeba Tristaver nebo Fraigus Temný. A Conhoon Trojího nadání. Taky znám dobře Kedrigerna z Hor tichého hromu."

Folondondry se zatvářil zamyšleně. Zamračil se na ohnuté špičky svých škorní a pak pomalu zavrtěl hlavou. "Nemohu říct, že bych o některém z nich slyšel," řekl lhostejně, jako by otevřené přiznání jeho profesionální ignorance vůbec nic neznamenalo.

"Nikdy jsi neslyšel o Kedrigernovi?!" zvolal Kedrigern. "O Kedrigernovi, čaroději z Hor tichého hromu, mistru odeklinadel a protikouzle - každý přece slyšel o Kedrigernovi! Je jedním z nejlepších!"

Folondondry pokrčil rameny a podíval se na svého žáka. Zampic hleděl na svého staršího kolegu s dychtivým výrazem ve tváři.

"Mistře, myslím, že si vzpomínám... v té hospodě... když jsme překročili hory... tehdy ses zmínil..."

"Ach. Ach ano, samozřejmě. Ano, teď si vzpomínám," řekl Folondondry a na tváři se mu objevil široký úsměv. "Jak jen jsem mohl zapomenout na Kedrigerna? On a já jsme přece staří známí. Mnoho odeklinadel jsme za starých časů dělali společně."

"Takže Kedrigerna znáš?" zeptal se Kedrigern, potlačuje touhu vykřiknout: ty starý šejdíři!

"Jestli ho znám? Naučil jsem toho chlapíka všemu, co zná," řekl Folondondry a zamrkal jako laskavý starý pán, vzpomínající na své učitelské úspěchy. "Kedrigern byl jeden z mých nejnadanějších žáků."

"Jen si to představte. Muž, který učil Kedrigerna," řekl Kedrigern.

Pomalů zavrtěl hlavou v předstíraném úžasu.

Folondondry, kterého jeho obdiv povzbudil tak, že naprosto ignoroval Zampikova varovná gesta, pokračoval: "Nejen Kedrigerna, poutníče. Učil jsem je všechny. Všichni ti braši, které jsi jmenoval, bývali v těch či oněch časech mými žáky. Řekl bych, že by dnes už svého starého mentora ani nepoznali a já sám bych je zřejmě taky nerozeznal. Za sto nebo dvě stě let se člověku z hlavy leccos vytratí."

Stává se zapomětlivým. Navíc jsem nikdy neměl paměť na obličej.

Nebo na jména."

A s pravdou jsi taky na štíru, dodal Kedrigern v duchu.

Zampic si odkašlal a zeptal se: "Jak se jmenuješ, cizínče? Nemyslím, že by ses nám představil."

"Jsem Siger z Trondhjemu," řekl Kedrigern, uváděje jméno, jež obvykle používal na cestách.

"Ach, z Trondhjemu. Ano. To je někde na severu, ne?"

"Je."

"Samozřejmě, samozřejmě. Je tam chladno, řekl bych?"

"Hrozně."

"Ano. Dá se to čekat, že? Na severu bývá zima. To my jsme působili na jihu; můj mistr a já. Velice daleko na jihu. Tohle je moje první delší cesta."

"Aha. Tvůj mistr se vydal navštívit své staré žáky, aby tě představil."

To je prozíravé. Jakmile Kedrigerna uvidím, řeknu mu, že-" "Ne!"

"Ne?"

"Nemáme v úmyslu rušit zaměstnaného čaroděje," řekl Zampic až příliš naléhavě a zatvářil se ustaraně. "To by od nás bylo bezohledné."

A... necitlivé. A taky... taky... zahanbující. Ano, bylo by to hrozně zahanbující."

"Opravdu?"

"Připomínat někomu lehkomyšlné dny mládí z výše vlastní důstojnosti..."

ach ne, to bychom skutečně nemohli," řekl Zampic a rozhodně zavrtěl hlavou.

Folondondry se zasmál a plácl se do kolen. "Pěkný rošťák to tehdy byl! Někteří z nich byli uličníci a nezbedové k pohledání, žádná lumpárna jim nebyla cizí!"

Kedrigern se chápavě usmál na ošívajícího se Zampika a zářícího Folondondryho a řekl: "Kedrigern hrozně rád vzpomíná. A má skvělou paměť. Bude nadšený, že tě zase uvidí. Kdy mám říct, že se u něj zastavíte?"

"Hleďme, co to tady máme? Náš laskavý hostitel s korbou piva!"

zvolal Zampic jako člověk vysvobozený z pod oprátky. "Zanechme planých řečí. Veselme se!" Popadl korbel z tácu v Osilvanových rukou a pozvedl ho do výše. "Na dny našeho mládí a všechny naše neplechy - ať zůstanou zapomenuty a ať se nikdy nesetkáme se svými starými učiteli."

Kedrigern sáhl po korbelu a připojil se k přípitku, přesvědčen, že odhalil podvodníky, ale nerozhodnut, jak postupovat dál. Ten povedený pár určitě nepředpokládal, že by mohl oklamat třeba jen tříleté dítě. Folondondry byl upovídaný šejdíř, který se svou nejapnou vychloubačností prozradil, sotva otevřel ústa. Nemohl být nápadnější, ani kdyby nosil kolem krku ceduli s nápisem 'podvodník páté třídy'.

Zampic na tom byl snad ještě hůře. Ke všemu měl vystupování hysterické veverky. Kdo byli ti dva a co měli za lubem? Byli to snad herci, procvičující si své role? To sotva, herci by cestovali s celou společností. Takže lotři, chystající podvod? Ne, to bylo nemožné.

Koho si mohli myslet, že ošálí?

Existoval snadný způsob, jak to zjistit. Korbele, které ti dva vyprázdnili, stály na krbové římse. Pod záminkou, že si chce uvolnit místo pro nohy, vzal Kedrigern jeden po druhém do ruky a při tom prstem obkroužil jejich okraje v místech, kde přichází do styku se rty. Pak si prst přiložil k uchu a zašeptal naslouchací kouzlo, ale neaktivoval ho. Folondondry a

Zampic po celou tu dobu rozmlouvali tlumenými hlasy a Ošil vane vypadal zaměstnaně. Nikdo si ničeho nevšiml.

"Je čas jít na kutě," řekl Folondondry a začal se zvedat. "Zítra vyrážíme brzy."

"Kam máte namířeno?" zeptal se Kedrigern.

"Za svými záležitostmi," odsekl Zampic a pokoušel se odtáhnout svého mistra co nejrychleji pryč; ale Folondondry ho odstrčil a řekl: "Ano, a nejsou to jen tak nějaké záležitosti. Míříme na východ do panství Banslaka z Nezdravých močálů. Ubohý chlapík má nějaké potíže s démonem. Jdu ho vysvobodit."

Kedrigern znal Banslaka dobře. Vlastně byl zrovna na cestě do Banslakovy hradu, kde se měl utkat s démonem. Takže byl pochopitelně zvědavý: "Banslak si vás zavolal na pomoc?"

Folondondry se blahosklonně usmál, mávl rukou a řekl: "Ne tak docela."

"Můj mistr se doslechl o osudu toho nešťastníka a rozhodl se nabídnout mu své služby," odpověděl Zampic a zatahal Folondondryho za rukáv.

Folondondry si však řekl, že správný čas k odchodu ještě nenadešel.

Setřásl svého žáka a oznámil: "Abyś rozuměl, démoni jsou moje specialita. Kosím je jako obilí."

"Jaké štěstí pro Banslaka. A o jaký druh démona se v jeho případě jedná?"

Folondondry nad jeho otázkou mávl velkomyslně rukou. "Nestarám se o detaily. Démon jako démon, a když mi nějaký zkříží cestu, je to démon, který si koleduje o problémy."

"Mistře... vyrážíme brzy ráno. Musíme si odpočinout," naléhal Zampic.

"Přestaň se mnou cloumat. Jak už jsem říkal, poutníče-" "Siger. Jmenuje se Siger."

"Zmlkni. Jak už jsem říkal, Sigere... Co jsem to vlastně říkal?"

Ten idiot mne úplně zmátl."

Zampic už šel zoufalstvím a vztekem. "Je pozdě, mistře."

Cestovali jsme celý den v hrozném počasí."

"Nenechte se prosím zdržovat," řekl Kedrigern s gestem, vyjadřujícím hlubokou účast. "Pokud máte v úmyslu utkat se s démonem, budete odpočinek potřebovat."

"To je ta nejrozumnější věc, kterou dnes večer kdo řekl."

Čaroděj si musí odpočinout. Musí se udržovat v kondici. Pojdme, Zampiku. Nezdružuj. Ráno chceme vyrazit brzy," řekl Folondondry a zamířil ke schodišti. Jeho plášť se dramaticky zavlhl a Zampic ho rychle následoval.

Osilvane věnoval veškerou svou pozornost odcházejícímu páru. Kedrigern rychle vytáhl z pod kazajky medailon Cechu čarodějů a prohlédl si oba šejdiře Hledáčkem pravdivého vidění.

Folondondry měl slabou auru, tak slabou, že byla stěží viditelná.

Zampikova aura byla ještě nevýraznější. Oba dohromady měli stěží dost magie na to, aby uvařili vejce na měkko.

Kedrigern zastřelil medailon a posadil se na jednu z uvolněných židlí. Osilvane strávil několik minut na schodišti vzrušenou debatou s Folondondrym a pak se připojil ke Kedrigernovi. Vypadal jako někdo, kdo byl právě poctěn významným zjevením.

"Úžasný muž. Tak mocný a při tom tak ohleduplný," řekl hlasem překypujícím citem.

"Opravdu pozoruhodný pár."

"Tak ochotní pomoci... Tak velkorysí... Taková velkodušnost od takových velikanů by člověka skoro dohnala k slzám," řekl Osilvane chvějícím se hlasem. Pak si odkašlal a zatleskal rukama.

"Ale vždyť já tě nechal čekat, dobrý muži. Určitě umíráš hladý."

Kedrigern, který se cítil, jako by měl v útrokách bezednou propast, řekl: "Zmínil ses o něčem k jídlu."

"A budeš ho mít. Omlouvám se, poutníče. Můj dům je dnes večer samý shon. Děti jsou vyděšené z bouřky a moje žena je konejší a služebnictvo se zase třese strachy kvůli těm čarodějům." Zatleskal znovu, tentokrát hlasitěji. "Pošlu někoho, aby ti přinesl pořádné jídlo a přinesl ti k ohni slavník."

Kedrigern mu vděčně pokynul korbelem. Osilvane zmizel a čaroděj zavřel oči, blaženě si povzddechl - tak blaženě, jak jen to dokázal daleko od domova, když ho stále ještě čekala dlouhá cesta - a nasál vůni, která se linula z kuchyně.

Guláš byl opravdu dobrý. Chléb byl skoro čerstvý, a když ho namočil do horké šťávy v misce, rychle změkkl. Celkem vzato, jídlo bylo opravdu vydatné. Kedrigern vytřel misku posledním kouskem chleba do čistá a pak všechno spláchl douškem docela slušného piva.

Potom usoudil, že oba podvodníci už dospěli do svého pokoje, a aktivoval naslouchací kouzlo. Hlasy se ozývaly jakoby z velké dálky, ale každé slovo bylo jasně a zřetelně slyšitelné.

"Ty starý hlupáku! Žvanile! Vyzvonit všechny naše plány cizinci, všechno mu prozradit!" ječel Zampic.

"Nevidím na tom nic špatného, svěť se příteli," bránil se Folondondry.

"A co když to poví jinému čaroději?"

"Ať si to řekne, komu chce. Co na tom záleží?"

Zampikův hlas se třásl hněvem. "Předpokládejme, že se nějaký jiný čaroděj rozhodne zkusit své štěstí. Se skutečným čarodějem se přece nemůžeme měřit!"

"Mluv za sebe. Já jsem skutečný čaroděj, jak v této zabeđené zemi brzy všichni poznají. Mohu odčarovat, koho si zamlanu."

Přečaruju toho Kedrigerna s jednou rukou zavázanou za-" Zampikův neveselý smích jeho chvástání přerušil. "Nápoj lásky, co jsi udělal pro lorda Prembrila, způsobil, že mu vypadaly všechny vlasy, a šerif Conninshall z tvého odeklinadla obrostl peřím."

"Báječným peřím! Daleko hezčím, než ty páchnoucí vředy, které mu přičarovali, a kdyby se mi hned přiznal, kde k nim přišel, nemusel z něj teď být opeřenec. Neobviňuj mne z neupřímnosti mých klientů."

"Conninshall to vidí jinak. Mínil nás uvařit v oleji."

"Ale dostal jsem tě z toho, ne?"

"Ty!" zavřeštěl Zampic zuřivě. "To já omámil strážce! Já ukradl koně! Já se postaral o falešnou stopu!"

"Tak vidíš, kolik ses toho ode mne naučil. Nejsi můj učedník nadarmo. A teď sklapni a nech mě trochu se vyspat."

"Neříkej mi, abych sklapnul! Pořád mě jenom urážíš. Kvůli tobě jsem před Osilvanem a tím... kupcem vypadal jako hlupák."

Kedrigern sebou trhl a zamračil se. Když uslyšel Folondondryho odpověď, zamračil se ještě víc.

"Žádný kupec to není. Kupci se oblékají lépe. Tvrdí o sobě, že je učenec. Ale je to spíš potulný pěvec nebo menší zlodějíček."

Kedrigernovi rozčilením spadla čelist. Už slyšel dost, aby pochopil, o čem jde. Přerušil kouzlo a chvíli seděl a tiše běsnil nad neslýchanou nestoudností těch dvou vyparáděných, nabubřelých a nevyčválaných šarlatánů v místnosti nad ním. Tak kupec? Menší zlodějíček?

Za to zaplatí a platit začnou okamžitě, rozhodl se, zlověstně probodávaje očima strop. Kouzlo, které by přitáhlo všechny blechy z domu do jejich pokoje, by mohlo být dobrý začátek. Pak nezemské zvuky z pod polštáře, doprovázené mrazivými pohyblivými předměty v ložním prádle. A potom...

Zarazil se. Ne, dnes v noci nic. Ať se hezky vyspí a jedou do Banslakov hradu, překypující sebedůvěrou. Až tam dorazí, přivítá je Kedrigern z Hor tichého hromu a naučí je, co je to magie. Pořádně je to naučí.

Chvilí ještě seděl u ohně a sám pro sebe se usmíval nad tou představou, pak se zvedl, zív a rozkošnický se protáhl. Byl čas jít na kutě. Ráno ho čekala dlouhá cesta a vyrazit chtěl brzy.

Udělal malé kouzlo, které mu mělo držet od těla všechny létající, plazící se, skákající, šmejdící a běžající tvorečky, složil si pod hlavu svou kazajku a ještě jednou aktivoval naslouchací kouzlo. Ti dva nahoře si vyměňovali už podstatně jadrnější výrazy. Zampic vyjmenovával četné mistrovy profesionální neúspěchy, zatímco Folondondry činil kousavé poznámky na vrub neschopnosti svého učně.

Kedrigern s uspokojením přikývl a vypnul kouzlo. Krátce na to upadl do hlubokého spánku, ze kterého ho vytrhlo nehluché kodrcání, jako by byl celý dům vyzvednut do vzduchu a pak upuštěn do hlubin. Posadil se, stále ještě napůl ve spánku se zaposlouchal, ale všude bylo ticho a ani ten podivný pocit se už neopakoval. Usoudil, že se hospoda zakolébala pod nějakým obzvlášť silným závanem větru. Přitáhl si přikrývku, znovu uleh a začal pravidelně oddechovat.

Než se mu však podařilo usnout docela, byl zburcován podruhé, tentokrát mnohem bezohledněji - ječením, křikem, pláčem dětí a kvilením ozývajícím se shora.

"Jsme ztraceni! Jsme ztraceni navždy!"

"Podívej se, co jsi udělal, ty starý blázne!"

"Eeeeeeeeeeeeeeeee!"

"Přerušils mne uprostřed zaříkadla, ty idiote!"

"Maminko! Maminko!"

"Jsme nikde! Jsme pryč! Nikdy se nedokážeme vrátit zpátky!"

"Eeeeeeeeeeeeeeeee!"

Kedrigern se vyškrábal na nohy a vykoukl ven skulinou v okenicích.

Okamžitě mu bylo jasné, kvůli čemu je všechn ten shon.

Rychle se oblékl a natáhl si boty. Ostatní obyvatelé hospody už se shromažďovali u paty schodiště, ječeli, povykovali a dramaticky mávali rukama. Vyskočil a spěchal se k nim připojit, "Oni to udělali! Ti dva!" přivítal ho Osilvane. "Někam nás odeslali, jenomže nikde nejsme! Venku není vůbec nic!"

Čarodějové začali protestovat, ale Kedrigern je okřikl: "Ticho, vy dva. Ještě budete mít možnost se vyjádřit."

Služka otevřela ústa, aby znovu zaječela. Kedrigern si přiložil prst k ústům a zavrtěl hlavou. Osilvanova paní služce ucpala ústa dlaní. Děvče ze sebe vydalo jen dušené zapištění, které sice nebylo nijak příjemné na poslech, ale alespoň nebránilo verbální komunikaci ostatních. Osilvane pokračoval: "Slyšeli jsme, jak se hádají. Byli v pokoji vedle nás a mluvili velice hlasitě. Zuřivě se hádali a nazývali jeden druhého hroznými jmény, a pak ten jeden řekl, že tomu druhému ukáže, že je skutečný čaroděj - myslím, že to byl ten starší - a len mladší mu odpověděl, že by nepoznal kouzlo, ani kdyby mu ho někdo křikl do ucha, a pak ten první řekl, že teď mu doopravdy ukáže; že teď hned přemístí tento statek a všechny v něm na dvůr Banslakov hradu!"

Folondondry mu skočil do řeči: "A taky bych to udělal, kdyby mi ten mladý hlupák-" "Ticho. Už jsi toho na jednu noc nažvanil až až," okřikl ho Kedrigern.

Pak se obrátil na svého hostitele a mnohem mírnějším hlasem ho vyzval: "Pokračuj."

Ale Folondondry se tak snadno umlčet nedal. Vztyčil se do celé své výšky, což ho povznese až na úroveň

Kedrigernova nosu, a řekl: "Poslyš, učenče, nebo co vlastně jsi. Takhle se mnou jednat nebudeš."

Nastal čas, aby se vyjasnily některé věci. V zájmu dobré pověsti řemesla by Kedrigern byl radši, kdyby se to obešlo beze svědků.

Podíval se na lady Osilvane, která se chvěla strachy, ale ve tváři měla sveřepý výraz a dlaň pevně přitisknutou na služčinu ústa. Služka vydávala přidušené zvuky a divoce sebou zmítala.

Vzal vyděšenou dívku za rameno a konejšivě jí řekl: "Všechno bude v pořádku, mé drahé dítě. Ale slyším, že děti pláčou. Možná, že by bylo lépe, kdybys je šla se svou paní uklidnit, a já se zatím domluvil s těmito čaroději, aby mohli vše uvést zase do původního stavu."

"Máš pravdu, Sigere. Podívám se po ostatním služebnictvu," řekl Osilvane.

Když byli všichni členové domácnosti z doslechu, sjel Kedrigern oba viníky mrazivým pohledem a poručil jim: "Jděte nahoru. A hodte sebou."

Folondondrymu se v očích zlobně zablesklo. "Varuji tě, cizince, abys se mnou mluvil s patřičnou úctou. Jsem čaroděj."

"Já taky. Jsem Kedrigern z Hor tichého hromu."

"Ach," řekl Folondondry velice tiše.

"Jsem tvůj starý přítel a žák, kterého jsi před dnešním večerem nikdy ani koutkem oka nezahlédl."

"Musel jsem si tě splést s nějakým jiným Kedrigernem," zamumlal Folondondry, zatímco pomalu couval ke dveřím. "To se může stát každému."

"Počkej. Čekám, že mi vyložíte celý příběh mnohem podrobněji než náš hostitel."

"On ať ti řekne, jak to všechno zpackal. On za to může," zaječel Zampic.

Kedrigern jim palcem ukázal, aby se posadili. Když se sám uvelebil do čalouněného křesla u krbu, naznačil

Folondondrymu, aby spustil.

"Vlastně toho ani moc k vyprávění není," řekl starší čaroděj, zaujímaje teatrální pózu po straně krbu. "Ten cucák učinil jakousi neuctivou poznámku o mé profesionální zručnosti, a tak jsem si řekl, že mu udělím lekci a přemístím celé stavení na dvůr Banslakova hradu."

Prosté transportní kouzlo, nic víc. Přečetl jsem ho přímo z knihy."

"Špatně," poznamenal Kedrigern.

"On mne vyrušil," namítl Folondondry a rozzlobeně se podíval na Zampika. "Zakoktal jsem se."

"Pokoušel ses improvizovat," odsekl Zampic a oplatil svému mistru stejně rozzlobeným pohledem.

"Nepokoušel!"

"Pokoušel!"

"Zmlknete, vy dva!" řekl Kedrigern. V nastalém tichu pokračoval: "Ať už se stalo cokoliv a ať už je to číkoliv vina, kouzlo bylo přerušeno a my jsme uvízli někde mezi, ani tam, ani onde, mimo čas, mimo prostor. Mimo vše. A tam, kde jsme, nebo spíš nejsme, zůstaneme, dokud to nespravíte. Řekněte mi, jak to míníte udělat?"

Folondondry si několikrát zamyšleně prohrábl plnovous, pak pokrčil rameny a řekl: "Spravím to kouzlo, co jiného?"

Odříkám ho od místa, kde mne ten moula přerušil."

"Pamatuješ si přesně to slovo - přesně tu slabiku - kde ses zakoktal?"

"Poměrně přesně."

"Nemám zájem vrátit se 'poměrně přesně' do reality. Požaduji naprostou přesnost. Preciznost."

"Tu z něj nikdy nedostaneš," zabručel Zampic a nevesele se uchechtl.

Kedrigern se na něj obrátil: "Máš snad ty nějaký návrh?"

"Odřikat celé to kouzlo znovu od začátku. A tentokrát bezchybně."

Kedrigern zavřel oči a pomalu zavrtěl hlavou. Pak si zhluboka povzdychl. Na tváři se mu objevil bolestný výraz. Jako by sám pro sebe řekl: "Jeden navrhuje hop nebo trop a odřikat kouzlo od prostředku."

Druhý chce udělat kouzlo a půl. V obou případech riskujeme, že se propadneme ještě hlouběji do nebytí - jestli je to

vůbec možné - nebo ještě někam hůř. Ach jemine, oni jsou skutečně schopni to udělat."

Rozpačité ticho přerušil Folondondryho tlumený a nejistý hlas: "Vážně by se to stalo?"

"Na to můžeš vzít jed," odpověděl Kedrigern, aniž otevřel oči.

"Hm, podívej se, jestli jsi skutečně tak velký čaroděj-" začal Folondondry, ale okamžitě zase zmlkl, když Kedrigern otevřel oči a zmrazil ho ledovým pohledem. Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: "Chtěl jsem říct, že jelikož jsi velký čaroděj a mistr protikouzel, dokázal bys nás odsud určitě bez námahy dostat, ať už jsme, kde jsme."

"Nejsme nikde," řekl Kedrigern. "Tam kde jsme, ve skutečnosti nejsme, protože to neexistuje, takže tam ani být nemůžeme."

"Pak nás odsud dostaň," řekl Zampic.

"Právě to mám v úmyslu. Ale musíte přistoupit na mé podmínky."

Vypočítává je na prstech, pokračoval: "Za prvé, už nikdy nebudete čarovat v rozčilení. Za druhé, nebudete používat kouzla, která zahrnují nic netušící osoby, které vám k tomu nedaly svolení. Za třetí, hezky se Osilvanovi omluvíte za hrůzu a strádání, které jste způsobili jemu a jeho domácnosti. Za čtvrté, zaplatíte mi běžný honorář."

A za páté, ani se nepřiblížíte k Banslakovu hradu."

"To jsou velice přísné podmínky. Zásadně omezují naše možnosti," namítl Folondondry.

"Přesně tohle mám taky v úmyslu."

Starý čaroděj a jeho žák dali hlavy dohromady, chvíli si šeptali a živě gestikulovali. Nakonec Folondondry řekl:

"Přijímáme první čtyři podmínky, ale chceme se utkat s Banslakovým démonem. Potřebujeme peníze."

Kedrigern vstal. "Démon, který sužuje Banslaka, je zlověstnější, než si vůbec dokážete představit. Jako všichni démoni. Jediný chybný krok může všem zúčastněným přivodit nekonečná muka."

"Nám také?" zeptal se Folondondry stísněně.

"Vám především."

"Přijímáme tvé podmínky!" zvolali oba jako jeden muž.

"Dobře. Ted' se vraťte do svého pokoje a já zařídím, co je třeba."

Honorář převezmu ráno."

Když Kedrigern osaměl, přistoupil k oknu a otevřel okenice.

Pohled, který se mu naskytl, nebyl nijak povzbudivý. Z náhlého pocitu, že není nikde určitě a daleko od všeho konkrétního, se mu udělalo nevolno. Nedokázal říct, kam se dívá, jestli je dole a vyhlíží nahoru, nebo nahoře a shlíží dolů, jestli se ohlíží nebo všechno dohromady a příčně navíc. Venku nebylo nic, absolutně nic, vůbec nic; a to nic jako by navíc divoce vřelo, zatímco sám čas byl nehybný. Mělo to podobu beztvarosti, barvu prázdnoty a znělo z toho ticho, jež hučelo v uších. Čas jako by se hnál kolem a ztuhl současně. Na okamžik se odvrátil od okna, aby uklidnil své

útroby a získal zpět ztracenou rovnováhu a pak se rychle pustil do práce. Člověku se denně nepodaří setkat se s primárním Chaosem a on mínil vytěžit ze situace, co se dalo.

Vzal třísku z krbu a vystrčil ji z okna. Zmizela, sotva přesáhla přes obrys domu, a když ji vtáhl zpátky, nezbylo z ní nic, co by se dalo vtáhnout. Ano, byl to chaos.

Přehrabal své zavazadlo a vytáhl malou mosaznou lahvičku.

Byla jednoduchá a ničím nezdobená a vypadala docela nezajímavě - omšele, dalo by se říct - ale bylo ji možno zapečetit tak, že ji nešlo otevřít, dokud se nevyslovilo určité slovo, známé jen Kedrigernovi.

Vyslovil ho a vyndal zátku, pak pomalu a velice obezřetně přibližoval její hrdlo k oknu, dokud se nedotklo prázdná.

Vtáhl ji dovnitř a rychle zazátkoval. Lahvička byla studená na dotek. Uschoval ji, vytáhl druhou láhev a naplnil ji obdobným způsobem.

Člověk nikdy neví, kdy se mu sejde nic, a bylo dobré udělat si zásobu, když už se mu ta možnost naskytla.

Když to udělal, zavřel zase okenice a pustil se do přípravy kouzla, které mělo vrátit dům do skutečnosti. Při posledním slově zaklínadla ucítil lehké žuchnutí. Otevřel okenice a s uspokojením se podíval na provazy deště za oknem. Všechno bylo zase v pořádku.

Zavřel okno, zasunul petlici a natáhl se na slavník, doufaje v několik hodin nerušeného spánku.

Druhého dne ráno se Osilvane zdál být poněkud mrzutý, ale mlčel, dokud Kedrigern nesešel dolů a nesnědl několik krajíců chleba s džemem, aby se posilnil na další cestování. Teprve pak, když měl čaroděj ústa plná, řekl: "Myslím, že bych měl být vděčný, ale je to těžké. Ti dva čarodějové nás dostali bezpečně zpátky, to je pravda, a já jsem tomu rád, ale měli by držet své sliby. A myslel bych, že se alespoň omluví, že vystrašili mou ženu a děti. I když jsou to čarodějové, nemuseli by se ještě chovat tak bezohledně k druhým."

"Grumpfuf?" zeptal se Kedrigern.

"Jsou pryč. A zlobí mne, že s sebou vzali jedno prostěradlo a zničili druhé - přefízli ho vpůli tak čistě, jako pecen chleba."

Kedrigern odvázně polkl tak velké sousto, že se div neudávil, a zalapal po dechu: "Pryč? Oba dva? A jak odešli?"

"Oknem"

"Kdy?"

"Těžko říct. Slyšel jsem, jak někdo otvírá okenice, ale to bylo ještě před tím, než dali zase všechno do pořádku. Museli zmizet někdy v noci."

Kedrigern zasténal a zakryl si oči. Folondondry a Zampic byli mizerní čarodějové a ne příliš dobří lidé, ale uvíznout navěky v Chaosu byl větší trest, než si zasloužili. Ale pomoci se jim nedalo.

"Povídám, poutníče... Včera v noci ses zmínil, že znáš nějaké čaroděje. Neznáš některého, který umí sejmut kletby ze zlata a stříbra?"

zeptal se Osilvane. "Folondondry mi slíbil, že to udělá dnes před svým odjezdem, ale teď je pryč a ani se na můj majetek nepodíval."

"Jak víš, že je tvé zlato a stříbro prokleté?"

"Řekl mi to. Poznal to hned, jak vkročil do domu. Čarodějové takové věci cítí."

Kedrigern zavřel oči, zavrtěl hlavou a zamumlal: "To je neuvěřitelné."

"Přesně moje slova. Prostěradlo bylo čistě uříznuto a přehozeno přes okenní parapet. Nikdy v životě jsem tak čistý řez neviděl."

Ani jediná roztržená nit," kroutil hlavou Osilvane, a když Kedrigern znovu zasténal, dodal: "Zajímalo by mne, nač potřebovali prostěradlo."

Vždyť přece uletěli."

Kedrigern překvapeně vzhlédl. "Uletěli? Ti dva? Tys to viděl?"

"To ne. Jsou příliš chytří, než aby se nechali vidět, to zase čarodějové jsou. Ale já taky nejsem na hlavu padlý."

Osilvane mrkl a zaťukal si na čelo. "Lovím už od chvíle, kdy jsem byl dost velký, abych uzvedl luk. Umím číst stopy. A ti dva čarodějové po sobě nezanechali jediný otisk nohy. Ani si nevzali své koně. Takže museli odletět."

Kedrigern přikývl, ale neřekl nic. Uždibl kousek chleba a chvíli ho zamyšleně žvýkal, pak se usmál a řekl: "Určitě sejmul kletbu z tvého zlata, než odletěli. Velcí čarodějové jako ti dva by určitě neporušili dané slovo."

"Bohužel ne. Folondondry mi říkal, že sejmutí kletby vyžaduje magický pytel a náhodou že má zrovna jeden s sebou."

"Samozřejmě. Mělo mě to napadnout," přikývl Kedrigern.

Osilvane si povzdechl. "Takže to teď vypadá, že mé zlato bude dále proketo, dokud se nenajde jiný dobrý čaroděj, který by mi pomohl."

To už Kedrigern nevydržel. Pozvedl ukazováček a zvolal jako by v náhlé inspiraci: "Počkej moment. Znáš jedno velice jednodu- ché kouzlo k snímání kleteb. Jeden čaroděj mě ho kdysi naučil. Určitě bych ho dokázal, ale potřebuji k tomu nějaké věci."

Osilvane zoufale rozhodil rukama. "Nic tu nenechali."

"No, až na jednu výjimku to jsou docela obyčejné věci. Potřebuji svíčku, kousek korku, podkovák, půlku turínu..."

Kedrigern se zarazil a pak zavrtěl hlavou. "Vlastně to nepůjde. Potřeboval bych čistou bílou látku, které se dotkl čaroděj."

"Prostěradlo! Prostěradlo!" zvolal Osilvane. "Museli se přece dotknout prostěradla a zbylo ho tam ještě velký kus!"

"Prostěradlo? Nerozumím..." Kedrigern se zatvářil nechápavě a pak zajásal, jako by se mu náhle rozbřesklo.

"Samozřejmě! Jak jsem mohl být tak hloupý a zapomenout na prostěradlo. Takže máme vše, co potřebujeme. Přines to všechno sem, já udělám to kouzlo a pak zase pojedu. Alespoň se ti budu moci trochu odvděčit za tvou laskavou pohostinnost."

Osilvane se usmál a zamnul si ruce. "Ach, budeme mít co vyprávět, nemám pravdu? Kouzla a protikouzla, sejmutá kletba, létající čarodějové... Zajímalo by mne, kde teď asi jsou? Čarodějové jako oni by mohli být kdekoliiv."

"Anebo nikde," řekl Kedrigern a otřásl se.

Dvě

Cvrček na krbu

Stejného dne odpoledne se v Horách tichého hromu procházela Princezna po zahradě a přemýšlela, jak je to všechno strašně nespravedlivé.

Kedrigern, který cestování nesnášel tak hluboce a nesmiřitelně, jako nesnášel alchymii, se v tomto nádherném letním dni někde procházel, zatímco Princezna, která cestování považovala za jednu z nejpříjemnějších věcí v životě, musela sedět doma. On teď nejspíš jel chladivými lesy a voňavými loukami k panství jednoho jejich štědrého a pohostinného klienta, zatímco ona zůstala doma ve vilce na úpatí Hor tichého hromu a společnost jí dělal jenom Spot a několik stromů. To bylo strašně nespravedlivé.

Jistě, Banslakova žádost o pomoc byla bona fide naléhavá záležitost.

Jistě, někdo musel zůstat doma, aby přijal Edu Zlatých prstů (ať už to byl, byla nebo bylo kdokoli a chtěl cokoli) a Spotovi se něco takového dost dobře svěřit nedalo. Také byla pravda, že cesta k Nezdravým močálům byla nepohodlná a nebezpečná a celá Kedrigernova mise byla velice riskantní. Ale stejně to nebylo spravedlivé.

Nádherné dny jako stvořené pro cestování připadly na Kedrigerna, který možná právě teď někde obědvá pod košatým dubem a ptáci mu při tom zpívají - a přitom by byl nejraději doma, shrbený nad svým pracovním stolem, a lámal si hlavu s nějakým složitým zaklínadlem.

Místo něj však doma zůstala Princezna, celé dny se nudí a čeká na Edu. Pěkná spravedlivost.

S náručí květin vešla do domu, vkusně je naaranžovala a pak snědla lehký oběd. S úmyslem číst si až do večere vzala nějakou knížku a odešla s ní do zahrady. Jenže knížka byla nudná. Odložila ji a rozhodla se podívat na druhou stranu zahrady, jak se daří hemoniím.

Kedrigern měl štěstí, že našel na pokraji louky místo, kde se v zemi držela zbytková magie nějakého dávno zapomenutého kouzla - hemonie vyžaduje přímé sluneční světlo, začarovanou půdu a časté zalévání - a rostlinkám se podle všeho vedlo docela dobře. Na někte- rých vyrašily malinké zlaté kvítky a to bylo dobré znamení: kvetoucí hemonie je mocná hemonie a spolehlivě pomáhá proti zakletí a proti plísni. Je to také skvělý posilující prostředek pro oslabené čaroděje.

Jednoho dne, pomyslela si Princezna, možná právě tato hemonie zachrání nějakou ubohou začarovanou bytost - pravděpodobně krásnou princeznu - z ohavného a naprosto nezaslouženého zakletí. Proč jen jsou někteří lidé tak krutí a zlí, že zaklínají krásné princezny? pomyslela si Princezna. Tohle je taky strašná nespravedlnost. Princezny přece nikomu neublíží, celé dny tráví tím, že se snaží být půvabné a milé, a inspirují mladé muže k odvážným a užitečným činům. A přesto se vždycky najde nějaká stará zlá ježibaba, čaroděj nebo černokněžník, svařstělá babizna nebo uražená víla, která se ani nemůže dočkat, až promění nějakou princeznu v ropuchu nebo husu, nebo ji uspí na nesmyslně dlouhou dobu, nebo ji přenesne na nějaké ponuré místo. "Proč nás lidi nenechají na pokoji?" řekla rozhořčeně nahlas uprostřed louky.

Bezprostřední odpovědi na její otázku se jí nedostalo, ale jakési odezvy se po chvíli přece jen dočkala. Uviděla, jak se k ní přes louku řítí dlouhými skoky Spot. Při každém dopadu zmizel ve vysoké trávě, aby se hned zase objevil, uši mu při tom vlály a obrovské ruce mávaly jako lopatky větrného mlýna. "Ja! Ja!" vykřikoval vzrušeně.

Když se u ní s žuchnutím zastavil, po kolena zabořený do měkké půdy, Princezna se ho zeptala: "Co se děje, Spote?"

"Ja, ja!" vyrazil ze sebe znovu ukazuje k cestě, a při tom se pokoušel vyprostit svá obrovská chodidla.

"A jsou blízko?"

"Ja."

"Dobře. Ty teď půjdeš do domu, zůstaneš zticha a nebudeš se vůbec ukazovat."

"Ja?"

"Nestarej se, Spote," řekla a konejšivě ho popleskala po jeho bradavičnaté hlavě. "Nějaké to zaklínadlo znám. Nic se mi nemůže stát."

Když Spot zmizel ve vysoké trávě, roztáhla Princezna svá průhledná křídla a těsně nad zemí doletěla ke dvěma statným dubům, které stínily západní část domu. Vystoupala až k horním větvím, tam se zastavila a potichu zavolala: "Gyrolele, Anlorel, slyšíte mne?"

V koruně většího dubu zablikalo světélko a hlas sladký jako cinkot rolníček řekl: "To jsi ty, Princezno? Děje se něco? Gylorel spí."

Noc byla větrná a teď je unavený."

"Slyšela jsem, jak celou noc šlehal větvemi. Určitě ho teď musí bolet celé tělo až ke kořenům," řekla Princezna a soucitně přejela rukou po kmeni.

"Bude v pořádku, musí si jen odpočinout. Jenom doufám, že se během dalších několika dnů vítr znovu nezvedne."

"Pro tebe to taky muselo být těžké."

"My dryády máme o své stromy starosti pořád. Kdyby Gylorela vyvrátil vítr nebo rozštípl blesk, nevím, co bych si počala."

"Na takové věci vůbec nemyslí, drahoušku. Gylorel je zdravý, silný dub s mnoha staletími produktivního života před sebou."

"No, možná si někdy všechno moc připouštím. Dělán si starosti, i když mu na podzim opadává listí, a přitom vím, že je

to ode mne hloupé," řekla Anlorel a povzdechla si. "Ale Princezno, copak tě k nám vlastně přivedlo?"

"Spot zpozoroval nějaké jezdce, tak jsem si myslela, že by ses na ně mohla podívat a zjistit, co jsou zač. Mohla bych k nim zaletět já, ale jsem teď doma sama a opatrnosti nikdy nezbývá," řekla Princezna.

"To je rozumné. Ráda to pro tebe udělám."

"Nebude ti vadit, když počkám dole?"

"Ale ovšem, že ne. Hned jsem zpátky," řekla dryáda svým sladkým melodickým hlasem.

Princezna se snesla na zem, posadila se do stínu dubu a čekala na Anlorelinu zprávu. Dryáda se objevila ve chvíli, zahalená sprškou malinkých jiskřiček světla a řekla: "Je to velice zvláštní společnost, Princezno: šest jezdců, dva vozy a překrásná bílá klisna, která veze v sedle malý domeček."

"Vypadají přátelsky?"

"Nevypadají nepřátelsky. Kdybych je měla popsat, řekla bych, že vypadají ustaraně. Nebo znepokojeně. Ale nepřátelsky ne."

"Pak by to mohl být Eda Zlatých prstů a jeho družina. Nebo její družina," řekla Princezna.

"Žádné ženy jsem nezahlédla."

Princezna zamyšleně přikývla. "Eda měl přijet někdy tento měsíc."

Právě proto jsem zůstala doma. Je to prý naléhavé. Poselství bylo velice neurčité."

"O zlomrk se sem sice neženou, ale jsou celí zaprášení a jejich ubozí koně jsou úplně zchvácení. Docela dobře by to mohl být ten Eda se svou družinou. Nebo ta Eda."

"Budu je muset jít přivítat a pak se uvidí. Děkuji ti, Anlorel."

"Rádo se stalo. Jestli budeš ještě něco potřebovat, klidně nás zavolej."

Anlorel se otočila a odletěla, zahalená do světelného víru. Princezna vstala, oprášila se, narovнала si svou zlatou čelenku a složila křídla. Postavila se k bráně a čekala na hosty.

Hlavní část průvodu se zastavila na kraji lesa u mýtiny po druhé straně cesty. Vysoký muž, zaprášený od hlavy až k patě, sedící na zaprášeném koni, pomalu zamířil k vilce. Za sebou vedl nádhernou, ale zaprášenou klisnu, která měla na sedle připevněnou nějakou bedýnku.

Muž sesedl, dvorně se uklonil a unaveným, chraptivým hlasem se otázel: "Je toto sídlo čaroděje Kedrigerna, vzácná paní?"

"Ano, je. A ty jsi Eda Zlatých prstů?"

"Já jsem Rudý Thorm, princ z Umberdure; krásná Eda je moje snoubenka."

"Tak takhle je to. Vítej, Rudý Thorme. Krásná Eda přijede později?"

"Krásná Eda je tady s námi, má paní," řekl Rudý Thorm a významně kývl k bedýnce na sedle. Princezna se na ni podívala pozorněji a zjistila, že se pod vrstvou prachu skrývá půvabný miniaturní domeček. Chvilí si ho prohlížela a pak se tázavě obrátila k Rudému Thormovi, který s vážnou tváří přikývl.

"Krásná Eda bude asi menší postavy," řekla Princezna.

"Je v moci zlého kouzla, ze kterého jí může pomoci pouze šlechetný čaroděj Kedrigern, mistr odeklinadel," řekl Rudý Thorm hlasem přeskakujícím pohnutím. "Zmenšená postava je jedním z důsledků oné kletby."

"Se vši jistotou ti mohu slíbit, že Kedrigern učiní vše, co bude v jeho moci - a ta je značná - aby krásnou Edu té kletby zbavil. Bohužel, bude nutný jistý odklad. Kedrigern teď zrovna není doma."

"Není doma?" zopakoval Rudý Thorm zdrceně.

"Musel odjet v naléhavé záležitosti. Ohledně nějakého démona."

Vrátí se, jak jen to bude možné. Do té doby budete mými hosty.

Jmenuji se Princezna a jsem Kedrigernova žena, paní tohoto domu a rovněž čarodějka jisté kvalifikace. Tvá družina se může utábořit na louce."

"Má paní je velice laskavá. Snad nebudete považovat za příliš troufalé, když vám položím několik otázek zásadního charakteru," pokračoval Rudý Thorm se znovu nabytou jistotou.

"Jen se ptej."

"Máte nějaké domácí ptactvo?"

"Ne."

"A psa nebo kočku máte?"

"Ne, nic takového."

"To je dobře, moc dobře," řekl Rudý Thorm a očividně se mu ulevilo. "A - odpusťte mi mou troufalost, má paní, ale musím to vědět - nemáte snad problémy s krysami nebo myšmi?"

"Na drobné nežádoucí zvířectvo máme jednoduché kouzlo a o větší vetfelce se postará náš trol."

Rudý Thorm pozvedl obočí. "Váš trol, má paní?"

"Je malý a umí se chovat lépe než někteří lidé. Je to vše, cos chtěl vědět?" zeptala se Princezna znatelně chladnějším tónem.

"To je vše, má paní. Uklidnila jste mne a stejně tak i krásnou Edu. Ve svém současném stavu je velice zranitelná, a proto nesmíme zapomínat na žádné bezpečnostní opatření."

"Krásná Eda bude v mém domě v bezpečí, stejně jako všichni ostatní. Můžeš ji zanést dovnitř. O koně se postará Spot," řekla Princezna a pokynula ke dveřím.

Když se Rudý Thorm vykoupal a převlékl, začal znovu připomínat šlechtice a ne hliněného panáka. Pod vším tím prachem z cest se skrýval rozložitý muž vysoké postavy, dělající čest svému jménu. Od hlavy až k patě byl oblečen v rudém. Měl rusé vlasy, světlé obočí a červenozlatou bradku. Obličej měl opálený, ostře řezané rysy, ve kterých se, když zasedli k večeři, odráželo jisté znepokojení. Domeček, který ani na chvíli nespouštěl z očí, ležel vedle něj na židli.

"Má paní je velice velkorysá a její kuchyně je skvělá," řekl, když dojedl poslední sousto.

"Spot je docela slušný kuchař."

"Vrátí se mistr Kedrigern brzy?"

"Vždycky se domů vrací tak rychle, jak jen může. Není velkým milovníkem cestování," odpověděla Princezna.

"Do tak příjemného domu a k tak krásné manželce; který muž by otálel s návratem? Netušíte, kdy přesně by to mohlo být?"

"Nevím. Máš asi o Edu velký strach, že?"

"Jsem zdrcen. Zničen. Zoufalý," odpověděl Rudý Thorm dutým hlasem.

"Není dobré potlačovat své city. Nechceš mi všechno povyprávět?"

"Kéž bych mohl. Je to pro mě příliš bolestivé."

"Pak by mi to možná mohla říct sama Eda."

Na Thormově obličeji se objevilo ještě větší znepokojení smíšené s neklidem, bezradností a nerozhodností. Jednou rukou si mnul čelo, zatímco druhou si pohrával se svými vlnitými vousy a současně vrhal zoufalé pohledy k domečku po svém boku. Nakonec řekl s námahou: "Krásná Eda... je poněkud háklivá... totiž její vzhled-" Princezna se s soustrastným zájmem předklonila a zeptala se: "Je snad nějak znetvořena? Zohyžděna? Co s ní ta kletba udělala?"

"Byla proměněna ve... ve sprosté stvoření," vypravil ze sebe namáhavě Rudý Thorm.

Na Princeznu tvář se objevil oslnivý úsměv, který by dokázal uklidnit i člověka pod šibenicí. "Třeba by jí dodalo odvahy, kdyby věděla, že i já jsem byla kdysi v moci velice nepříjemné kletby. Kdysi jsem byla ropuchou. Slyšela jsi to, Edo?"

Následovala chvíle naprostého ticha. Thormovi poklesla čelist a užasle vytřeštil oči. Z bedničky se ozvalo vrzání a pak slabounký výkřik: "Opravdu? Takže mám naději!"

"Jistěže máš naději. Moje vlastní situace vypadala opravdu velice komplikované a beznadějně, a přesto mne Kedrigern odeklel.

Jsem si jista, že pomůže i tobě. Pověš mi, jak k tomu všemu došlo?"

Vrzání přibýlo. "Dozvíš se všechno!" zavolal tenký hlásek.

"Rudý Thorme, otevři náš dům. Chceme se ukázat té paní, která nám dodala tolik odvahy."

Princezna si všimla, že hlásek mluví v množném čísle a přemítala, kdo by Eda mohla být. Je snad královnou, že používá královského majestátu tak přirozeně? Trochu ji to zneklidnilo: jestliže její vilku navštívila skutečná královna, třebaže tak malá, neměla ji přece jen nějak vyzdobit? Ale když Rudý Thorm položil domeček na stůl, sundal střechu a sklopil průčelí, množné číslo se vyjasnilo. Z miniaturního záměčku vyskočil velký cvrček, následovaný tlustým šedivým pavoukem.

"Oba dva jsou Eda? To je ale rafinované kouzlo!" vydechla Princezna s neskrývaným obdivem a trochou závisti.

"Nikoliv, má paní. Eda je ten cvrček. A protože cvrčci neumí mluvit, musí jí tlumočit pavoučice," vysvětlil Rudý Thorm.

"Ale pavouci přece taky neumí mluvit," namítla Princezna.

"Ostatní možná neumí, ale já ano," odsekla uraženě pavoučice.

"Aha, tak promiň," řekla Princezna.

"Teď už snad chápeš, proč jsme raději uvnitř. Když lidé uvidí pavouka nebo nějaký hmyz, tak ho hned rozšlápnou nebo smetou.

Nikdy je ani nenapadne, aby si s ním povídali," rozhořčovala se pavoučice.

"Ale sama jsi říkala, že ostatní pavouci a hmyz mluvit neumějí."

"No ani by to nestihli, nemám pravdu? Možná, kdyby lidé řekli 'nazdar' nebo 'jak se máš', místo aby hned, když některého z nás uvidí, zvedali ty svoje zasviněné boty nebo máchali plácačkami, možná že bychom-" uprostřed triády ji přerušilo cvrčkově zuřivé vrzání. Zmlkla a pak zaraženě pokračovala: "Tak nebo tak, já jsem pavouk a mluvit umím, a Eda si přeje, abych její příběh vyprávěla jejími slovy."

"Tak prosím začni," pobídla ji Princezna.

Vyprávění probíhalo po částech. Nejprve dávka vrzání a skřípání od cvrčka, pak krátký pavoukův překlad do mluvené řeči.

Princezna brzy zjistila, že Edin příběh má všechny rysy dobře známého smutného příběhu.

"Eda chce, abys věděla, že před tebou stojí dívka, jejíž jediným zločinem je její líbeznost, krása a úžasný hudební talent. V této chvíli je však její krása bohužel ta tam, její líbeznost prochází nelehkou zatěžkávací zkouškou a její hudební talent byl drasticky omezen na pouhé monotónní vrzání. Její srdce přetéká žalem," odříkávala pavoučice.

"Ty moje chudinko. Byla jsi princezna?" zeptala se Princezna.

"Ještě ne, ale moc nechybělo," pokračovala pavoučice po další cvrčavé sekvenci. "Její otec byl korouhevní rytíř a její matka dvorní dáma u Umberdurského dvora. Eda byla zasnoubena s Rudým Thormem - zemským princem."

Po těch slovech skryl Rudý Thorm hlavu do dlaní a hlasitě zasténal.

Princezna ho konejšivě poplácala po rameni. "Ale no tak.

Klid, všechno zase bude v pořádku." Obrátila se zpátky k maličké dvojici: "Určitě jsi byla velice krásná, Edo."

Pavoučice počkala, až dozní další série Thormova sténání a pak pokračovala: "Byla úchvatná. A vedle své krásy měla i nemalý talent.

Na fidulu uměla hrát tak, jako nikdo na světě. Právě to vyvolalo tu hořkou žárlivost. Edina matka totiž zemřela, ještě když Eda byla malá, a její otec se zanedlouho znovu oženil. Její macecha byla krásná žena s hudebním talentem. Když si uvědomila, jak velké je Edino hudební nadání a jak velice převyšuje její vlastní-" "Začala na Edu žárlit a uvrhla na ni tu ohavnou kletbu!" přerušila ji Princezna.

"Nic takového," řekla pavoučice, když ztichlo cvrčkově divoké vrzání. "A je od tebe velice nezdvořilé, že mě

přerušuješ, když se snažím vyložit Edin příběh."

Princezna zmateně zavrtěla hlavou. "Ale krásné macechy jsou přece vždycky zlé a žárlivé... nebo ne?"

"Tahle nebyla. Byla to laskavá a šlechetná žena, jakých je dnes už málo. Svůj život zasvětila tomu, aby svému milovanému nevlastnímu dítěti zajistila náležité hudební vzdělání a všechno, co si jen mohlo přát. Právě to vyvolalo žárlivost."

"Nějaké sokyně, zamilované do tvého snoubence?" otázala se Princezna.

Rudý Thorm znovu srdceryvně vykřikl, zoufale rozhodil rukama a zaúpěl: "Ale ne! Byla to práce mé kmotřičky víly!"

Princezna udiveně sjela očima z Thorma na cvrčka, potom na pavouka a pak se nejistě zeptala: "Ale kmotřičky víly přece takové věci nedělají... nebo dělají?"

"Pavouci také normálně nemluví, nebo mluví?" opáčila pavoučice posměšně. "Když dovolíš, dám ti jednu radu. Někdy bys měla slézt z hor a podívat se, co se děje dole ve světě. Jsi poněkud z obrazu."

"Nech si ty poznámky, pavouku," vyjel na něj Rudý Thorm a pozvedl pěst v zlověstném gestu. "Jsi tady, abys tlumočila. To je tvoje práce."

"Někdo se musí podívat pravdě do očí," odsekla pavoučice.

"Jaké pravdě? Co ty můžeš vědět o vilách kmotřičkách? A Nemasteena byla moje víla kmotřička," zvolal Rudý Thorm zvýšeným hlasem, "a žárlila na moji milovanou Edu."

"No jistě, jen mi to připomeň. Pavouci kmotřičky víly nemají," řekla pavoučice zahořklým hlasem. "My se prostě nepočítáme."

"Žárlila? Mám to chápat, že tvoje vlastní víla kmotřička... měla s tebou nějaké... úmysly?" zeptala se Princezna šokována takovým pomyšlením.

"Ne, ne, ne. Úmysly se mnou sice měla, ale ne takového charakteru..."

Nemasteena ze mne udělala odvážného, statného, pohledného a na svůj věk velice moudrého muže... ale toho sis už jistě všimla sama."

"Těžko se to dá přehlédnout."

"Jistě. No a když jsem se jí svěřil se svou láskou k Edě, zachvátila ji zuřivost. Povídala o nás hrozné věci a vyjádřila se v tom smyslu, že mě nezahrnovala dary ducha i těla jen proto, aby si mne odvedla nějaká obyčejná šumařka."

Princezniny oči vzplály spravedlivým hněvem. "Kmotřička víla a takové hanebné chování! To je nehorázné! A je to neprofesionální!"

"Moje slova," řekl Rudý Thorm. "Vyčetl jsem jí to, začal jsem se s ní hádat, a když jsme byli v nejlepším, vstoupila do komnaty moje milovaná Eda. Sotva ji Nemasteena spatřila, divoce a zlomyslně se zasmála a vykřikla svou kletbu. Prosil jsem, aby ji odvolala, ale byla neoblomná. Nakonec souhlasila aspoň s tím, že začaruje pavouka, aby měla má ubohá Eda tlumočnicka. Víc však neustoupila." Při posledních slovech se Rudému Thormovi roztřásly rty, tvář si ukryl do dlaní a začal hlasitě naříkat a sténat: "Ach Edo, má milovaná Edo!"

Jsi ztracená, navždy ztracená!"

"Nesmíš ztrácet naději," pokusila se ho utiшит Princezna.

"Vždyť je z ní cvrček!" zaúpěl Rudý Thorm.

"Je zakleta. A může být odekleta. Kedrigern se o to postará hned, jakmile se vrátí."

Rudý Thorm zvedl hlavu a usazeně nebo snad trochu vypočítavě žadonil: "A musíme čekat? Je nutné její utrpení prodlužovat? Ty bys něco udělat nemohla?"

"No... já opravdu nevím..."

"Tvrdila jsi, že jsi také čarodějka," vmísila se do hovoru pavoučice.

"Jsem sice pouhá tlumočnice, ale cítím s ní. Jestli jsi čarodějka, tak udělej něco čarodějného."

"Ale odeklinadlo... odeklinadlo se zabývá Kedrigern... Já spíš jen... tak obecně," soukala ze sebe rozpačitě Princezna.

"Aha, tak obecně," pošklebovala se pavoučice. "Takže tady budeme všichni sedět a čekat jen proto, že milostivá čaruje 'jen tak obecně'. To se tedy omlouvám, vážená."

"Nemusíš být hned ošklivá," řekla Princezna.

"Já jsem pavouk. My jsme oškliví od přírody." Po krátké sekvenci cvrčkova vrzání pak dodala: "Možná tě bude zajímat, že ta sladká a půvabná Eda se mnou souhlasí. Jestli jsi čarodějka, udělej něco čarodějného."

"Jsem dalek tomu tvrdit, že souhlasím s pavoukem, ale opravdu si myslím, že bys to zkusit mohla," zavzlykal Rudý Thorm a utřel si oči i nos do rukávu.

"Mohlo by to být velice nebezpečné," varovala ho Princezna.

"Eda je odvážná děvče. Trocha nebezpečí nemůže mou Edu odradit," prohlásil směle Rudý Thorm.

"Já ale mluvím o velkém nebezpečí. Pokud se mi nepodaří najít to správné odeklinadlo, mohla by se-" Prudký proud cvrčkova vrzání následovaný pavoukovým hlasem Princezně vzal slova od úst. "Eda nechce slyšet žádné řeči o nebezpečí. Ona má dostatek odvahy, aby se do toho pustila. Požaduje, abys ji odeklela - pokud to dokážeš."

"Dobrá. Dobrá," řekla Princezna, vši silou se snažící potlačit narůstající hněv a držet se své role dobré hostitelky a nezaujatého čaroděje. "Dobrá," zopakovala, zatímco se snažila vzpomenout si na potřebné procedury.

"Tak tohle jsou ta tvá zaříkadla," posmívala se pavoučice.

"Říct třikrát 'dobrá' a doufat, že všichni zmizíme. Takhle tedy funguje magie?"

"Buď chvíli zticha, musím se soustředit. Tohle je velice choulostivá záležitost," řekla Princezna. Hlas měla klidný, ale bylo vidět, že je podrážděná. "Nejdřív musím znát to zaklínadlo. Pamatuje si někdo z vás, co přesně řekla Nemasteena, když proměňovala Edu v cvrčka?"

Rudý Thorm se na ni přihlouple podíval. Totéž pravděpodobně učinili i oba menší hosté, i když v jejich případě si člověk samozřejmě nemohl být jist. Nakonec Rudý Thorm zavrčel: "Co to má být za otázku? Ovšem že si nepamatujeme,

co Nemasteena řekla. To po nás přece nemůže nikdo očekávat!"

"No, jestli chcete, abych-" "Byla to velice složitá situace," pokračoval Rudý Thorm vztekle.

"Mimořádně složitá. Hlasitě jsem se hádal s Nemasteenou a docela jsem se neovládal. Eda ani neměla čas něco říct. Nechápu, jak může někdo za těchto okolností očekávat, že si budeme pamatovat slova té kletby!"

"Na mne se neříkejte," zamumlala pavoučice.

"Nikdy jsem neměl dobrou paměť," řekl Rudý Thorm. "Jsem princ a ne bard. Nemusím si pamatovat. Na takové věci mám lidi."

"A nebyl náhodou některý z nich tehdy poblíž?" otázala se Princezna s nuceným klidem.

"Samozřejmě, že nebyl. Myslíte si, že dovolím, aby se bardové, minstrelové nebo jiná chátra motali poblíž, když se hádám se svou vilí kmotřičkou?"

Princezna už už chtěla odpovědět, ale předběhlo ji cvrčovo vrzání, po němž se ozvala pavoučice: "Eda chce vědět, co je špatného na bardech, minstrelech nebo jiné 'chátře'."

"Prostě nejsou příslušníky té správné společenské vrstvy, to je vše," řekl Rudý Thorm.

"Eda říká, že to jsou lidé její společenské vrstvy a že ty to dobře víš, a nechápe, proč neřekneš rovnou, na co narážíš," pokračovala pavoučice.

Rudý Thorm se narovnal a nasupeně si změřil pavouka pohledem.

"Eda velmi dobře ví, že mi její nízký původ nevadí. V očích Nemasteeny i celého zbytku světa může být pouhou hráčkou na fidulu, ale já to chci přehlédnout a dovolit jí, aby se stala mou vyvolenou."

"Eda říká: 'Mockrát děkuji'," řekla pavoučice.

Oči Rudého Thorma se zúžily. "Děláš si ze mne legraci?"

"Ted' není čas na hádky," přerušila je Princezna, vstala a zvedla ruce, aby ukončila divokou výměnu názorů. "Musíme se vypořádat s tou kletbou. A to vyžaduje spolupráci, a ne hádky."

"Ty se do toho nepleť!" vykřikl jednohlasně pavouk i Rudý Thorm.

"Já se do toho budu plést jako do všeho, co se odehrává pod touto střechou. Už mi lezete na nervy! Tohle je můj dům a jestli se neumíte chovat, tak se sbalte a vypadněte - je to jasné?" procedila Princezna s planoucíma očima a pevně stiskla rty.

Po chvíli ticha se ozvalo jediné tiché zavrzání a pavoučice zamumlala: "Eda říká: 'On začal.'" "To není pravda!" vykřikl Rudý Thorm. "A vůbec, stejně to neřekla; ty sis to vymyslela! Snažíš se jí podsouvat slova, která vůbec neřekla!"

"To není pravda! Opakuji slova, která mi podsouvá ona!" ohradila se pavoučice rozhořčeně.

"Tak to by stačilo!" řekla Princezna a třískla svou stříbrnou číší o stůl. "Jestli okamžitě nepřestanete s tím svým dohadováním, tak Eda může zapomenout na to, že ji v tomhle domě někdo odekleje. Ať už já, Kedrigern, nebo kdokoli jiný. Řekla jsem to dost jasně?"

Rudému Thormovi se rozšířily nozdry a vzteky se mu zúžily oči, ale nevydal ani hlásku. Pavouk mlčel a cvrček jakbysmet.

"To už je lepší," řekla Princezna. "Ted' se můžeme pustit do práce. Vypadá to, že slova Nemasteeniny kletby si nepamatuje nikdo."

Mám jednu otázku na Rudého Thorma. Očekávám prostou, jasnou odpověď, bez připomínek od kohokoliv z vás." Odmlčela se. Všichni zůstali zticha, a tak pokračovala: "Rudý Thorme, jsi si naprosto jistý, že slova Nemasteeniny kletby nemohl nikdo zaslechnout?"

"Naprosto."

"A existuje nějaká šance, že bychom sem Nemasteenu nějak dostali, aby nám je zopakovala?"

"Vůbec žádná," odpověděl rezolutně.

"Toho jsem se bála. Budeme na to muset jít z jiného konce."

Musíme Edu a jejího tlumočníka přenést do pracovny," řekla hrobovým hlasem Princezna.

Ozval se rozzlobený cvrkot a pak pavoučice oznámila: "Eda bez svého domu nikam nepůjde. Dává jí pocit bezpečí."

"Chápu. Tak ho taky vezmeme do pracovny," řekla Princezna.

"A co já? Co mám dělat já?" chtěl vědět Rudý Thorm.

"Myslela jsem, že bys mohl vzít ten domek."

"To, že jsem Edin příbytek vezl sem a přinesl ho tady dovnitř, ještě neznamená, že se s ním budu tahat z pokoje do pokoje, jak si kdo zamane. Jsem princ, vážená dámo, žádný nosič!"

Princezna pokrčila rameny. "No dobře, tak ho tedy nenos. Běž si ke své družině," řekla Princezna, jejíž trpělivost se valem zmenšovala.

"Vzdálím se, pokud si to přeje krásná Eda."

Ozval se cvrkot a pavoučice řekla: "Eda říká, že se můžeš vzdálit, kdykoliv chceš a kam chceš, a nemusíš spěchat s návratem."

Když se na ni Princezna i Rudý Thorm zlostně zamračili, ohradila se: "Já za to nemůžu, já jenom tlumočím."

Hlasem, ve kterém se tajil potlačovaný vztek a uražená hrdost, Rudý Thorm řekl: "Chápu. Dobrá. Jak si Eda přeje."

Hluboce se Princezně uklonil a dodal: "Dobrou noc, má paní. Přeji ti mnoho zdaru ve tvém snažení. A nyní mi dovol odejít." Otočil se na podpatku a odkráčel z pokoje. Chvilku na to praskly venkovní dveře.

Princezna se povzbudivě usmála na svého maličkého zákazníka a řekla: "My půjdeme do mé pracovny. Musím to tvoje zakletí podrobně prozkoumat a zatímco budu pracovat, žádné nebezpečí ti nehrozí."

"Eda se ptá, jak se tam máme dostat," řekl pavouk.

"Pojďte prostě za mnou."

"Neodneseš nás tam?"

"Jsem princezna a žádný nosič. Tudy prosím."

Jak postupovalo její čarodějnické vzdělávání, obeznamovala se Princezna stále víc se zařízením pracovny svého manžela. Po pravdě řečeno, byla s ním už obeznámena natolik, že se o ní vyjadřovala jako o 'naší pracovně'. Předložila už také Kedrigernovi několik hrubých náčrtů, jak ušetřit prostor, aby se tam vešel druhý pracovní stůl a knihovna. Nepochybovala o tom, že dokáže nalézt vše potřebné pro Edino odeklétí.

Přesto jí trvalo skoro celý večer, než konečně našla to, co se podle všech známek zdálo být tím pravým odeklínadlem, a než shromáždila všechny nutné potřeby. Tou dobou už se jí oči klížily únavou a cvrček s pavoučicí už rovněž dobrou hodinu nevydali ani hlásku a nehnuli se ze svého sedátka, vytvořeného z přečnávajících desek obrovského fonetického slovníku na vrcholu hromady knih, ležící na okraji přeplněného stolu. Princezna zatížila příslušnou stránku ve velké bílé knize odeklínadel a začala podrobněji studovat patřičný odstavec. Srdce se jí zastavilo. Odeklínadlo bylo v jednom z prastarých jazyků - nepřehledné změní klínových symbolů zastupujících jednotlivé výrazy, jejichž výslovnost byla pro lidské mluvčí ústrojí tak složitá, že činila nemalé problémy i čarodějům s desítkami let praxe a ona se čarodějnictvím zabývala teprve několik let. Kedrigern naštěstí připsal na okraje stránek poznámky pro výslovnost těch nejdůležitějších pasáží; nicméně Princezně běhal při pohledu na hustě psané řádky mráz po zádech. I kdyby odeklínadlo úspěšně zvládla, budou ji bolet čelisti a hlasivky ještě nejméně týden. A kdyby ho nezvládla a špatně vyslovila nějaké klíčové slovo nebo frázi, potom by se Eda... Ne. Raději nemyslet na to, co by následovalo.

Princezna se zhluboka nadechla, navlhčila si rty a odkašlala si.

"Edo? Jsi vzhůru, Edo?" zeptala se šepem.

Nedostalo se jí žádné odpovědi. Ulehčené si oddechla, sfoukla svíci a po špičkách vyšla z pokoje. Teď se pořádně vyspím, řekla si, a ráno se pustím do toho prokletého odeklínadla.

Ráno se cítila o poznání lépe, i když sebevědomím zrovna nepřekypovala.

Pomalů snědla snídani, odkládaje svůj návrat do pracovny až do té nejposlednější chvíle. Pomyšlení na Edu, která už se nemohla dočkat, až z ní bude zase žena, ji naplňovalo pocitem viny.

Dobře ten pocit znala: bylo to hrozné. Odeklínadlo se muselo podařit.

Prostě muselo a dost.

Odhodlaně odsunula talíř, vstala a vydala se do své pracovny.

Když si představila tu nekonečnou dřinu, která na ni čekala, zatoužila po několika okamžicích strávených na ranním slunci. Ale co ubohá zoufalá Eda?

Zastavila se a najednou zaslechla přibližující se dusot kopyt a rzaní koně, pak něco bouchlo o dveře a znovu uslyšela zvuk kopyt, tentokrát vzdalujících se. Rozběhla se ke dveřím. Skoro se srazila se Spotem, který vyběhl z kuchyně, aby otevřel.

"Ja! Ja?" křičel vzrušeně.

"Nevím. Otevři a uvidíme," odpověděla.

Spot vytáhl závoru a otevřel dveře. Na prahu ležel malý kožený váček. Princezna ho zvedla. Byl plný, a když ho potěžkala v dlani, příjemně cinkal. Posadila se na terase před domem a vysypala si jeho obsah do klína. Z váčku vypadlo dvacet zlatých mincí a dopis.

Zlatáky se na slunci blýskaly a třpytily a bylo na ně radost pohledět.

Totéž už se ale nedalo říct o dopisu. Byl napsán těžkou rukou, zářivě červeným inkoustem a stálo v něm toto: Milostivá paní, učíte pro hráčku na fidulu, kterou Vám zde ponechávám, vše, co Vám Vaše chabé síly dovolí. Tímto se nadále zříkám veškerých závazků vůči tomu nevděčnému stvoření. Může se provdat, za koho je jí libo. Pokud by se Vám přece jen nějakým způsobem podařilo navrátit jí její lidskou podobu, máte tím mé svolení provdat ji za někoho z její společenské vrstvy, pokud bude ona osoba ochotna pojmout ji za manželku.

V případě, že se Vám ani Vašemu manželovi nepodaří ji odčarovat, vraťte prosím obsah tohoto váčku kromě jedné mince, kterou si ponechte jako náhradu za včerejší prostou, ale výživnou stravu.

Pokud se Vám hráčku na fidulu odeklít podaří, pak je mým přáním, aby byl pavouk bezodkladně rozšlápnut. Učíte, jak říkám, jinak Vás stihnou nepřijemnosti.

Rudý Thorm, princ Umberdurský.

Princezna nastrkala mince i dopis zpět do váčku a vztyčila se.

Výraz, který měla v tváři, byl strašný na pohled. Dlouhými kroky došla k brance a podívala se dolů na louku, na které se stále ještě neusadil vířící prach. Stany a všichni Thormovi muži i koně už byli pryč. Už už se rozmachovala, aby za nimi hodila měšec se zlatáky, ale v poslední chvíli si to rozmyslela. Ne. Musí se ovládat. Eda se musí vše dozvědět, a jakmile se tak stane, pomohou jí zlatáky jako věno vdát se za muže desetkrát lepšího, než je Rudý Thorm.

Rázně se otočila, vešla zpátky do domu a namířila si to rovnou do pracovny. Vpochodovala dovnitř, mrštila váčkem o stůl, zuřivě rozevřela okenice, otevřela okna a prohlásila: "Připrav se Edo. Teď tě odčaruju."

"Eda si už myslela, že jsi na nás zapoměla," řekla pavoučice.

"Opravdu? A co sis myslela ty?"

"Já jsem si byla jista, že ses na nás vykašlala."

"Tak ses tedy zmýlila. Slezte oba dolů na stůl," nařídila jim Princezna. Vyhrnula si rukávy a zabořila svůj levý palec do mělké misky s nazelenalým obsahem. Na dřevěnou desku stolu jím nakreslila dva malé kroužky. "Postavte se dovnitř," přikázala jim.

"Počkat, počkat. Doufám, že mě také nechceš proměnit v člověka?"

zdráhala se pavoučice.

"Nebudu vás zaklínat, ale odeklínat. Proměníš se zpátky v to, čím jsi byla, než tě Nemasteena zaklela."

"To je dobře. Protože s lidmi nechci mít nic společného," řekla pavoučice a postavila se doprostřed jednoho z kroužků.

Princezna spolkla svou zlostnou odpověď. Druhý palec strčila do misky s nažloutlým práškem a kolem obou koleček nakreslila trojúhelníky. Krvavě rudou hlínkou pak v horním rohu obou trojúhelníků nakreslila runové znaky a očistila si prsty. Špinavou část práce měla za sebou. Teď ji čekala ta nebezpečnější. Nadechla se a přejela očima strohé, klikaté symboly v otevřené knize odeklínadel.

"Zapomněla jsi, co dál?" zeptala se pavoučice.

"Sed' klidně a buď' zticha."

Znovu obrátila svou pozornost ke knize a její sebevědomí se začalo vytrácet. Zhluboka se nadechla, zadržela dech a s dlouhým hlasitým povzdechem vydechla. Pak si vzpomněla na dopis. Bude jen a jen poctivě, když se o něm Eda dozví. Situace se změnila. Možná, že za těchto podmínek raději zůstane cvrčkem, než by riskovala nebezpečí protikouzla.

Pravděpodobně to sice moc nebylo, ale jistou naději to Princezně skýtalo.

"Za chvíli přistoupíme k nejdůležitější části odeklínadla, Edo, ale než se tak stane, musíš se dozvědět dvě věci," řekla, vzala váček a vytáhla z něj dopis. "Rudý Thorm odjel. Nechal tady dopis, jehož obsah bys myslím měla znát, protože považuji za-" Cvrček zavrzel a pavoučice oznámila: "Eda říká 'Sem s ním.'" "Teď budu číst dopis a byla bych ráda, kdyby mne při tom už nikdo nepřerušoval," řekla Princezna přísně a začala číst Thormův dopis na rozloučenou.

Když skončila, znovu se zadívala do knihy. Ve stejnou chvíli se ozvala záplava skřípání, vrzání a dalších cvrčících projevů. Princezna se nechtěla dotknout citů malinkého stvoření, a tak předstírala, že je pohroužena do textu před sebou. Náhle však hmyzí projevy ustaly a místo nich se ozval neznámý ženský hlas, který vykřikoval: "-egoistický, nafoukaný, arogantní, nevychovaný, omezený, samolibý..."

já mluvím! Já zase mluvím! Jsem člověk! Vy jste to dokázala - au!"

Princezna vzhledla a spatřila půvabnou, vkusně oblečenou ne víc než sedmnáctiletou dívku, která stála na stole a třela si hlavu v místě, kde se před malou chvílí udeřila do stropu. Kolem krku jí visela fidula. Princezna vůbec nic nechápala: neodpírala totiž ještě jedinou slabiku z knihy před sebou; rychle se však vzpomínala a řekla: "Druhá věc, kterou jsem ti chtěla říct, je, že odeklínadlo účinkuje velice rychle. Bolelo to moc?"

"Co na tom záleží. Je ze mne opět žena, opravdová žena a žádný hmyz! Ach, to bylo hrozné. Nedokážete si vůbec představit, jaké to bylo, vzácná paní," řekla Eda a slezla ze stolu.

"Ale dokážu, drahoušku, říkala jsem ti přece, že jsem sama kdysi byla ropuchou. Takže si umím představit, jak teď asi toužíš po horké koupeli, čistém oblečení a dobrém obědě. Potom mi povíš všechno od začátku."

"Ach ano, vzácná paní, ano! Po ničem netoužím víc, než - ó bože, můj pavouček! Kde je můj pavouček? Snad jsem tu maličkou nezašlápla!"

"Doufám, že ne. Rudému Thormovi by to udělalo radost a to bych- ááá, tamhle je, celá a zdravá." Princezna ukázala na knihovnu mezi okny. Pavoučice právě vklouzla mezi dva velké svazky na spodní polici.

"Snad se jí nic nestane. Měla své chyby, ale byla mi dobrou tlumočnicí," řekla Eda.

"Tady bude mít dost přátel. Tak pojďme," řekla Princezna a obě zamířily ke dveřím.

Poobědvaly venku pod stromy. Když dojedly poslední sousto, řekla Princezna: "Tak, a teď mi musíš všechno vyprávět."

"Moc si toho nepamatuji. Je to všechno tak zmatené," namítla Eda.

"To se někdy po zakletí stává. Jsou to už léta, co jsem byla odeklita, a pořád ještě mám určité mezery v paměti."

"Možná by bylo lepší, kdyby mi na Rudého Thorma nezůstaly vůbec žádné vzpomínky. Ten odporný lotr. Kéž bych na něj mohla zapomenout na vždy."

"To není špatný nápad. Ale ještě než to uděláš, mohla bys mi povědět všechno, co si pamatuješ. Tvůj případ je velice zajímavý."

Hlavně bych chtěla slyšet to zaklínadlo, kterým tě Nemasteena začarovala."

"Ach, z toho si nepamatuji vůbec nic, vzácná paní. Přihodilo se to tak náhle."

"Tak to obvykle chodí. Nevzpomeň si aspoň na něco?"

Eda svažila obočí a kousla se do rtů. Po nějaké chvilce řekla: "Přišla jsem Rudému Thormovi zahrát. Moje hudba ho uklidňovala."

Nebo ji alespoň vyžadoval," dodala zamračeně a vzhledla. "Když jsem vešla dovnitř, právě po sobě s tou jeho vílí kmotříčkou pokřikovali a hrozili si pěstmi - bylo to hrozné, má paní - a ona pořád dokola opakovala, že se zahazuje s chátrou. To si pamatuji docela jasně."

"Kmotříčky víly to s tou svou starostlivostí trochu přehánějí, a tak se občas stane, že jsou vůči druhým poněkud netaktní."

"Tahle kmotříčka víla byla netaktní docela určitě. M... myslím, že jsem v rozhořčení vykřikla... ona se na mne s ďábelským výrazem ve své staré vyschlé tváři obrátila a řekla... ach, nemohu si vzpomenout!"

"Pokus se," naléhala Princezna jemně.

"Vím, že to bylo něco velice nepřekrásného... Nasadila úsměv sladký jako med, ale její slova bodala jako dýky... Řekla něco v tom smyslu, že se postará, abych trpěla tak dlouho, dokud budu milovat Rudého Thorma. Ano, tak nějak to určitě řekla."

Princezna mlčela. Ani se nepohnula. Napjatě pozorovala Edu, která lovila ve své paměti.

"Už to skoro mám," řekla Eda. Zakryla si jednou rukou oči a druhou zvedla nad hlavu v gestu, kterým se obvykle žádá o klid, což bylo v tomto případě zcela zbytečné. "Ano, já jsem řekla, že dokud mne Rudý Thorm bude milovat, nezáleží mi na ničem, co ona učiní."

Rudý Thorm řekl, že mne bude milovat navzdory tomu, co zlá Nemasteena zamýšlí. Nato ona něco zamumlala a namířila na něj svou kouzelnou hůlku... Pak už si jenom vzpomínám, jak jsem stála na rozlehlé pusté pláni a mohla vydávat jen vrzavé zvuky."

"Protože jsi byla cvrček," řekla Princezna.

"Ano. A vy jste mne vysvobodila, vzácná paní."

"To nic nebylo," řekla Princezna a rychle sáhla po karafě. "Dej si ještě sklenici vína, drahoušku, a povídejme si raději o radostnějších věcech."

"Ale jak se vám jenom odvděčím, vzácná paní? Jak jste mocná!

A jak rychlá!"

Princezna se slabě usmála, skromně mávla rukou a potřásla hlavou. "Vůbec nic to nebylo, mé milé dítě. Opravdu; vlastně by se dalo říct, že jsem neudělala vůbec nic," řekla.

"Ale udělala! Udělala jste mocné odeklínadlo!" trvala na svém Eda.

"Maličkost. Už o tom nemluvm."

"Ale já se vám musím nějak odvděčit, vzácná paní. Ach, dovolte mi, abych vám sloužila. Budu vás svědomitě poslouchat a hrát vám líbeznou hudbu, která vás potěší za pochmurných dnů a zlepší vám chuť k jídlu při stolování. Umím také zpívat. A háčkovat."

"No..."

"Od pavoučice jsem se naučila příst. Lidi moc ráda nemá, ale ke mně se chovala laskavě. Prosím, prosím, vzácná paní!" žadonila Eda se sepjatýma rukama.

"Tak dobře, Edo. Můžeš mi sloužit až do konce léta. Musíš však respektovat jistá pravidla."

"Cokoliv řeknete, vzácná paní!"

"Dobře. Předně musíš ze své paměti vymazat ten hrozný zážitek.

Dokonale vymazat. A nikdy se o něm ani slovem nezminít. Není dobré ani zdravé vzpomínat na minulé zakletí."

"Jak si přejete, vzácná paní. Milejší by mi však bylo, kdybych na vás mohla pět chválu do celého světa. Nikdy však nezapomenu, co jste pro mne s pomocí svého neskonaleho umění učinila."

"To ani nemusíš, milé dítě, jenom si to musíš nechat pro sebe.

A kdyby se tě snad Kedrigern někdy vyptával na okolnosti tvého odekletí, musíš ho odkázat na mne. Souhlasíš?"

"Ach, zajisté, má paní," zvolala Eda dychtivě a položila si ruku na srdce. "Neřeknu ani slovo."

Princezna vzala dívku za ruce a zářivě se na ni usmála. "Bude nám spolu báječně, Edo. Dneska si uděláme skvělý piknik a pak ti ukážu dům a zahradu. A potom bys mohla začít příst něco hezkého pro Kedrigerna jako dárek na přivítanou."

Tři

Příběhy z Hospody U cesty

Brzy odpoledne déšť náhle ustal. Slunce se prodralo mraky, mlha nad močály se zvedla a Kedrigern před sebou uviděl věže Banslakovy hradu. Z čisté radosti a v předtuše konce útrap cestování se nahlas zasmál.

Jeho kůň zrychlil do klusu, jako by chtěl demonstrovat souhlas s pocity svého pána. Cesta tu byla velice dobrá; zvedala se vysoko nad úroveň mokřin a byla pečlivě udržovaná. Banslakovo dílo, pomyslel si Kedrigern. Mít všechno v pořádku a pod kontrolou, to byl jeho styl. Jak jen se takový muž mohl zaplést s démonem? podivil se.

To mu nebylo vůbec podobné.

Posel mu neposkytl žádné podrobnosti, trval jen na tom, že je to velice naléhavé: "Můj pán je v moci démona a žádá tě o pomoc."

Víc říkat ani nebylo nutné. Všechno, co se týkalo démonů, bylo naléhavé.

Démoni jsou odporná cháska. A mocní protivníci.

Jedinou skutečnou slabostí démonů byla jejich bezmezná hloupost.

Bohužel, ani na tu se nedalo spolehnout. Devět démonů z desíti byli tupci s ptačími mozečky; desátý mohl oplývat vědomostmi mudrce, trpělivostí Titána a taktickou zručností šachového mistra. Čaroděj, který se s takovým démonem utkal, musel počítat s vážnými potížemi. A nebezpeční byli dokonce i obyčejní tupí démoni. Kedrigern se při té myšlence zamračil. S demony pracoval nerad, i když byl plně odpočatý a dobře připravený. Potřeboval by další informace a potřeboval by je co nejdřív. S přihlédnutím k tomu si těžko mohl přát lepšího klienta než metodického, věcného Banslaka: Banslak nepropadal panice, přílišnému vzrušení, ani nedělal unáhlené závěry, Banslak byl chladnokrevný, přesný ve vyjadřování a vyrovnaný jako násobilka.

Ale jak se takový muž, pomyslel si Kedrigern, který se ve svém uvažování dostal zase na začátek, mohl zaplést s démonem?

Banslak nebyl člověkem, který by si zahrával s nadpozemšťany. Iniciativa musela přijít od démona. Vlastně to bylo pro demony typické.

Rádi se objevovali nečekaně a způsobovali ve všem zmatek. Odporná stvoření.

Banslak čekal u brány obklopen svými muži, kteří se zdali být poněkud nesví. Banslak se nad nimi tyčil jako kamenný monolit a očekával Kedrigerna s rukama založenými na své široké hrudi.

"Přišel jsi rychle. To je dobře," řekl na uvítanou.

"Když se jedná o demony, nerad ztrácím čas. Pokud mi povíš podrobnosti, mohu hned-" "S prázdným žaludkem se špatně pracuje. Nejprve se najež a pak se uvidí."

"Ale ten démon... Co bude s tím démonem, Banslaku?"

"Démon počká. Pojd' a najež se."

Kedrigern si přehodil svůj vak za rameno a vydal se za rytířem po schodech. Cestou dlouhou chodbou ani jeden z nich nepromluvil.

Lidé obývající zdejší bažiny neotevírají ze strachu ze škodlivých výparů v ovzduší ústa častěji, než bylo nutné. Ale

nezdálo se, že by měl zdejší vzduch špatný vliv na Banslakovo zdraví. Byl už v letech, ale na jeho hlavě bylo těžké najít jediný šedý vlas a jeho hustý vous byl černý jako uhlí. Kráčet chůzí muže v plné síle. Nevypadal ani nejednal jako člověk napadený obludnou zlou mocí. Buďto byl Banslak neobyčejně statečný muž, nebo nevěděl nic o démonech; nebo možná obojí. Kedrigern se však chtěl o celé záležitosti dozvědět co nejvíc a co nejrychleji, a tak pokračoval ve vyptávání.

"Řekni mi, Banslaku, jak se ten démon jmenuje?"

"To neřikal."

"A jak se sem vůbec dostal?"

"Objevil se."

"Prostě se objevil? Nebyl jsi nikým proklet, zaklet ani očarován?"

"Ne."

"Nepřečetl jsi náhodou nějaký zvláštní text nebo jsi neudělal nějaké neobvyklé gesto?"

"Ne."

"Neotevřel jsi něco, co mělo zůstat zavřeno?"

"Ne."

Z hlediska démona to sice smysl dávalo, ale důvod k radosti to zrovna nebyl. Banslak už to s tou svou sang-froid*1 trochu přeháněl.

Přítomnost zla v ovzduší byla jasně patrná. Kedrigern cítil jemné mravenčení na kůži; všichni ostatní na hradě vykazovali stopy nepokoje; ale Banslak se stále tvářil, jako by se nic nedělo.

Kedrigern další pokusy o vyzvídání vzdal. Uznal, že bude lépe se nejdříve najíst, pak se vyptávat a nakonec pracovat, jak mu navrhoval Banslak. Možná, že jídlo přivede jeho hostitele do sdílnější nálady.

Jídlo odpovídalo slušné hostině pro těžce pracující obry. Kedrigern shledal, že je hladovější, než si představoval, a tak se najedl do syta. Banslak seděl u stolu proti němu a díval se na něj s neskrývaným potěšením, ale přes stále

Kedrigernovo pobízení nejedl nic.

Jen zavrtěl hlavou a řekl: "Jsi můj host. Najež se první. Já budu jíst potom."

A Kedrigern jedl. Když spolkl poslední kousek sýra a datle, decentně si říhl, pohodlně se uvelebil v těžké dubové židli a spokojeně si povzddechl.

"Napij se vína," řekl Banslak.

"Ach jemine, to ne. Nesmím ani kapičku," odpověděl Kedrigern a zakryl svůj pohár dlaní.

"Dobré víno."

"Jsem si jist, že je skvělé. Ale mám-li se utkat s démonem, musím mít čistou hlavu a nezpomalené reflexy."

"Napij se vína. Prospi se. S démonem se utkáš později."

Stoismus toho muže byl neuvěřitelný. Démon byl tady, přímo na jeho hradě; ohrožoval jeho život, zdraví a duševní rovnováhu - varovné signály cechovního medailonu svědčily o bezprostřední přítomnosti zla - a Banslak nedbal o nic jiného než o své povinnosti hostitele. Opravdový muž. Možná ne moc bystrý, ale odvážný jako lev a neústupný ve svých společenských povinnostech.

Navzdory Kedrigernovým protestům mu dolil Banslakův sluha na pokyn svého pána pohár z lesklého stříbrného džbánu a pak vycouval, zanechávaje džbán na stole. Ve chvíli, kdy sluha míjel záda svého pána, Kedrigern líně vzhlédl. Náhle strnul. Jediný náhodný pohled mu odhalil vše, co od svého příjezdu přehlížel.

1 Francouzsky 'chladnokrevnost.' Pozn. překl.

Vše, co Kedrigern věděl o démonech, se naučil od Fraiga Temného, starého nabručeného čaroděje, který mu říkal:

"Jediná pravá věc na démonech je jejich odraz. Koukej, aby sis to zapamatoval."

Na rozdíl od upírů a dvojníků, kteří se v zrcadlech a lesklých plochách neodrážejí vůbec, démoni, i maskovaní, se odrážejí ve své pravé podobě. A Kedrigern právě zahlédl na lesklé ploše džbánu démona.

Jeho podoba byla nezaměnitelná: hřbet pokrytý naježenými černými ostny a špinavými splenými chlupy, temno jako větrem erodovaný hřbet kopce, jehlanovitá hlava s asymetrickými rohy, blanitá křídla složená souběžně na zádech.

"Pij," řekl ten tvor, který se vydával za Banslaka.

Kedrigern zavrtěl hlavou a zadíval se do netknutého poháru, snaže se vyburcovat svou mysl k nějakému nápadu. Byla to nebezpečná situace.

"Teď ne, pokud ti to nevadí. Rád bych byl s tou prací hotov co nejdřív. Řekni mi něco o tom démonovi."

"Na démonovi nezáleží. Odpočivej."

"Jsem dokonale odpočatý," řekl Kedrigern a okázale zívł v předstírané ospalosti. "Nemyslím, že by mě čekaly nějaké problémy."

Mám s sebou něco, čím se vyrovnám celé legii démonů." Ze všech sil se snažil vypadat lhostejně a sebevědomě.

Jeho hostitel se zatvářil zaujatě, naklonil se dopředu a opřel se svými velkými rukama o stůl. "Pověz mi o tom."

"Těžko se to popisuje. Je to magie. Něco, co znásobí mou moc tisíckrát."

Tvor naproti němu se zatvářil ještě zaujatěji; nahrbl se a oči se mu zaleskly. "To by tě učinilo velice mocným. Nejmocnějším na světě."

"Ach, to jistě. Právě proto o tom nechci mluvit. Musím si dávat pozor. Kdyby se to dostalo do drápů démonovi..."

Kedrigern vážně potřásl hlavou.

"Nějaké kouzlo? Zaklínadlo? Talisman?"

"Něco mnohem prostšího. Podívej se, tady to mám," řekl Kedrigern a zalovil ve svém vaku. Vytáhl z něj mosaznou láhev se zazátkovaným hrdlem a postavil ji na stůl před sebe.

"Magický nápoj?"

"Magická pára. Stačí lahvičku otevřít a rychle vdechnout. Působí to jen na čaroděje a demony. Ten tvůj démon má nos, že?"

"Mám devatenáct nosů!" zavyl tvor nelidským hlasem, popadl láhev jednou rukou a druhou zatahal za zátku.

Kedrigern sotva stačil zamumlat otevírací kouzlo, když démon zátku vytrhl, přiložil si hrdlo lahvičky k jedinému právě viditelnému nosu a zhluboka nasál.

Sotva démonovo tělo naplnil Chaos, začaly se s ním dít změny.

Banslakova podoba se rozprskla na malé kousky a démon se objevil bez svého maskování. Jedna strana jeho obličeje si zachovala lidské oko a tvář; druhá se změnila ve vířící a vroucí kašovitou hmotu plnou odporných výrůstků. Na každé z jeho rukou se mu objevily současně prsty, drápy i tykadla. Chapadla vyrostlá kolem lidských úst se marně pokoušela odtrhnout láhev, do které byl vtahován, zatímco jiná, větší chapadla se ji pokoušela rozervat na kusy. Netvor roztáhl křídla podobná šedým špinavým plachtám. A pak se pomalu začal scvrkávat, propadat se sám do sebe, až nakonec zmizel. Na stole po něm zůstala jen prázdná mosazná láhev.

Kedrigern si ulehčeně oddechl a natáhl se po svém poháru. Náhle pod ním jeho židle uhnula. Překvapený čaroděj zavrával a svalil se na zem, kde se ocitl tváří v tvář Banslakovi.

"Kedrigerne, ty jsi tady! Démon - pozor na démona!" křičel rytíř, zatímco se škrábal na nohy a divoce se rozhlížel kolem.

"Chce tě sežrat! Říkal to!"

"Nesežere. Je pryč," odpověděl Kedrigern, vstal a oprášil se.

"Kde?"

"Těžko říct." Kedrigern vzal mosaznou láhev, zazátkoval ji a zapečetil kouzlem. "Určitým způsobem je pořád tady a určitým způsobem není vůbec nikde. Ale je pryč nadobro."

Banslak se na něj vyjeveně podíval. Kedrigern vzal pohár, podal mu ho a zmatený rytíř ho vypil do dna. Hřbetem ruky si otřel ústa a řekl: "Proměnil mne v židli."

"To je podivné zakletí, dokonce i na démona."

"Kochal se tím. Říkal, že na mně budeš sedět a tloustnout, a nakonec tě sežere. Pak že pošle pro jiné čaroděje a sežere je taky."

Kedrigern náhle cítil, že se mu podlamují nohy. Chtěl si sednout, ale jeho židle teď byla jeho hostitelem a ta, na které seděl démon, se v jeho smrtelném zápase proměnila v hromádku třísek. Kedrigern se opřel o stůl a zhluboka natáhl vzduch do plic, aby ho zase pomalu a hlasitě vypustil.

"Jsi v pořádku?" zeptal se Banslak.

Kedrigern zvedl hlavu a narovnal se. "Dokonale v pořádku."

Trochu unavený, to je vše. Člověku se nestává každý den, že zbaví svět čarodějožravého démona."

Té noci spal Kedrigern dlouho a probudil ho až zpěv ptáků a ostré dopolední slunce. Nebe bylo bez mraků a mlhy nad močalem byly stěží viditelné. Bylo to skvělé ráno na cestování - první takové ráno od chvíle, kdy opustil vilku v Horách tichého hromu - ale Kedrigern se rozhodl, že dopřeje sobě i svému koni den odpočinku. Zasloužili si ho a on ho navíc opravdu potřeboval. O hladových demonech se mu zdálo celou noc.

Banslak nebyl příliš výmluvný ani v rozjařené náladě. Démon se objevil typickým démonickým způsobem: vyrostl z jablečného zrnka, které Banslakovi upadlo na zem. Rytíř si vzpomínal jen na jeho vychloubání, jak mu náhle ztuhly klouby a potom jak se válel společně s Kedrigernem na zemi. Ale ať už byla jeho paměť jakkoliv omezená, jeho vděčnost neznala hranic: projevila se padesáti zlatáky a krvavě červeným drahokamem velikosti ořechu.

Na cestu domů Kedrigern vyrazil následujícího dne. Nebe bylo stále modré, vzduch čistý a cesty suché. Pršet začalo až odpoledne.

Za soumraku dojel k hospodě. Byla to docela slušná hospoda, pokud se dá o hospodě vůbec něco takového říct, a lepší než většina ostatních (což zase tolik neznamenal a pro Kedrigerna to bylo stejné jako připustit, že zlomená noha je lepší než zlomený vaz). Alespoň to nebyl statek ani hrad. Těch už měl na téhle cestě plné zuby. Hospoda může být odporná, ale většinou nebývá začarovaná a nevyskytují se v ní démoni.

V téhle konkrétní tekla střecha jen docela máličko, krb zahříval větší část místnosti, zaječí guláš byl sice hojně vylepšen špekem, ale zato podáván v štědrých porcích a pivo bylo takřka přijatelné. A co bylo nejlepší, nacházela se stěží čtyři dny cesty od jeho domova.

"U ohně je spousta místa. Přisedni a pořádně se zahřej," pobídl ho hostinský, když odstrčil čistě vyjedenou misku. "Sir Arbor a jeho panoš Grasker putovali krajem ledu a temnoty a svedli bitvy na moři i na poušti. Novadis, učenec, četl všechny knihy světa a každou z nich si pamatuje do posledního slova. A Quisk jednou žongloval pro pobavení krále devíti nádobami s hořícím olejem. Byl hostem v mnoha vznešených domech a zná příběhy, které si mezi sebou vyprávějí mocní."

"Kdo je to dítě?"

"Žonglérova pomocnice. Je akrobatka. Myslím, že vůbec nemá kosti a z těch kousků, co vyvádí, člověk zapomíná dýchat. Ale nemluví."

Zato ostatní vyprávějí příběhy. Jsou tady už od věčejška odpoledne a krátí si čas vyprávěním."

"Doufám, že po mně nebudou chtít, abych vyprávěl taky. Nejsem v tom moc dobrý," řekl čaroděj.

"Samí znají tolik příběhů, že by jim vydržely až do žní. Báječně se poslouchají. Přisedni si k nim a užij si hezký večer."

Takto povzbuzen, Kedrigern vykročil ke kvintetu u krbu a zastavil se těsně u půlkruhu, který vytvořili. Mohutný šlachovitý muž s pečlivě uhlazenými šedými vlasy, sedící na lavici s vysokým opěradlem, se odmlčel a vzhledl. Jeho rysy byly ostré a jeho výraz ještě ostřejší, ale jeho chování bylo srdečné; možná až příliš zviální.

"Připoj se k nám, cizince. Udělej mu místo u ohně, Graskere," řekl mladíkovi, který seděl vedle něj. Představil ostatní a pak se tázavě podíval na čaroděje, který se uveleboval na lavici.

"Já jsem Siger z Trondhjemu, učenec a student. Těší mě, že vás poznávám," řekl Kedrigern, když se konečně usadil. "Student, říkáš? A co studuješ?" zeptal se Novadis s víc než jen předstíraným zájmem ve svém lesklém kulatém obličejí. "Vědu o léčení."

"Pak samozřejmě znáš Dioscoridese?"

"De Materia Medica je pro mne stálým předmětem poučení."

"Mistrovské dílo," prohlásil Novadis sebejistým, nadřazeným způsobem. "Znám jeho verzi latinskou, řeckou i arabskou. V současné době připravuji domorodou verzi rýmovanou v hexametru." Rozhlédl se, jako by na svá slova očekával nějakou reakci, a když se jí nedočkal, řekl: "Sire Arabore, byl bys tak laskav a dopověděl nám příběh Dhabbasy Předurčující sudby? Napětím ani nedýcháme."

Ostatní vyjádřili kýváním hlavy a mručením svůj vlastní zájem o pokračování příběhu a Arabor zvedl jednu svou velkou zjizvenou ruku, aby si sjednal ticho. Podíval se na Kedrigenia.

"Je to příběh z dalekého východu, Sigere. Vypráví se v něm o mocné čarodějce, která byla hluboce pobouřena útokem čtyř loupeživých rytířů a pomstila se jim strašnou kletbou."

"Jsem jedno velké ucho, sire Arabore," odpověděl Kedrigern a nelhal. Vypadalo to na příběh, jaké měl rád.

Arabor byl dobrý vypravěč. Ale jak příběh postupoval, začal Kedrigern rozpoznávat známou osnovu. Brzy zjistil, že příběh slyšel přinejmenším už třikrát v jen mírně se lišících verzích: jako kymerskou baladu o Carioc z Měčlin, umbrickou bajku o Mstivé Marfuši a jako pověst o Raine Čtvera osudu od svého starého mistra Tarrendina, kterou měl ze všech nejraději.

Zatímco opovázliví rytíři podléhali jeden po druhém svému chmurnému osudu, Kedrigernova pozornost opadala. Začal přemýšlet o tom, jak se všechny dobré historky ústním podáním rychle šíří a jak se přizpůsobují zvykům vzdálených zemí a cizím jazykům. Škoda, že ty nejlepší zlidoví tak rychle, povzděchl si. Sotva kdy se mu podařilo vyprávět je dvakrát nebo třikrát, než zjistil, že už je zná kde kdo. Usrkl piva, pohodlně se uvelebil v teple praskajícího ohně a začal si prohlížet svých pět společníků.

Novadis byl přemoudrý trouba, který četl příliš mnoho a naučil se příliš málo, Arabor byl muž činu a rozený vůdce; tolik bylo Kedrigernovi jasné už z prvních jejich slov a chování. Ostatní mohl soudit jen podle jejich vzhledu. Quisk byl rtuťovitý, bystrý chlapík, který vypadal navzdory svým rozedraným a ošuntělým šatům docela vznešeně. Panoš Grasker měl ve tváři ostražitý, nedůvěřivý výraz.

Vypadal na muže, se kterým není radno se pouštět do rvačky.

Quiskova pomocnice, malá akrobatka, byla záhadou. Seděla přihrbená a schoulená a rukama si objímala kolena. Nemluvila a skoro se ani nehýbala. Její oči stále tékaly z Arabora na Quiska, z Quiska na Graskera a zpátky. Ve světle krbu se její rysy zdály být podivně sešlé a navené, ostře kontrastující s její drobnou dětskou postavou. Kedrigerna napadlo, jaké asi strádání muselo dítě za svůj krátký život přetrpět, a jeho srdce se naplnilo náhlou vlnou soucitu.

Zvláštní společnost se tu v dešti sešla, pomyslel si... kejklíři, bojovníci, učenec a čaroděj. Přestal sledovat Araborovo vyprávění a v duchu se přenesl do minulosti. Vzpomínal na jiné hospody, jiné cizince, které spojila náhoda, jiné poutavé historky. Vzpomněl si na své staré cesty; a vzpomněl si na domov. Hlava mu pomalu klesla a on sebou trhl a zmateně se rozhlédl. Arabor svým hlubokým klidným hlasem zrovna líčil smrt čtvrtého a posledního padoucha.

Kedrigern se rozpačitě podíval kolem a s uspokojením zjistil, že si jeho zdřímnutí nikdo nevšiml - kromě dívenky, která na něj spiklenecky mrkla, jako by se s ním dělila o nějaký soukromý vtíp. Usmál se na ni a ona se rychle podívala stranou.

Arabor dopověděl příběh a zavolal na hostinského, aby všem přinesl pivo. Nálada se trochu uvolnila a Novadis vyjádřil svůj názor, že nějaká žertovná historka by večer uzavřela nejlépe.

"Uzavřela? Večer teprve začíná, učenče," řekl Quisk. "Od večere jsme slyšeli sotva šest příběhů."

"A každý jsme spláchli korbelem piva. To je víc, než jsou učenci zvyklí pít."

"Byly to velice malé korbele."

"Možná, ale šest..."

"Pivo ti jen prospěje. Knihy jsou suchopárná záležitost. 'S dobrým pivem a dobrými příběhy dobrá nálada neopadá.' To je všechna učenost, kterou znám," zašklebil se Quisk.

"Pak budeš vyprávět další příběh," řekl Arabor a ostatní souhlasně zamručeli. "A vyber nějaký veselý."

"Dobře, pane rytíři. Ale pak musí vyprávět mistr Novadis.

Učenci jsou samá veselá historka - každý to o nich ví."

V tu chvíli vešel do hospody cizinec. Všichni se otočili, když prošel dveřmi a svlékl si promočený plášť, ale Kedrigern muže sotva stačil zahlédnout. Krátce promluvil s hostinským, přelétl šest postav u ohně jediným zběžným pohledem a vyšel z místnosti.

Hostinský přistoupil ke skupince a řekl: "Ten ubohý muž je napůl mrtvý únavou. Nechce nic než místo, kde by mohl přespat."

"Může se se mnou a Graskerem podělit o tu velkou postel. Běž a pověz mu to," řekl Arabor a pak dodal: "A řekni mu, ať se předtím pořádně usuší."

Mužovo zjevení z nějakého nepochopitelného důvodu změnilo náladu celé společnosti. Quisk kvapně odříkal svou veselou historku.

Sotva dořekl poslední slovo, Arabor vstal a řekl: "Dobrý příběh na závěr večera, Quisku. Půjďme spát s úsměvy na tvářích."

Quisk se rovněž zvedl a řekl: "Díky, pane rytíři." Zív a dodal: "Ať visím, jestli mi to pivo nějak nestouplo do hlavy. Jsem ospalý jako náš učenec."

Novadis, který klimbal už v průběhu Quiskova vyprávění, jeho poznámku přeslechl, ale Kedrigern se usmál a zív také.

Celá společnost se vydala do ložnice společně. Vzadu klopýtal Novadis, kterého museli ostatní probudit, příliš ospalý, než aby dokázal mluvit.

Kromě několika hromad špinavé slámy a bezpočtu blech pokoj obsahoval tři postele. Cizinec ležel ve středu té největší a tiše pochruoval. Quisk a dítě si vybrali jednu z menších postelí a poslední zbyla na Kedrigerna a Novadise. Kedrigern hodil svůj vak pod postel, posadil se na pelest a zul si boty. Aby si zajistil klidnou noc, zbavil malým kouzlem postel blech, svou polovinu stejně jako učencovu. Když Novadise nebudou obtěžovat blechy, řekl si, nebude se v noci převracet, vrážet do něj a budit ho. Pro klid mysli postel zaštilil varovným kouzlem a svou osobu ještě univerzálním ochranným kouzlem. Byl na smrt unavený, a tak to nepokládal za zbytečné mrhání magií. Krátce na to usnul, přemýšleje o náhlém ochladnutí nálady svých večerních společníků.

Bylo to sice zvláštní, ale jemu se to docela hodilo. Tuto mokrou a větrnou noc mu žádný příběh nemohl způsobit větší potěšení než suchá a teplá postel.

Varovné kouzlo ho probudilo uprostřed noci. Ležel bez hnutí, poslouchaje Novadisovo tiché oddechování, když tu zaslechl přidušený rozhovor od hlavy své postele.

"Spí?" zeptal se neznámý hlas.

"Jako mimina." To byl Quisk.

"Jestli se hnou, prašti je."

Nějaký čas byly slyšet jen tiché kradmé kroky. Pak se ozval další neznámý hlas, hlubší a drsnější než ten první.

"Nečekal jsem, že se o něj bude tak rvát. Vždyť ho sám ukradl, no ne? A taky zloději. Čekal bych, že svou porážku přijme a půjde si ukrást jiný. Na světě je jich přece plno," řekl Quisk.

"Sarualský drahokam je na světě jen jeden," řekl Arabor.

"Sarualský drahokam!" zvolal jeden a druhý se přidal: "Proč jsi nám neřekl, že jde o Sarualský drahokam? Je prokletý!"

Třetí hlas zakvílel: "Každý, kdo se ho dotkne, zabije, aby se ho zmocnil, a zemře, když je o něj připraven."

Araborův hlas byl ostrý jako břit dýky. "Kňučíte jako malé děti. Je to nejkrásnější rubín na světě. Má nevyčísitelnou cenu.

Jediná kletba, která na něm spočívá, je kletba lidské hamižnosti, a tu přece známe."

"Nech nás se na něj podívat," ozval se chraplavý ženský hlas a Kedrigern sebou trhl. To musel být hlas toho dítěte.

Další odmlku vystřídaly tlumené výkřiky úžasu. "Rudý jako krev!" "Velký jako dětská pěstička!" "Podívejte se, jak září!"

"Dost okounění," řekl Arabor. "Zhasni lucernu, Quisku. Stále ještě před sebou máme dlouhou cestu a musíme se řídit přesně podle mého plánu, jinak-" Chraptivý cizí hlas ho ostře přerušil: "Já jsem proti! Proč se máme skrývat? Nikdo neví, že ho máme. Prodejme ho co nejrychleji a jděme si každý svou cestou."

"Dohodli jsem se na plánu," řekl Arabor chladně. "Tak se jím budeme řídit."

"Já svou práci udělal. Byla to ta nejtěžší část. Proč bych měl čekat?" řekl muž s chraplavým hlasem.

"Všichni jsme udělali svou práci. Grasker a já jsme vystopovali kámen přes půl světa až sem. Quisk a Talia našli skrýš.

Tys ho musel už jen ukrást. Kdybys to udělal pořádně, nemuseli bychom se skrývat."

"Udělal jsem, co bylo třeba. Teď chci svůj podíl. Hned."

Právě tu chvíli si Novadis vybral na to, aby zasténal a převalil se k okraji postele. Hlasy okamžitě zmlkly. Kedrigern učence znehybněl okamžitým ochromujícím kouzlem a sám zadržel dech.

"Jenom se obrátil ve spánku. Ten se nevzbudí dřív než v poledne," řekl Quisk.

"Poslyš, Arabore, prodám ti svůj podíl za sto zlatých korun. To je poctivé, ne? S prokletými drahokamy nechci mít nic společného.

Dej mi sto zlatáků a já si půjdu po svých," navrhl muž s chraplavým hlasem.

"Nemáme dohromady ani pět zlatých. Budeš na svůj podíl muset počkat jako všichni ostatní."

"Nechci čekat! Já vím, co-" Ozvalo se zachroptění, dušené zasténání a pak zvuk pádu něčeho těžkého na podlahu.

"Dobrá práce, Graskere," pochválil Arabor svého panoše.

"A jeho vlastní dýkou," odpověděl hlas, který Kedrigern zaslechl jako první. Zdálo se, že Graskera pochvala opravdu těší. "Mám teď zabít ostatní?"

"Prostě to tu zapalme a utečme," naléhal Quisk.

"Oheň v tom dešti dlouho nevydrží. Ne... o ty dva se postaráme jinak. Mrtvolu strčíme do postele a dýku vložíme učenci do ruky.

Trochu ho zmažeme krví. Hostinský i ostatní si vzpomenou, že byl napůl opilý. Pověsí ho a na nás si nikdo ani nevzpomene," řekl Arabor.

Kedrigern ucítil na Novadisově straně postele nějaký pohyb.

Někdo zaklel a Grasker zavrčel: "Je tuhý jako socha. To přece není normální."

Quisk se tlumeně zasmál a řekl: "Až se probudí, změkne jako prázdná rukavice!"

"Hněte sebou. Ať už jsme pryč," pobízel je Arabor. "Čím dřív odsud vypadneme, tím dřív smyje déšť naše stopy."

Kedrigern už byl docela vzhůru a připravený okamžitě zareagovat.

Musel však čelit dilematu. Hromadné zaklínadlo už použil mnohokrát a na větší skupiny, než byla tato, ale vždycky k tomu měl příznivější podmínky: pokaždé to bylo venku za denního světla a za dobré viditelnosti. Zasáhnout zaklínadlem čtyři pohybující se cíle současně, v temném a neznámém pokoji, to byla ošidná záležitost, zvláště když jeden z nich měl prokletý drahokam, který mohl s proudem jeho magie interferovat. Byla to smečka zabijáků, a pokud by se mu nepodařilo zneškodnit je okamžitě, mohli by přijít k úrazu nevinní lidé; zejména on sám. Ne, zaklínadlo nebylo to pravé.

Pustí se po jejich stopách. Ale ne dřív než ráno. Někaký čas se tu bude muset zdržet, aby celou záležitost objasnil, jinak

se bude Novadis co nevidět houpat na nejbližším stromě a hostinský se svou rodinou s ním. Nesmí odejít a nesmí se tu ani zdržovat, nesmí nic dělat, ale jen tak ležet se mu taky nelíbilo. Zoufale zaskřípal zuby a pokusil se uvažovat. Rychle prohledal postele i podlahu, pátraje po nějakém zapomenutém předmětu, který by mohl použít k sledovacímu kouzlu. Mohlo by to být cokoliv. Nenašel nic. Zůstal stát u hlavy velké postele a horečnatě přemýšlel. Ten, kdo na ní bezvládně ležel, byl vrah a lupič; podle toho, co zaslechl, nebyl o nic lepší než ostatní. Grasker byl rovněž vrah. Quisk chtěl zapálit hospodu a nechat všechny v ní uhořet, jen aby zakryl stopy svého útěku. Arabor sice nikoho nezabil a ani to nezamýšlel, ale jako člověk, který celou akci naplánoval, měl i on ruce potřísněné krví. Jedině malá Talia byla zřejmě nevinná; ale hlas, který zaslechl, nezněl příliš jako hlas nevinného děcka. Znovu si vybavil vše, co řekli, a usmál se. Ukradli Sarualský drahokam - prokletý rubín bude jejich zkázou. Vůbec se do toho nemusí míchat. Jen ať si prchají, ať se ukrývají, ať si doufají, že děšť smyje jejich stopy. Už teď je vlastně po nich. Probudil hostinského a ve stručnosti mu vyličil, co se udalo, vynechávaje podrobnosti, o kterých se domníval, že není nutné, aby je dobrý muž znal. Hostinský s ním šel do ložnice, přičemž celou cestu sténal a lomil svými velkýma mozolnatýma rukama. Při pohledu na mrtvolu ze sebe vydal srdceryvné zoufalé zaúpění. Když Kedrigern sejmul zaklínadlo z Novadise, přidal se k hostinského lamentování ještě jeho vyděšený křik. Hostinského žena a služebnictvo se přidali ve stejném duchu zpoza dveří místnosti, do níž odmítli vstoupit. "Kdybyste se uklidnili, myslím, že bychom mohli-" začal Kedrigern. "Je s námi konec! Jsme zničeni! Všechny nás pověsí!" zavyl hostinský, trháje si vousy. "Krev! Jsem celý od krve! Nikdy jsem nezabil ani kuře a podívejte se na mne!" bědoval Novadis. "Konec! Smrt! Šibenice!" kvílely ženské hlasy z chodby. "Nikdy mi neuvěří! Všichni si myslí, že hostinští takové věci dělají běžně! Všechny nás pověsí!" Kedrigern měl neodbytný pocit děja vu. Vypadalo to, že hysterie tváří v tvář pohromám za deštivých nocí kvete. "Ticho!" zvolal co nejvelitelštějším hlasem. Neartikulované kvílení zvenčí pokračovalo, ale Novadis s hostinským překvapeně ztichli. Podívali se na něj tupýma, nechápavýma očima. Přísně si je změřil, založil si ruce na prsou a řekl pevným hlasem: "Teď mne poslouvejte a nepřerušujte mne. Dosvědčím vše, k čemu tady došlo. Nikdo nebude obviňován a nikdo nebude potrestán. Je to jasné?" Novadis přikývl. "Děkuji ti, šlechetný cizince. Okamžitě znovu vyrazím na cestu a nebudu ti přidávat další starosti." A začal zápasit s botami. Hostinský smutně zavrtěl hlavou. "Možná, že nám zachráníš naše životy a naši čest, ale stejně je s námi konec. Roznese se to. Nikdo nepřijde do hostince, kde se scházejí zloději a kde byla prolita krev." "Prostě nikomu nic neřekneš a já taky ne. Novadis bude taky mlčet." "Jako hrob! Nikdo se ode mne nic nedoví!" prohlásil učenec slavnostně a natáhl si druhou botu. "Stejně se to nějak dozví. Lidi se takové věci dozví vždycky," řekl hostinský a zachmuřeně potřásl hlavou. "Výdrhni pořádně podlahu a na postel dej čisté povlečení. Tělo zabal do prostěradla a zakopej ho v lese. Novadis nad ním pronese pár vhodných slov." "Ano! Rád! Řeknu to krátce, ale hezky," přikývl horlivě učenec a začal se shánět po zavazadle. "Tak vidíš. Všechno bude v pořádku." Kedrigern se usmál a rozhodl ruce. "Možná nás nepověsí a nebudeme zruinováni, vaše ctihodnosti, ale bude nám trvat dlouho, než se vzpamatujeme z dnešní ztráty. Všechno to jídlo a pivo mi nikdo nezaplatí, teď mám ještě pohřbít prostěradlo... není to lehké být hostinským, vzácný pane." "Zůstane ti kůň toho muže. Stojí za víc, než ti dluží." Hostinský se nad Kedrigernovými slovy zamyslel, pak sklopil oči k podlaze a povzdechl si. "V obchodu s koňmi jsem nikdy neměl štěstí." Kedrigern zoufale zaúpěl, sáhl do měšce a vytáhl dva stříbrňáky. "Bude to stačit?" "Ach děkuji vám, vzácný pane! Mockrát vám děkuji! To je od vás velice laskavé, vaše ctihodnosti!" zvolal hostinský, několikrát se poklonil až k zemi a vycouval z místnosti. "Nezapomeň ho pohřbít," připomněl mu Kedrigern. Pak se obrátil na Novadise: "A ty nikam nejezdí, dokud nad ním nepřeneseš řeč." "To by mne ani nenapadlo, pane." "Já se zatím podívám po těch třech darebácích. Neuniknou," řekl Kedrigern. Když vyšel z hospody, vzal rubín, který dostal od Banslaka za své nedávné služby, a položil si ho na dlaň. Zamumlal příslušnou frázi a kámen se začal rozechřívát uklidňujícím teplem lidského těla. Za okamžik byl připraven. Když ho stiskl prsty, ucítil jemný tah, jak se ho rubín snažil vést. Cesta byla pruhem špinavé vody s kluzkým bahnem vespod, na kterém se žádné stopy nezachovaly. Kedrigern, který se nechal vést rubínem, je ani nepotřeboval. Děšť ustal krátce po rozbřesku a mezi zelenými stěnami mlžného lesa brzy vysvitlo slunce. Sira Arabora našel ještě před polednem. Rytíř ležel na kraji cesty obličejem v bahně. Byl probodnut zezadu; zavražděn jediným zkušeným bodnutím dýky. Další byl Grasker. Ležel v blátě pod dubem, tělo zkroucené křečí a tvář zarudlou a odpornou na pohled. Z úst mu visel

napučený černý jazyk a oči měl vypoulené. Kedrigern sesedl z koně a zvedl měch na víno, který ležel kousek od něj. Opatrně k němu přičichl.

Pach byl slabý a skoro neznatelný, ale byl to jed. Skutečnost, že ho vůbec dokázal ucítit, svědčila o tom, že ho byla použita koňská dávka.

Někdo se rozhodl nic neriskovat.

Zatímco jel dál, pokoušel se Kedrigern rekonstruovat řetěz událostí, které zredukovaly účinkující postavy tohoto dramatu na dvě. Z toho, jak odborně to bylo provedeno, bylo zřejmé, že Arabora probodl Grasker. Ale kdo otrávil Graskera? Určitě ne malá Talia. Na druhé straně Quisk mu jako travič nepřípadal; byl silný a energický a nijak neprokázal travičskou zálučnost. A Talia byla rozhodně neobyčejné dítě.

Čím víc o tom Kedrigern přemítal, tím víc si byl jist, že má co dělat s mnohem nebezpečnějším a zlověstnějším párem, než si myslel.

A nabyl pocitu, že být v Quiskově kůži on, dával by si dobrý pozor.

Když přijel k rozcestí před širokým mostem, byl nucen svou teorii revidovat. Talia seděla opřená o buk, oči měla otevřené a hlavu natočenou v úhlu nemožném pro jakoukoliv živou osobu, vynikající akrobatku nevyjímaje. Kedrigern k ní poklekl a pečlivě si prohlédl její tvář. Zjistil, že Talia nebyla dítě.

Půda tu byla měkká. Zabalil Taliu do jejího pláště a vykopal ji u cesty mělký hrob. Možná, že to byla zlodějka a zřejmě i vražedkyně; ale vzpomínka na její nevinný úsměv, když si všimla jeho zdřímnutí během Araborova vyprávění způsobila, že k ní cítil sympatii, kterou necítil k žádnému z jejích společníků.

Všechno teď bylo mnohem jasnější. Zůstal už jenom Quisk a ten i s rubínem překročil řeku a vydal se hlubokým temným lesem.

Po nějaké době dojel Kedrigern na místo, kde se cesta opět dělila, a rubín ho zavedl na úzkou zarostlou cestičku.

Zaváhal, protože tu cestu znal a věděl, kam vede. Byla to Obří stezka a tři lidožraví obři, kteří žili v temné sluji na jejím konci, patřili k tomu nejhoršímu druhu.

Pokud Quisk míní hledat útočiště tam, nedělá dobře.

Kedrigern vytáhl svůj medailon a podíval se Hledáčkem pravdivého vidění. Cesta i les kolem byla bezpečná. Nebylo to nijak pohodlné a příjemné místo, ale bezprostřední nebezpečí mu tu nehrozilo.

Zhluboka se nadechl a pobídl svého koně kupředu. Když dorazil k mýtině, ukryl koně do houští a sám se opatrně vydal na výzvědy.

Lidožraví obři byli v jeskyni přímo proti jeho skryši. Všude kolem byly hromady kostí a různého harampádí. U stromu byl přivázan neklidně frkající kůň. Nad mýtinou vládlo šero a zlověstné ticho.

Náhle se z jeskyně ozval řev a Kedrigern uviděl Quiska, jak vybíhá ven a ječí při tom hrůzou. Jeho kůň zaržal, utrl se a utekl.

Quisk polomrtvý strachy zakopl o hromadu kostí, uvízl nohou v hrudním koši a svalil se do bláta. Než se vyškrábal na nohy, vylezl z jeskyně lidožravý obr. Quisk naposledy zaječel, obrův kyj dopadl a pak zavládlo ticho.

Kedrigern s hrůzou viděl, jak obr zvedl bezvládné tělo, roztrhl ho v půli jako pečené kuře a hodil spodní polovinu svým dvěma druhům, kteří se vynořili z jeskyně za jeho zády. Celé trio začalo hlasitě al fresco hodovat.

Kedrigern už viděl dost. Pozpátku začal couvat z okraje mýtiny.

Přítom ucítil pulzování tepla v dlani své ruky a uviděl rudou záři deroucí se mu mezi prsty. Několika rychlými slovy zrušil kouzlo. V černém jícnu sluje se jakoby v odpověď něco zablesklo v hromadě bláta. První obr to zpozoroval, natáhl se pro to a zvedl ukradený rubín.

Ihned ho schoval do měšce, který se mu houpal u pasu, a odkolébál se do jeskyně. Ostatní dva ho sledovali podezíravými pohledy.

Když jim zmizel z dohledu, zvedli své kyje a stále žvýkající maso se vydali pomalu za ním.

Cestou domů si Kedrigern v duchu probíral poslední události a utvrzoval se ve svém odporu k cestování. Déšť byl nepříjemný, blechy obtěžovaly, nestravitelné jídlo a mizerné pivo byly znechucující, ale to byly jen běžné jevy. Daly se předvídat a při troše snahy se jim dalo vyhnout. Každý rozumný cestovatel by to udělal.

Zvrтанá zaklínadla, lstiví démoni, tlupy zlodějů a vrahů, prokletý rubín a lidožraví obři - to bylo přece jen něco jiného.

Cestování už se skutečně stávalo nesnesitelným.

Dokonce i kvalita příběhů, které člověk na cestách vyslechl, upadala. A když už si člověk nebude moci ani poslechnout zajímavou historku v hospodě u krbu, zmizí poslední možné ospravedlnění pro cestování.

Jistě, mohl si vymyslet nějakou vlastní. Někáký materiál se vždycky naskytne. 'Sarualský drahokam a co se přihodilo těm, kteří ho ukradli' - to by mohla být skvělá historka. 'Démon a láhev ničeho' by taky nebyl špatný příběh. A 'Osud falešných čarodějů...' Ne, tuhle ne. Uškodilo by to pověsti řemesla. Po pravdě vzato, i příběh o Banslakovu démonu, třebaže mírně pozmeněný, nastavěl hrdinu - čaroděje do nejlepšího světla. Někomu by mohlo napadnout, že se choval poněkud neopatrně, ne-li přímo pošetile. Příběh prokletého rubínu byl ten pravý.

Ale název bude třeba změnit. Je příliš dlouhý. 'Drahokam smrti'?

Frvolní. 'Čtverá odplata Sarualu'? Nepůvodní. A navíc nepřesné - oběti už byly určitě stovky a další ještě přibudou. 'Pomsta rubínu'?

Příliš melodramatické. 'Prokletý drahokam Sarualu'? Ještě horší.

Možná, že něco vymyslí Princezna. Byla v tom skvělá a poučné příběhy zbožňovala. Kedrigern si vybavil domov, Princeznu a dlouhý odpočinek a blaženě si povzdechl.

Čtyři

Zrádný bodlák

Když Kedrigern konečně dosáhl úpatí Hor tichého hromu, byl k smrti unavený, celý bolavý od sedla, od kolen dolů obalený blátem a pokrytý prachem od kolen nahoru. Hlava ho bolela, žaludek se mu svíral a vlastní jazyk mu chutnal jako stará sedlová deka. Jeho kůň nebyl v o nic lepší náladě.

Jeho cesta byla úspěšná i výnosná. Ale potulovat se v této roční době po rozbahněných cestách a ponurých hradech stejně neodpovídalo Kedrigernově gustu. Co na tom, že jeho kouzla účinkovala tak dobře a odměny byly tak štědré; Kedrigern by nejraději nejezdil nikam a nikdy. Vzpomněl si na zlatá slova svého starého učitele Tarrendina: "Magie, kterou člověk nemůže udělat doma, pravděpodobně vůbec nestojí za to, aby se s ní obtěžoval." Moudrý muž, ten Tarrendine...

dokud neuposlechl naléhavé žádosti a nezahynul daleko od domova při čarování. Je těžké trvat na svých zásadách, pokud si lidé všeobecně myslí, že hlavní povinností čarodějů je spěchat na pomoc pokaždé, když je něčí syn nebo dcera začarován nebo zaklet v lasičku.

Když v dáli konečně uviděl svou vilku, měl pocit, jako by mu z ramen spadla velká tíže. Byl zase doma a mínil tam zůstat dlouho, velice dlouho. Letos už žádné naléhavé případy a cestování, od této chvíle se bude oddávat slastem domova: klidu, soukromí a pohodlí.

Pořádná horká koupel, příjemná večeře á deux s Princeznou, večerní procházka po zahradě, kde si navzájem poví poslední novinky, a pak postel. To byl jediný rozumný styl života.

Sesedl z koně a prošel posledních pár yardů pěšky, aby nohama vychutnal půdu domova. Princezna mu zamávala na pozdrav a o chvíli později už se objímali a líbali, horce a dlouze. Ve svých růžových šatech vypadala ještě půvabněji než dřív; štíhlost její šije zdůrazňoval tepaný zlatý náhrdelník a její čelo zdobil tenký zlatý kroužek.

Když se přivítali a kráčeli pomalu ruku v ruce k vilce, Princezna řekla: "Vzpomínáš si na Edu? Edu Zlatých prstů?"

"Eda..." Kedrigern se na okamžik zarazil a zapátral ve své paměti.

"Ach ano... ta zpráva před mým odjezdem. Mínila tady přijet, že? Abych z ní sejmul nějakou kletbu, řekl bych."

"Už si s ní nemusíš dělat starosti," řekla Princezna a tajuplně se usmála.

"To rád slyším. Byl bych teď s tebou raději sám a vůbec nestojím o nějaké cizince, kteří by se nám potulovali po domě a bědovali nad zakletím, za které si pravděpodobně stejně mohou sami. Ano, budu mnohem raději, když tady budeme jen my dva."

"Budeme tři. Eda je tady."

Kedrigern záupěl. "V čem je problém?"

"Žádný problém není," odvětila Princezna a nonšalantně mávla rukou. "Vůbec žádný. Všechno jsem už zařídila."

Kedrigern se zarazil v půli kroku. "Opravdu?"

"Byl to akutní případ, víš. Ubohé děvče bylo proměněno v cvrčka. Už to nemohlo vydržet. Spolupracovala velice dobře. Prakticky se odčarovala sama."

"To rád slyším. A kde vlastně ta Eda je? Rád bych se podíval na tvou práci. A kde má družinu? Určitě sem nepřijela sama?"

"Povím ti všechno-" Princezna byla přerušena objevením Spota, který nadšeně spěchal, aby přivítal svého pána. Malý domácí trol se pohyboval velkými skoky a při tom křičel: "Ja! Ja!" hlasem, který prozrazoval nelíčenou radost.

Přistál u Kedrigernových nohou, kde vzrušeně oddechoval a slintal, zatímco ho čaroděj hladil po velké bradavičnaté hlavě. "Hodný trol. Dával jsi na Princeznu pozor, když jsem byl pryč?"

"Ja! Ja!"

"A vyskytly se nějaké potíže?"

"Na! Na!"

Kedrigern se napřímil a udiveně se podíval na Princeznu, která se zatvářila velice pyšné. Sklonil se a znovu pohladil Spota po hlavě.

"Opravdu žádné potíže, Spote?"

"Na! Na!" zopakoval trol.

"Spot se naučil nové slovo," řekl čaroděj. Jeho hlas byl přidušen úžasem, ale bylo v něm možno vytušit skrytý břit nesouhlasu.

"To ho naučila Eda," řekla Princezna.

"Ano? Zdá se, že už se tady cítí jako doma."

"Chce nám jen projevít svou vděčnost."

"Prostě 'děkuji' doložené měšcem zlata je postačující vyjádření vděčnosti. Nestojím o to, aby se mi kdokoliv pletl do výchovy služebnictva, jakkoliv chvályhodné jsou jeho pohnutky."

Princezna ho vzala za ruku a přitáhla si ho k sobě. "Nebuď k Edě nespravedlivý. Spotovi to skutečně prospělo. To ubohé stvoření nemělo kromě vrtění hlavou žádnou možnost, jak vyjádřit negativní stanovisko. A při tom mu vždycky tak hloupě pleskaly uši. Vždycky mi ho bylo hrozně líto, a tak když se Eda nabídla, že ho to naučí, ráda jsem svolila. Velice si s troly rozumí."

Kedrigern zamumlal něco dvojsmyslného. Pak si povzddechl a řekl: "No, vlastně se nic zlého nestalo. Myslím, že Spot je docela rád, že může občas říct i něco jiného než jenom 'Ja!'" Pak se zarazil a zeptal se: "Byla nám Eda prospěšná ještě nějak jinak?"

"Přede pro tebe látku na nový plášť. Taky hraje na různé hudební nástroje a znamenitě zpívá. Zná spousty báječných písní. Večer mi čte nahlas. Je užitečná mnoha způsoby. Určitě budeš rád, že ji tady máme."

"Na jak dlouho?"

"Řekla jsem jí, že tu může zůstat do konce léta."

Kedrigern tiše zasténal. Eda mohla být poklad pro služebnictvo, užitečná jako zaklínadlo, roztomilá jako kotě a zpětná jako skrivanek; ale byla tu nadbytečná, rušila pohodu domova a zaběhaný pořádek - jedním slovem byla nepohodlná. A Kedrigern nepohodlí nenáviděl.

Kedrigern vcelku neměl nic proti tomu, aby ho jeho klienti navštěvovali doma; bylo to lepší, než když musel cestovat za nimi. Jistě, klienti měli ten odporný zvyk, že se objevovali nečekaně a většinou v těch nejnevhodnějších okamžicích, ale většinou mohli být poté, co si trochu postěžovali a řekli, oč jim jde, rychle vyléčení a poslání, aby si šli po svých. Klienti byli jevem dočasným. Naproti tomu Eda se zdála být trvalejším zlem. Pomyšlení, že se po jeho vilce bude někdo potloukat den po dni, měsíc po měsíci, bylo bolestné. Kedrigernovi by připadal nevítaný i anděl strážný, který by se zdržel třeba jen krátce. Řekněme na jedno odpoledne.

Na druhé straně, Princezně bylo jistě příjemné, že má společníci, se kterou si může popovídat, když on má práci ve své pracovně.

Nový plášť by taky nemusel být špatný, zvlášť když bude prostého střihu a teplý. Impregnační kouzlo vždycky účinkuje lépe na nové pláště.

Princezna ukázala na růžové keře, které byly v plném květu.

"Eda je také báječná zahradnice. Celé léto budeme mít čerstvé květiny."

"To bude hezké. A pak bychom ji mohli najít dobré místo u nějakého královského dvora."

"Velice dobré místo," řekla Princezna. "Koneckonců, Eda není obyčejná služebnice. Byla už skoro zasnoubena s princem."

"Soudě podle princů, které znám, o nic zvláštního nepřišla."

"Před ní to prosím tě neříkej. Ženy to vidí jinak a Eda je velice citlivá. Byla do něj hluboce zamilovaná, než zjistila, co je to za nechutného tvora... a ta jeho vílí kmotříčka..." Princezna si znechuceně odfrkla.

"Slibuji, že si svůj názor nechám pro sebe. A teď bych si dal horkou koupel a pak jednu ze Spotových proslavených večeří. Pak si můžeme vyměnit všechny novinky."

Toho večera, když Kedrigern dopodrobna vylíčil všechny události, které v posledních dnech prožil, Princezna mu pověděla o tom, jak vyléčila Edu, a Eda zapěla krásnou píseň na přivítanou, kterou složila speciálně pro něj, cítil se Kedrigern obzvlášť dobře naladěný.

Byl doma, léto bylo za dveřmi, žádný klient nenaléhal, aby se jím okamžitě začal zabývat; všechno bylo v pořádku a on byl v míru s celým světem.

"Jelikož to vypadá, že u nás nějaký čas zůstaneš, Edo, neškodilo by, kdybys nám o sobě něco pověděla," řekl co nejlaskavějším hlasem.

Eda smutně vzhledla ze svého křesla po Princeznu boku.

"Běda, dobrý čaroději. Nemám, co bych řekla. Jsem nalezenec."

"Nalezenec, Edo? Ale mluvila jsi přece o své matce a otci a o své nevlastní matce."

"Vždycky jsem se k nim chovala, jako by jimi byli, má paní."

Ale jsem nalezenec."

"To není nic, nad čím by se člověk musel trápit," řekl Kedrigern.

"Já jsem taky nalezenec."

"Ale já jsem jen ubohé opuštěné děvče."

"Ani když jsem byl jen ubohý opuštěný chlapec, nikdy jsem se kvůli tomu netrápil. Vždycky jsem byl přesvědčen, že jsem nějakým způsobem spřízněn s Merlinem a že v mých žilách koluje královská krev."

"Občas mám stejný pocit," řekla Eda. "Ohledně té královské krve, ne ohledně Merlina," dodala na objasnění.

"Něco na tom může být. Intuice se nemá podceňovat. Nepamatuješ si o svých rodičích vůbec nic?"

Eda se zvedla, zoufale se na něj podívala a pak úpěnlivě pohlédla na Princeznu, Nakonec si ukryla tvář v dlaních a vyběhla z místnosti.

"Řekl jsem snad něco nevhodného?" zeptal se Kedrigern zmateně.

"Samozřejmě. Zmínil ses o jejich rodičích," řekla Princezna.

"Ale vždyť je vůbec nezná. Proč by měla plakat, jen když se o nich člověk zmíní?"

Princezna vstala a zpražila ho pohledem. "Vážně, Keddie, někdy dokážeš být opravdu necitlivý. Půjdu to nebohé dítě utěšit. Až ji přivedu zpátky, dávej si pozor, co říkáš."

Kedrigern se uraženě stáhl hlouběji do křesla. Dávat si pozor, co říká. Ve svém vlastním domě. Až do podzimu. A pravděpodobně ještě dlouho potom. Jediné slůvko a Eda se rozbřečí, začne pobíhat z pokoje do pokoje a Princezna ji bude prosit, aby zůstala ještě dalších šest měsíců. Sbohem, šťastný domove. Sbohem, rodinné štěstí. Vítej, Edo. Než mohl náležitě propadnout pochmurné náladě, vešla Princezna vedoucí se s Edou za ruku. Eda cupitala drobnými krůčky.

Hlavu měla sklopenou. Připomínala zosobnění Melancholie na pomníku.

"Omluvte mne, mistře Kedrigerne," řekla sladce smutným hlasem.

"Vždycky, když se někdo zmíní o mých rodičích, podlehnu smutku... a hanbě."

"Mé drahé dítě," řekl Kedrigern, vyskočil z křesla a konejšivě jí pohladil po rameni, "za to, že jsi nalezenec, se přece stydět nemusíš."

Některé z nejvýznačnějších postav dějin a mýtů byli taky nalezcem.

Jen si vzpomeň na Oidipa, Persea, Romula a Rema..." odmlčel se a pozorně si ji prohlédl. "Nevychovali tě vlci, že ne?"

"Ne. Lidé."

"Dobře, dobře. Nechtěl bych, abys za úplňku vyla."

"Kdybych byla obětí zlovolných příbuzných nebo závistivé víly, nesla bych svůj úděl statečně. Ale na hradě

Umberdure jsem o svých předcích slyšela strašné věci. Někteří říkali, že mí skuteční rodiče byli sežráni drakem-" "To se stává i v nejlepších rodinách."

"-zatímco jiní mluvili o nějakém zahanbujícím tajemství...
temném pozadí... skandálu."

"Hrady jsou plné klebetníků," namítl Kedrigern.

"Někteří lidé mají radost z neštěstí druhých," řekla Princezna.

"Prostě si jich nevšímej, Edo."

"Dělala jsem, co jsem mohla, má paní. Odpuť, že jsem dala průchod svým citům."

Vše bylo odpuštěno a zakrátko i zapomeno. Eda se rychle stala součástí rodiny. Ke Kedrigernově úlevě byla její přítomnost nejen příjemná, ale i užitečná. Byla báječnou společnicí Princezně, pozorným posluchačem jeho příběhů, trpělivým učitelem Spota, zdrojem sladké hudby a byla absolutně nedostižná v zahradničení. Některé rostliny jako by pod doteky jejich rukou nabývaly nové formy. Květiny byly krásnější, zelenina větší, chutnější a výživnější. Celá zahrada předčasně rozkvetla, jako by chtěla potěšit zručnou zahradnici.

Ale přes všechno její šarm byla tady, v Kedrigernově svatyni, a zdálo se, že hned tak neodejde. A to představovalo dilema. Jakkoliv měl čaroděj rád soukromí, nebyl bez srdce. Nemohl dát Edě pár zlatěáků a koně, a poslat ji, aby si jela hledat štěstí. Byla příliš nevinná a důvěřivá, než aby ji mohl takto předhodit krutému světu. Nemohl jí ani navrhnout sňatek s nějakým šlechticem nebo princem. Eda si zasloužila víc. Kromě toho k princům stále ještě cítila averzi. Takže to vypadalo, že u nich zůstane.

Řešení nakonec přišlo docela nečekaně. Inspirovala jej k němu Eda sama.

Když se Kedrigern jednoho odpoledne procházel po zahradě, našel Edu, jak obírá k večeri hrachové lusky. Byly to obrovské lusky, jaké bez magické pomoci ještě nikdy nevyrostly; dlouhé jako její předloktí, tlusté jako mlynářův palec, jasně zelené a jako by samy skákaly do jejích nastavených dlaní.

"Jsi úžasná zahradnice, Edo," řekl, když si hrachem naplnila zástěru.

Usmála se a skromně sklopila oči. "Je to dar, který mám už od dětství. Jsem ráda, že jím mohu prospět svým dobrodincům."

Kedrigern zvedl jeden zelený hrášek, prohlédl si ho a udiveně zavrtěl hlavou. "Jsi opravdu šťastné děvče. Něco takového musí mít člověk v krvi. Musí se s tím narodit."

Pak se vydali každý po své práci, ona do kuchyně a on si šel zdřímnout. Zatímco se uveleboval v stinném koutku zahrady, stále přemýšlel o Edině umění. Jak řekl a věřil, byl to dar, něco, co se nedalo naučit. Musela to získat od svých rodičů nebo prarodičů. Pro mladé děvče to bylo skutečné štěstí. Ať už ji v životě potká cokoliv, nikdy nebude muset strádat hladu.

Pomalů se propadl do dřimoty, ze které se náhle prudce vytrhl.

Ve spánku se mu vybavilo něco, co před tím přešel bez povšimnutí.

Vyskočil a něco si rozčileně mumlaje, rozběhl se do pracovny ke svým knihám.

K večeri přišel pozdě a pod paží si nesl tlustý černý svazek.

Omluvil se, posadil se na svou židli a po celou večeri se záhadně usmíval. Když Princezna dojedla poslední sousto, odložila vidličku, podívala se na něj a řekla: "No tak? Řekneš nám to konečně, nebo se s tím svým tajemstvím raději zalkeš?"

"Čekal, jsem na vhodnou chvíli, má drahá. Mám nějaké informace, které by vás mohly při večeri rozrušit."

"Je po večeri. Tak spust'."

"Dobře." Čaroděj si udělal na stole místo a rozevřel před sebou knihu. "Mimochodem, přihodila se mi zvláštní věc, když jsem byl ve své pracovně. Zaslechl jsem tenký hlásek a připadlo mi, že si stěžuje.

Víš o tom něco, má drahá?"

Eda vyjekla, ale neřekla nic. "Tenký hlásek?" opakovala Princezna zamyšleně.

"Ano. Připadlo mi, že se ozývá z..." Kedrigern mávl rukou a rozpačitě se zasmál, "z pavučiny. Nemáme žádného mluvícího pavouka, že ne?"

"Přišla s Edou. Je tlumočnice."

"Ach. Hmm. Takže teď máme mluvící pavoučici."

"Byla velice užitečná," řekla Eda.

"Ach, nepochybuji o tom, že byla." Kedrigerna napadlo, co ještě mu asi Eda zavlekla do domu, ale než se na to mohl zeptat, Princezna řekla: "Mluvil jsi o nějaké informaci."

"Ano." Kedrigern se naklonil dopředu a upřel oči na Edu. "Mé drahé dítě, říká ti něco jméno Gurnian Zelených prstů?"

Eda se podívala na svůj prázdný talíř, zamračila se ve snaze povzbudit svou paměť a pak zavrtěla hlavou. "Ne, mistře Kedrigerne.

Nikdy dřív jsem o něm neslyšela."

"Ani mně to jméno nic neříká," řekla Princezna. "Kdo je to?"

"Nikdo, koho bychom znali. Nemyslím, že bych se o něm někdy dřív zmínil. Znáám ho jen z kronik."

"A co má společného s Edou?"

"Je to jen stopa. Když jsem dnes odpoledne potkal Edu v zahradě, vzpomněl jsem si na něj. Gurnian dostal své jméno, neboť byl-" "-neboť byl zručný v zahradničení!" zvolala Eda.

"Nejen proto," řekl Kedrigern a pohodlně se opřel v křesle.

"Gurnian měl skutečně zelené prsty. Zdá se, že některá z vil pozvaných na krtiny měla v úmyslu nadělit dítěti něco jako věčné mládí a trochu to kouzlo popletla. Krtiny se konaly o Svatojánské noci a víly nebyly tak docela při smyslech. Dělat se s tím nic nedalo, a tak se Gurnian se svými zelenými prsty smířil. Jeho žena, královna Florabunda, měla dar

vyznat se v rostlinách. Říkalo se o ní, že by dokázala přimět kámen, aby pod jejím dotekem rozkvetl. Nejspíš přeháněli - bez magie se nic takového zařídít nedá - ale určitou představu si z toho člověk udělat může."

"A... vy myslíte... že by bylo možné...?" zeptala se Eda roztřeseným hlasem.

"Možné je všechno. Abych pokračoval: měli dva syny, Ithiana, který se stal králem Othionu, a jeho staršího bratra, Traviana Bílých kloubů. Oba byli odvážní hoši žijící dobrodružným životem a získali si ruce půvabných princezen, takže se usadili a založili si svá vlastní království. Mladí princí to tak dělávají. Ithian zabil lidožravého obra, oženil se s krásnou Kanvanirou z Dalesu a stal se králem Othionu.

Od té doby nic zvláštního neprožil."

"Takže Ithian je mým otcem!"

"Ach ne. To je nemožné."

"Snad Travian?" zeptala se Eda.

"Ne."

Eda se zatvářila zmateně. "Proč jste tedy...?"

"Protože Florabundino nadání se neprojevilo ani na jejích synech, ani se nepřeneslo na její dceru - báječné děvče, ale v pěstitelství naprosto neužitečné. Já věřím, že takový dar se jen tak neztratí a dříve nebo později se někde musí objevit. Tahle kniha nám řekne vše, co je známo o Travianových potomcích. Jak jsem spočítal, jeho děti mohly být asi tak staré, aby mohly být tvými rodiči." Při posledních slovech se Kedrigern dramaticky uklonil, otevřel černou knihu a začal listovat v tuhých stránkách, až najednou triumfálně zvolal: "Aha!" Rozběhl se prstem po řádkách, tiše si pro sebe něco mumlaje, jak pročítal dlouhou pasáž. Náhle mu poklesla čelist. Jeho mumlání se ještě ztišilo. Zavřel knihu.

"Promiň, Edo. Spletl jsem se."

"Něco jste našel. Řekněte mi to!"

"Ne. Opravdu."

"Řekněte mi to, prosím!"

Kedrigern se zatvářil rozpačitě. "Je to poněkud skličující. A není jisté, jestli to s tebou má vůbec něco společného.

Možná, že by bylo nejlépe..."

"Prosím, mistře Kedrigerne, řekněte mi to!"

"Přestaň to ubohé dítě mučit, Keddle!" zvolala Princezna.

"No dobře. Když na tom trváte." Otevřel knihu, zhluboka se nadechl a začal: "Travian a jeho žena, půvabná Bella z Bogwollusu, měli jedno dítě, syna, který se stal brzy známý jako Meech Lehkovážný, Meech Bezohledný nebo Meech Smolař. Kroniky v tom směru nejsou jednoznačné. Tak či tak, Meech byl pěkný darebák. Neslyšela jsi to jméno někdy dříve?"

"Nikdy," odpověděla Eda naprosto sebejistě.

Kedrigern si ulehčeně oddechl a knihu zase zavřel. "Dobře, tak buď ráda. Spletl jsem se a ty nejsi Meechova dcera."

"Co bylo na Meechovi tak zlého?" zeptala se Princezna.

"Byl lhář, zbábělec a podvodník. Ukradl, co mohl, a koho mohl, podvedl. Nikdy se nevydal hledat své štěstí, jak to princové dělají.

Nemohl - prohrál v kartách koně i zbroj. Travian a Bella ho oženili s princeznou ze sousedního království a věnovali jim nějaké menší provincie. Meech promrhal celý královský poklad a tvrdil, že ho o něj připravila horda barbarů. V tom bodě kroniky mlčí. Pravděpo- dobně se snaží být taktičtí. Pak se tam píše o tom, že Meech získal hrad Bogwollus a vzápětí o něj zase přišel. Jeho žena zemřela hanbou.

Styděla se tolik, že si na smrtelné posteli přála, aby bylo její jméno vypuštěno z rodinných záznamů. Meech všude rozhlašoval, že mu hrad sebral drak a že při tom sežral i jeho malou dcerušku. Stal se z něj žebrák a v kronikách už o něm další zmínky nejsou."

"Docela zaslouženě," řekla Princezna.

"Takže teď víte, proč jsem rád, že není nijak spřízněn s Edou."

"A proč sis myslel, že by mohl být?"

"Taková zvláštní náhoda. Meechova dceruška se jmenovala Eda."

"Ale tu sežral drak," podotkla Eda.

"Meech to tvrdil. Jenže jemu by bylo docela podobné, kdyby ji nechal někde na prahu a to s tím drakem si vymyslel.

Zdá se, že v tomto případě nelhal."

Eda očividně znervózněla. "Moje jméno není příliš rozšířené."

"No, to není. Skutečně ne."

"Říkají kroniky něco o dítěti a jeho rodičích? Je tam nějaký popis?" zeptala se Eda Kedrigerna naléhavě.

"Nic, co by nám mohlo pomoci. Meech je popsán pouze jako 'hubený zakrslý podlý ničema' a jeho žena jako 'ubohá žena'. Dítě..."

moment," řekl Kedrigern, otevřel knihu a vyhledal příslušné místo.

"Všechno, co se tu píše o dítěti, je, že se jmenovalo Eda... A že mělo mateřské znaménko. Purpurovou skvrnku ve tvaru bodláku u kořene..."

Edo?"

Eda přidušeně vykřikla a skácela se v mdlobách na zem. Kedrigern k ní rychle poklekl a uchopil ji za zápěstí, aby ji zkontroloval tep, a při tom si všiml něčeho, co dřív nezpozoroval. U kořene palce měla malé mateřské znaménko ve tvaru bodláku.

"A jéje," řekl.

Když Edu uložili do postele a Princezna se ujistila, že leží pohodlně, posadili se spolu, aby celou záležitost

prodiskutovali. Ted' už se nejednalo o nešťastnou služku. Eda byla princezna v nesnázích.

Něco bylo třeba udělat a bylo třeba to udělat rychle.

"Musíš jet na Bogwollus. Musíš vznést nárok na její hrad. Musíš něco udělat, aby bylo jméno její rodiny očištěno," prohlásila Princezna.

Kedrigern nepromluvil, jen přikývl. Sám pro sebe si řekl hořce: A musíš se naučit nešťourat do věcí, které se tě netýkají, hlupáku.

"Eda pojede s tebou a já samozřejmě taky."

"Sám bych mohl cestovat mnohem rychleji, má drahá. A může to být nebezpečné. Pokud Meech říkal pravdu a je tam drak-" "Nebud' naivní. Prohrál ho v kartách, to je přece jasné."

"V tom případě se ho současný majitel patrně nebude chtít vzdát."

"Přinutíš ho."

"Má drahá, pokud ho vyhrál čestně a poctivě-" "To je vyloučeno!" zvolala Princezna vztekla. "Ubohý Meech byl podveden!"

Náhla změna postoje vůči zlořečenému Meechovi Kedrigernovi na chvíli vyrazila dech, ale rychle se opanoval. "Pokud skutečně došlo k nějakému podvodu, je mnohem pravděpodobnější, že ho spáchal Meech. Takový chlap-" Princezna přešla jeho námitku ledabylým mávnutím ruky.

"Samé lži a pomluvy. Meech byl Edin otec. Podívej se na Edu. Cožpak to sladké a nevinné dítě může být potomkem zbabělého a lstivého lháře?"

V zájmu zachování rodinné harmonie a s ohledem na rozbouřené city své ženy přešel Kedrigern otázku jako řečnickou a nechal si lekci o dědičnosti pro sebe. Dost na tom, že měl před sebou vyhlídku dlouhé a nepříjemné cesty s nejasným výsledkem, nebylo třeba začínat ještě domácí hádky.

Odjeli o dva dny později, zanechávající vilku ve Spotově péči a pod ochranou kouzla. Nálada ve skupině byla rozmanitá. Princezna byla šťastná jako dítě, které odjíždí na prázdniny. Zbožňovala cestování a účel této cesty byl jedním z jejích oblíbených: zasazovat se za práva ubohé ukřivděné sestry princezny. Eda se nacházela ve stavu těžkého zmatení, oscilující mezi dychtivostí, nadějí, vděčností a žalem.

Kedrigern se cítil hrozně. Ze všech ročních období miloval v létě svůj domov nejvíce, těše se z procházek rozkvetlou zahradou a odpoledního zdřímnutí na verandě. Nebyla to vhodná doba na cestování: cesty byly plné prachu, much a pocestných. Žádná doba nebyla vhodná na cestování. Cestování bylo odporné a špinavé. Cestování bylo nevhodné, nežádoucí a nepohodlné. Ale cestování - bohužel - bylo nezbytné.

Bogwollus nebylo lehké nalézt. Žádnou mapu samozřejmě neměli.

Ukazatele kolem cest jim neprozradily nic, vesničané, kterých se zeptali, jen kňučeli a něco mumlali, škrábali se na hlavách nebo na ně civěli s ústy dokořán; ostatní pocestní jen krčili rameny a někteří byli vyloženě hrubí. Kedrigern byl nakonec nucen u každého rozcestí zastavit, sesednout z koně a zkoumat všechny možné směry Hledáčkem pravdivého vidění. Tato procedura byla sice úspěšná, ale nepříjemně působila na jeho oči.

Osmého dne jejich cestování si konečně protřel krví podlité oči, ukázal na zarostlou cestičku vedoucí hustým lesem a řekl: "Bogwollus leží tamtudy. Dojedeme k němu v poledne."

"No vidíš, ani to nebyla tak strašná cesta, co říkáš?" řekla Princezna a zářivě se na něj usmála.

Kedrigern si nevěřil natolik, aby odpověděl. Eda si přitáhla plášť a řekla: "Ted', když jsme tak blízko, mám strach. Co když jsou všechny ty historky o mém otci pravdivé?"

"Nesmysl, má drahá," namítla Princezna a konejšivě ji pohládila.

Eda se statečně usmála, ale zdálo se, že stále ještě pochybuje.

Celé trio vyrazilo po úzké stezce s Kedrigernem v čele. Byla to neveselá a ponurá jízda; les se zavíral těsně kolem nich, větve se křížily kousek nad jejich hlavami, zem byla hustě zarostlá trávou a nízkými keři a samý výmol. Konečně dorazili na mýtinu, na níž stál hrad. Byl v zuboženém stavu a nebyla v něm ani stopa po nějakých obyvatelích.

"Tady je to. Hrad Bogwollus," řekl Kedrigern. "Kroniky ho popsaly docela přesně."

Eda vypadala, jako by se měla každou chvíli rozplakat. "Vždyť je to zřícenina!"

"Potřebuje jen trochu vyspravit," řekla Princezna. "Znovu vystavět věže, které se zřítily, vyčistit hradní příkop, zazdít díry v hradbách a budeš mít skvělý hrad."

"Všechny věže se zřítily. Příkop je plný trosek. V hradbách je víc děr než hradeb," namítla Eda přidušeným, zoufalým hlasem.

Princezna se chytila jediného stébla, které viděla. "Příkop je báječně hluboký. A zdá se, že hrad je neobydlený. To nám ušetří spoustu potíží."

"Není neobydlený," opravil ji Kedrigern. "Někdo je uvnitř."

Necítíš kouř?"

"Kdo by mohl-" Zvuk pohybu za hradbami Princeznu umlčel.

Bylo tam něco velkého. "Jenom doufám, že to není lidožravý obr."

Nechávají po sobě vždycky takový svinčik."

Kedrigern zavětral. "Není to obr. Je to drak."

Eda zbledla. "Pak je tedy historka o drakovi, který sežral Meechovu dceru, přece jen pravdivá! Není to mé rodinné sídlo! Rychle, jedme pryč!"

"A co tvé mateřské znaménko?" zeptal se Kedrigern.

"Tragická shoda okolností."

"Nesmysl. Mateřské znaménko není nikdy shoda okolností."

Musíme si promluvit s drakem a zjistit pravdu."

Pět
Le Dragon Comme Il Faut

Kedrigern považoval sám sebe za člověka, který umí jednat s draky. Přátelil se se třemi a od vidění znal několik dalších. Rád prohlašoval, že když se drakovi podívá pevně do očí a neprojeví strach, není obluda o nic nebezpečnější než kotě. Neprojevít strach, říkal, v tom je celé tajemství. Uznával, že při tom dost pomáhá být čarodějem, ale nechával si to pro sebe.

Sesedl z koně, udělal rychlé ochranné kouzlo a vydal se k puklině v hradbách, která se otvírala přímo proti němu. Když k ní došel, objevila se nad cimbuřím plochá hlava pokrytá šupinami, rohy a výčnělky.

Drak zasyčel, ucouvl a upřel své smaragdové oči na čaroděje.

Kedrigern zvedl dlaň na znamení, že přichází v míru. "Netřeba se obávat, starý brachu. Přišli jsme ti jen položit pár otázek o předchozím majiteli."

Drak přestal syčet. Hlava zmizela a pak se zase objevila v puklině na úrovni čarodějovy hlavy.

"Ano?" řekl drak hlubokým a ne nepříjemným hlasem. V jeho chování byla jistá důstojná zdrženlivost.

Než ji mohl kdokoliv zadržet, svezla se Eda ze svého koně, vyrazila kupředu a vrhla se před drakem na kolena. Zoufale zalomila rukama a zvolala: "Ach draku, pověz mi o osudu Meecha, mého ubohého nešťastného otce! Prosim tě, pověz mi všechno!"

Drak vypustil obláček bílého kouře a ucouvl o několik kroků.

Podíval se pátravě na Kedrigerna, pak na Princeznu a potom si velice pozorně prohlédl klečící Edu. Nakonec řekl. "Tak ty jsi Meechova dcera. Doufám, že se ti daří dobře. A jak se má teta Maude?"

"Velký draku, nemám žádnou tetu Maude. Nemám nikoho."

Jsem nalezenec. Až donedávna jsem neznala ani jméno svého otce."

Drak se s hlubokým, zamyšleným "Hmmm," poškrábal jednou prackou na hlavě, zatímco druhou zabubnoval na kámen. Po chvíli řekl: "Myslím, že bychom si o tom měli promluvit raději v soukromí."

Pojďte."

Kamenná suť všude kolem znesnadňovala chůzi. Eda, bleďá a zpocená, dvakrát klopýtla, a Kedrigern jí nabídl rámě.

Dělal, co uměl, aby ji uklidnil, ale bylo zřejmé, že se připravuje vyslechnout to nejhorší.

Drak byl asi tak dvakrát vyšší než Kedrigern a spíš obtloustlý než hubený. Kráčel vzpřímeně. Odvedl je k hlavní budově a tam se zastavil, aby odemkl těžké dubové dveře. Pak se k nim obrátil a řekl: "Je mi trapné zamykat pokaždé, když jdu ven, ale potloukají se tu všelijací lidé. Sotva zahlédnou draka, nemyslí na nic jiného než na lup nebo na rvačku."

Odstrčil závoru a dveře se hladce otevřely. Kedrigern byl připraven, že uvidí odlesky pochodní na hromadě zlatáků, ale nikde nebylo vidět ani zlato, ani žádné jiné poklady. Místo toho se za dveřmi objevila dlouhá chodba s červeně a zlatě vzorovaným kobercem, vyzdobená obrazy v pozlacených rámech. Drak je odvedl do dřevem obložené pracovny s obrovskými křesly a podnožkami stojícími kolem krbu, v němž bylo připraveno dříví, ale oheň nehořel.

Kolem stěn stály police prohýbající se pod tíhou knih. Několik volných míst na zdi zdobily skicy a drobné akvarely ve vkusných rámech.

Drak pozval posunkem své hosty dál, přidržel dámám křesla a pak se zeptal: "Sherry?"

"To je od vás velice laskavé," řekla Princezna.

"Pro mne ne, děkuji," zamumlala Eda.

"Nebud' nespolečenská, Edo, drahoušku. Troška sherry ti udělá dobře."

"Docela správně, mladá dámo," řekl drak. "Je tady chladno i v nejteplejších letních dnech. Raději zapálím oheň." Vzal umělecky broušenou křišťálovou karafu, naplnil dvě vinné skleničky a podal je oběma dámám. "A vy, pane?" zeptal se Kedrigerna.

Kedrigern kývl. Drak naplnil další dvě skleničky, dobře mířeným vydechnutím zapálil oheň a pak pozvedl svou číši:

"Vítám vás na hradě Tarragonu. Jsem Trevor Anthony Aylmer Drake, pán Tarragonu."

Nestává se mi často, že mám tak milou společnost."

"Hrad Tarragon? Myslel jsem, že se jmenuje Bogwollus."

"Myslím, že dřívější majitel ho takto nazýval. Ale to už je tak dávno. A vy jste..."

Kedrigern představil členy své skupiny. Trevor se hluboce uklonil dámám a čaroději potřásl rukou.

"Jste velice laskav," řekla Princezna a Eda se plaše usmála.

"Omlouvám se za to, jak jsem se k vám choval, když jste se objevili. Jednám tak velice nerad, zvláště s dámami, ale je to nutné, pokud si chci zachovat svůj klid. Nemáte ani ponětí, jak hrubí lidé dokážou být. Vtrhnou si sem, kdy se jim zlíbí. Je třeba ukázat pevnou ruku."

Kedrigern nemohl než souhlasit. "A co takhle potulní rytíři?"

Dovedu si představit, že jsou hrozní."

"Ach, ti," řekl drak a mávl prackou. "Obvykle je nechám bušit na dveře, až je to omrzí a jdou si po svém, ale když jsou neodbytní, vodím je tak dlouho po lese, dokud nenatrefí na jiného potulného rytíře. Pak se vytratím a nechám je, aby si navzájem rozbili hlavy."

Zdá se, že je takové věci těší."

Sherry bylo skvělé a Kedrigern vyjádřil jejich hostiteli svou pochvalu. Drak kompliment odmítl mávnutím pracky.

Přesvědčil se, jestli se jim sedí pohodlně, dolil jim číše a pak se sám posadil do obrovského křesla před krbem.

Spokojeně si povzdychl a řekl: "Nic zvláštního, ale je to můj domov. Snažím se tu zařídit pohodlně." Poté co všichni

hosté zamumlali obvyklé lichotky, pokračoval: "Jistě, ještě hodně práce zbývá. Pořád se chystám, že se do toho pustím. Ale znáte to - času není nikdy dost."

Všichni souhlasně přikývlí a znovu se napili sherry. Nakonec se Eda odhodlala zeptat: "Pane... co se týče mého otce...?"

"Ach ano, Meech. Meech," řekl drak, zadíval se do ohně a pokýval hlavou. Pak si povzdychl.

"Takže ho znáte?"

"Jen obchodně. Tvůj otec mi prodal tento hrad. Hledal jsem nějakou hezkou zříceninu a Bogwollus mi padl do oka - krásné vysoké stropy, široké dveře a kolem dost ruin, aby to odradilo nezanedbané návštěvníky. Meech potřeboval hotovost. Dohodli jsme se a já se nastěhoval."

"Takže jste hrad neobsadil? Nikoho jste nesežral?"

Drakovy oči se rozšířily hrůzou: "Dobré nebe, ne! Co si to o mně myslíte?!"

"Nechtěla tě urazit," řekl Kedrigern rychle. "Říká se to. Však víš, jak lidé dovedou pomlouvat."

"To tedy vím. Zvlášť když jde o draky. Už nemusíš nic říkat."

Bylo to před patnácti... ne, před šestnácti lety, a od té doby jsem Meecha neviděl. Ale slyšel jsem..." Drak se naklonil k Edě a něžně jí položil pracku na rameno. "Mé drahé dítě, vzchop se. Slyšel jsem, že tvůj otec skonal dva roky na to v klášterním lazaretu. Bez halíře. Jistě, mohou to být jen lidské řeči..."

"Kde je ten klášter?" zeptal se Kedrigern.

"Byl vypálen a zbořen před mnoha a mnoha lety. Nezůstalo z něj skoro nic. Mniši se rozptýlili."

Eda propukla v pláč. Princezna vzala vzlykající dívku do náručí a konejšivě ji hladila po vlasech. Čaroděj a drak se po sobě podívali, nervózně a rozpačitě, jak už muži v takových chvílích bývají.

Drak tázvavě pozvedl karafu a Kedrigern přikývl. Seděli tiše, dokud se Eda chvějícím se hlasem nezeptala: "Můžete mi o něm říct něco víc?"

"Všechno co vím, mé drahé dítě, je, že když jsem se s tvým otcem setkal, dlužil velkou sumu peněz a byl na něj činěn nátlak, aby zaplatil. Tehdy už svěřil svou malou dcerku - tebe - své sestře."

"Meech byl jedináček," namítl Kedrigern. Drak pozvedl šupinaté obočí a pokrčil rameny. "Mluvil o nevydařeném investici do koření, ale podrobnosti neznám. Neptal jsem se ho na ně. Obchod s kořením slibuje velký zisk, ale také velké riziko. Tak či tak, potřeboval naléhavě peníze. Abych ho ušetřil další ostudy, souhlasil jsem s poněkud strašidelným zdůvodněním změny vlastnických práv na hrad."

"A to...?" pobídl ho Kedrigern.

"Stydím se to vyslovit, pane. Měl jsem říct - pokud by se mě na to někdo zeptal - že jsem tento hrad ukořistil hrubou silou a zanechal, sám napůl mrtvý, Meecha těžce zraněného po těžkém a hrdinném boji." Drak se na okamžik odmlčel a pak řekl: "Tohle by mohlo být podstatou těch pomluv, které jste slyšeli. Je to samozřejmě naprostý nesmysl. Ujišťuji vás, že jsem v životě nikoho nesežral a ani bych nesvolil, aby se to o mně říkalo. Patří to k způsobu jednání, který neschvaluji."

Kedrigern se podíval po Edě, která tiše plakala na Princeznině rameni. Obrátil se zpátky k drakovi a řekl: "Pro jeho dceru je to všechno velice těžké. Nemohl bys nám říct i něco pozitivního?"

Eda se vytrhla z Princezniny objetí a zvolala: "Ne, prosím vás. Už ani slovo. Zanechte mne mé hanbě a mému smutku."

"Takhle mluvit nesmíš, Edo!" vyskočila Princezna. "Jsi královské krve a na tom se nic nezmění. Neštěstí jednoho muže, ať už je jakkoliv velké, tě nemůže znectít."

Eda se rozpačitě rohlédla po ostatních a pak se znovu schovala do Princezniny náruče. Drak vstal a řekl: "Máte za sebou dlouhou cestu a myslím, že si tato nešťastná mladá dáma skutečně potřebuje odpočinout. Dovolte, abych vám ukázal východní křídlo. Pokoje pro hosty potřebují jen vyvětrat. Omlouvám se, že nemám žádné sluhy, takže..."

Princezna mávla rukou a řekla: "To vyřeší drobné zaklínadlo."

"Zaklínadlo?"

"Já a můj muž jsme čarodějové."

"Čarodějové! To je úchvatné!" zvolal drak a nadšeně si zammul pracky. "Jaké štěstí! Doufám, že budeme mít příležitost pořádně si spolu popovídat."

Ukázal jim pokoje pro hosty a nechal Kedrigerna, aby si prohlédl jeho knihovnu. Když se vrátil, zastihl ho, jak listuje v nádherně ilustrované kronice.

"Tak čaroději!" řekl drak. "Jaké potěšení setkat se s čarodějem!"

Mám tak málo příležitostí k přátelskému popovídání! Doufám, že se ti má knihovna líbí."

"Můj drahý draku, je-" "Trevor. Říkej mi Trevore, prosím."

"A ty mi musíš říkat Kedrigerne. Musím uznat, Trevore, že tu máš skvělou sbírku kronik."

"Strašně rád čtu kroniky. Ačkoliv je třeba říct, že pro draky to moc příjemné čtení není. Jsou tam vykreslování strašně jednostranně a zaujatě."

"Lidská předpojatost, řekl bych. Nesetkal ses náhodou s mým přítelem Fingardem? Je to drak ze severu."

"Neznám žádné draky," řekl Trevor trochu rozpačitě. "Dělám, co mohu, abych se jim vyhnul. Nechápu, proč každý čeká, že jenom proto, že jsem sám drak, budu znát všechny ostatní draky. Copak ty znáš všechny ostatní čaroděje?"

"Samozřejmě, že ne. Některé ani znát netoužím."

"No vidíš. A přesně tak je to se mnou. Kromě toho, draci jsou hrozní společníci. Jsou tak obyčejní. Řvát, vyvádět, chrlit oheň a požírat panny... pěkný způsob, jak strávit život! Jiní se zase celá staletí válejí ve svých pokladech. Jak nudné. A jaké marnění kapitálu."

"Taky to nechápu," řekl Kedrigern. "Známe mladého draka, který pořád jen hlídá svůj poklad. Bolí mě to, když vidím,

jak nakládá se svým životem, ale on na tom trvá."

"Nemá smysl se s nimi o tom přít. Mají pocit, že se to od nich čeká."

"Ale Fingard takový není. Velice rád cestuje. Jistě, Fingard je ženatý. Vzal si báječnou dračici z Kitaje."

"Ach, Kitaj," řekl Trevor a přikývl. "Kitajští draci vědí, jak se chovat. Jsou tak důstojní. Nikdy jsem tam nebyl, ale hodně jsem o tamních krajích četl."

"Máš skvělou knihovnu."

"Trávím v ní většinu času. Dávám přednost klidnému způsobu života. Naštěstí se mi podařilo správně investovat, takže si teď mohu dovolit věnovat se svým zálibám. Pověz mi - pokud ti to nevadí - do čeho investuješ ty? Vždycky mě zajímalo, do čeho čarodějové dávají svůj kapitál."

"Já jsem ten svůj dal do velké železné bedny zajištěné sedmi zaklínadly."

Trevor si ho zamračeně změřil. "To je sice bezpečné, ale značně to omezuje růst kapitálu. Musíš nechat své peníze, aby na tebe vydělávaly."

"Abych pravdu řekl, tohle mne nikdy nenapadlo."

"Opravdu bys měl. Vzhledem k tvé předpokládané dlouhověkosti, měl bys plánovat dopředu. Já investoval hlavně do realit a sem tam do obchodních výprav. Samozřejmě, investoval jsem přes prostředníka, takže nemám maximální čistý zisk, ale k uspokojení všech mých potřeb to docela dobře stačí. Dej mi trochu toho civilizovaného života a sem tam nějakou návštěvu, se kterou bych si mohl inteligentně popovídat, a jsem spokojený." Kedrigern, kterému ta slova připadala takřka programová, ochotně přikývl. Trevor pokračoval: "Tak tak, klidný život je nejlepší. Nevadilo by ti, kdybych si zakouřil?"

Když Kedrigern nic nenamítl, přistoupil Trevor ke krbu a vyfoukl přímo do komína velký oblak hustého bílého kouře. Zhluboka se nadechl, zabušil si na prsa a řekl: "Není dobré držet to uvnitř. Říká se, že to škodí plicím. Ale když to vypouštím, vypadám tak... drakovitě."

"To jistě," přisvědčil Kedrigern.

Nějaký čas ani jeden z nich nepromluvil a pak Trevor vyhrkl: "Ach, jak jen nenávidím být drakem!"

Kedrigern zaraženě zamrkal. Trevor už nebyl k zaražení. "Draci jsou tak hrozní! Tak násilničtí, tak ničiví, tak obyčejní!"

Podíval se na čaroděje a zalomil rukama: "Ještě jsem ani nevylezl ze skořápky a už na mne otec křičel: 'Sežer tu pannu! Sežehni toho rytíře! Znič tu vesničku!' a když jsem jen na okamžik zaváhal, zesměšňoval mě před ostatními. Jenže já nic z toho udělat nemohl. Odmítal jsem se plazit po břiše jako přerostlý červ. Nechtěl jsem chrlit oheň. Život se mi měnil v peklo. Uprostřed zimy jsem odletěl, ve sněhové bouři."

Tak zoufalý jsem byl. Hrozila mi smrt hladem a zimou, ale dál už jsem to nedokázal snést. Laskavý starý mnich mě nalezl napůl mrtvého v závěji sněhu. Odnesl si mne do své cely a nechal mne u sebe bydlet. Naučil mne číst. Skvělý člověk. Silně krátkozraký. Myslel si, že jsem lev." Trevor se na okamžik odmlčel a utřel si oči. Pak se vzbodil a pokračoval:

"Díky tomu dobrému mnichovi jsem se naučil slušným způsobům. Zatímco se ostatní draci chovají jako barbari a kazí nám všem jméno, já se snažil vést civilizovaný život. Knihy, hudba, umění... ty akvarely na stěně jsou moje."

"Jsou velice dobré," řekl Kedrigern. "Výjev z lesa nad krbem se mi líbí nejvíc. Ten odlesk světla na hladině rybníka je skvěle propracovaný."

"To je od tebe laskavé. Je to můj životní cíl, povznést se nad svůj původ, ale i teď, po letech... lidé uvidí kouř, šupiny, drápy a hned jsem označen jako draco vulgaris. A představ si to..." Zahanbeně se odvrátil a řekl: "Většinu svých peněz jsem investoval do nemovitostí a obchodu, ale... dole ve sklepě mám ukrytý menší poklad..."

a jednou za čas chodím... chodím se do něj vyválet." Těžce klesl do židle a zasténal: "Já se tak stydím. Jsem pořád drak!"

"Tak zlé to snad není. Máš svoje knihy."

Trevor potřásl svou opancéřovanou hlavou. "Ani si nemohu pohodlně sednout a číst si. Mé oči jsou uzpůsobeny na sledování vzdálené kořisti, ne malých písmenek. Musím si ji dát na druhou stranu místnosti a vstávat pokaždé, když obracím stránku. Strašně mě to ruší. Kazí mi to potěšení z četby. A když si nedávám dobrý pozor, trhám stránky drápy."

Kedrigern přikývl. Potrhaných stránek v kronice si všiml. Aby ho utěšil, připomněl Trevorovi: "Můžeš létat."

"Ach ano, létat," řekl Trevor hořce. "A sotva se objevím na nebi, všichni ječí a utíkají, nebo sahají po kuši. Ani jednou mi nikdo nezamával na pozdrav a přátelsky na mne nezavola. Ani jedinkrát!"

"Možná kdybys létal trochu výš..."

"To mi nepomůže. Pomoci mi můžeš jen ty," řekl drak a upřel na Kedrigerna své úzké zelené oči.

"Nevím, jak já bych ti mohl pomoci."

"Jsi přece čaroděj, ne? Proměň mne v něco jiného."

"To je velice obecný požadavek, Trevore."

"Je mi jedno, kdo budu, když nebudu drak."

"Takhle k tomu nemůžeš přistupovat. Nestačí, že nechceš být drak; musíš chtít být něčím jiným a musíš to chtít velice moc. Změna druhu je obvykle trvalá."

"Dobře!"

"Ne vždycky. Moje žena strávila část života v jiné podobě a příliš šťastná v ní nebyla. Několik mých známých prodělalo stejnou zkušenost a všichni byli rádi, když jsem je odekl. Vlastně by se dalo říct, že těch pár mých známých, kteří jsou dokonale spokojeni, že jsou tím, čím jsou, jsou všichni draci."

"Promiň, že to říkám, ale patrně máš velice hloupé přátele."

Chtěl bych být... chtěl bych být... úctyhodný. Tak je to, chtěl bych být něčím úctyhodným."

"Nevím, proč by drak nemohl být úctyhodný."

"Neznám žádného, který by byl. Podívej se na mne. Jen se podívej na všechny ty šupiny, výrůstky, ostny, rohy a drápy, na ty moje hrozné zuby. Není to k ničemu. Ať už v dračí podobě vykonám cokoliv, lidé mne budou stále považovat za neurvalce."

Kedrigern se nad tím zamyslel: "Rád bych si o tom promluvil se svou ženou. Může ti o transformaci říct mnoho užitečného."

"Promluvíš si s ní rád. Ale nic z toho, co řekne, mé rozhodnutí nezmění."

Princezna jim oznámila, že Eda pokojně spí v pokoji pro hosty.

Kedrigern ji zavedl do Trevorova problému a požádal ji, aby se vyjádřila k některým aspektům transformace. Udělala to v úctyhodné šíři, a když končila, Trevor řekl prostě: "To mně nevadí. Všechno je lepší než být drakem."

"Ne, není. Být ropuchou není," namítla Princezna.

"No dobře. Budu tedy čímkoliv kromě ropuchy."

"Čímkoliv? Blechou? Prasetem?"

"To samozřejmě ne. Myslím něčím rozumným. Důstojným. A elegantním. Řekněme lvem. Lvy každý respektuje."

"Proč se chceš snižovat?" zeptal se Kedrigern.

"Snižovat? Jak to myslíš? Lev je vznešené zvíře."

"Ty jsi víc než pouhý lev, Trevore. V heraldickém pojetí stojí drak nad lvem."

Trevor se zatvářil zaujatě. "V heraldickém pojetí, říkáš?"

"Ano. Erby. Určitě jsi ve své knihovně našel zmínky o heraldice. Půlení, břevna, barvy a tak podobně. Myslím, že Eda má báječný erb..." Čaroděj náhle zmlkl. Podíval se na Princeznu, pak na Trevora a potom se draka zeptal: "Kromě věží, hradeb a příkopu je hrad v dokonalém pořádku, ne? Vznešená mladá dáma by tu bydlet mohla?"

"Musela by se obejít bez služebnictva. Žádné sluhý sem nemohu dostat. Sotva se dozví o drakovi, utečou. To je to, o čem jsem mluvil..." "Ano, ano, já vím. Ale co kdyby ten drak byl úctyhodný drak?"

Co kdyby byl legální strážce mladé dámy a její erbovní postava?"

Trevor přivřel oči. "Pokračuj," řekl stručně.

"Co kdyby mu ta mladá dáma četla, zatím co on by byl pohodlně usazený v křesle u krbu a nemusel běhat z jednoho konce místnosti na druhý, kdykoliv chce otočit stránku? Co kdyby mu stála modelem pro jeho akvarely? Zpívala po večeři?"

"Hudbu po jídle zbožňuji." Trevor se na okamžik zatvářil zasněně, pak zavrtěl hlavou, jako by chtěl sen zapudit a řekl:

"To je nemožné. Žádná mladá dáma by tu se mnou bydlet nechtěla. Jen se na mne podívej, Kedrigerne. Jsem hrozný."

"Eda se nebála," připomněl mu Kedrigern.

"Říkala o tobě, že jsi skvělý," přidala se Princezna.

"Skutečně? To je od ní hezké. Ona je také skvělé děvče. Ale stejně... V těchto lesích by pro ni nebylo bezpečno, však to víš sám."

"Že by tu pro ni nebylo bezpečno? Když by měla za ochránce draka - úctyhodného draka, který by byl na jejím erbu?"

Trevor si ho zkoumavě přeměřil. "Zanechme předpokladů a vraťme se k faktům. Co máš v úmyslu?"

Kedrigern se podíval na Princeznu, která ho pozorovala s neličeným zájmem. Odkášlal si, předklonil se a řekl: "Tento hrad je vskutku tvým legálním vlastnictvím, Trevore. O tom není sporu."

Zaplatil jsi za něj a je tvůj."

"Samozřejmě, že je. Mám na to důkazy."

"Já se o tom nepřu. Ale vznešený drak jako jsi ty musí připustit, že jisté morální právo na něj má i Eda." Trevor se nad tím zamyslel, ale neřekl nic. Kedrigern byl rád, že mluví přímo s drakem a ne s jeho právníkem. "Takže kdyby tě Eda přijala jako svého legálního strážce, ustanovila tě erbem svého rodu, po večerech ti četla a tu a tam ti zazpívala sladkou píseň-" "Má úžasný hlas," připomněla Princezna.

"-byl bys ochoten vrátit jí rodinný hrad?"

Trevor chvíli hleděl zamyšleně do ohně. Pak řekl tichým, přemítavým hlasem: "Bylo by to krásné mít tady mladou dámu jako svou schovanku a paní hradu Tarragon."

"A značně by ti to přidalo na důstojnosti."

"Nechtěl bych, aby změnila jméno hradu na Bogwollus. Není to vhodné jméno pro hrad."

"Pochybuji, že by o to stála. To jméno je pro ni spojeno s nepříjemnými vzpomínkami."

"A musel bych mít zaručené celoživotní postavení. Velice nerad bych byl po několika stoletích nahrazen nějakým sotva vyhláhlým nedochůdčetem."

"Celoživotní postavení. Samozřejmě."

"A objevila by se má podoba opravdu na erbu?"

"Beze všech pochyb. S heslem: Le dragon comme il faut.*2 " "To by bylo hezké," zasnul se Trevor.

Kedrigern si přitáhl židli blíž, ztišil hlas a řekl: "A pokud bys nedokázal potlačit nutkání, jsem si jist, že by nikomu neprozradila, že si občas zajdeš dolů a trochu se vyváliš v pokladech."

Trevor na něj vděčně pohlédl a mlčky mu stiskl ruku.

Když se Eda probudila, byla tou novinou nadšena. Drak samozřejmě nebyl plnohodnotnou náhradou za otce, ale byl čistotný, dob- 2 Francouzsky "Drak jak se patří." Pozn. překl.

ře vychovaný a zdvořilý, a ze srovnání s Meechem vyšel v každém ohledu vítězně. Zvnějšku sice nechal hrad zchátrat, ale zevnitř ho udržoval velice pořádně. Byl jemný a zbožňoval hudbu. Uměl hezky malovat. Na rozdíl od většiny umělců měl i obchodního ducha a dokázal se o Edu postarat i po ekonomické stránce. Byl tím nejskvělejším strážcem, jakého si mladá dáma mohla přát. A navíc byl velice štedrý. Přepsání celého hradu i s pozemky na její jméno byl akt opravdové velkorysosti. Trevor, jak prohlásila, byl vznešený a úctyhodný drak. Když to slyšel, jeho šupiny se rozzářily radostným

leskem.

Kedrigern a Princezna se rozloučili se slibem, že se postarají o změny v Edině erbů. Když se na okraji lesa zastavili, aby se ještě naposledy ohlédli, Eda a Trevor ruku v praxi jim mávali na rozloučenou.

"Roztomilá mladá dáma. A báječný drak," řekl Kedrigern.

Princezna zadumaně řekla: "Jenom doufám, že jsme neudělali chybu. Dívky jako Eda by se měly zdržovat v místech, kde se mohou setkat s vhodnými mladými muži. Nechci ji nutit do vdavek, ale neměla by být připravena o tu možnost."

"S tím si nemusíš dělat starost, má drahá."

"Dělám si s tím velkou starost. Hrad Tarragon je stranou od všech obvyklých cest. Nikdo tam nezabloudí."

"Teď ano. Hned jak se roznese, že tam sídlí krásná panna a drak, bude Eda muset zahánět mladé odvážné prince klackem. A když zjistí, že draka zkontrolovala a učinila z něj člena rodiny..." Usmál se na svou ženu. "Jen ti nejlepší a nejmocnější se odváží přijet. A Trevor je velice úctyhodný. Přesvědčí se, zda mají vážné úmysly."

Ediny vyhlídky jsou prostě skvělé."

"A co když si nebude chtít vzít žádného statečného prince? Víš přece, že nejsou nejlepšími manželi. Pořád někde na výpravě, v boji, nebo vykonávají nějaké slavné činy."

"Zapomněla jsi na Trevorovu knihovnu. Ta přitáhne učence z celého světa."

Princezna se zamračila. "To není moc velké zlepšení. Učenci sice sedí doma, ale pořád jen studují a hrbí se nad knihami. Potřebovala by muže, který by šílel láskou k ní."

Kedrigern se sebevědomě usmál. "A právě proto jsem u Trevora objednal tucet Ediných podobizen. Nechám je kolovat mezi našimi známými princy a ať se příroda činí."

Princezna se na okamžik zamyslela a pak řekla: "Zdá se, že jsi myslel na všechno."

Natáhl se a vzal ji za ruku. "Snažil jsem se. A právě teď myslím na domov."

Počasi se udrželo a cesta jim hezky ubíhala. Kedrigernova nálada se zlepšovala s každým krokem, kterým se přiblížil k domovu.

Jednoho dne zrána, dva dny cesty od Hor tichého hromu, dorazili k rozcestí. Čaroděj náhle zmlkl. Zastavil svého koně a zamyšleně se zahleděl severním směrem.

Princeznu to překvapilo. Jejich vilka ležela na jihu a Kedrigern nebyl z těch, kteří by si rádi zajížděli, zvláště když byl na cestě domů.

Zvláštní by bylo, už kdyby jen zpomalil.

"Ta cesta vede k mé staré věži," odpověděl na její dotaz. "Jsou to už celé roky, co jsem tam byl naposled."

"Nikdy ses o žádné staré věži nezmiňoval."

"Je to jen obyčejná věž. Pochází z časů Války nosů. Vikomt de Rétroussé jich postavil na obranu proti znepráteným Aquilinům šest."

"Nikdy jsem o žádné Válce nosů neslyšela."

"Už je to dávno... bezmála dvě staletí, řekl bych. Četl jsem o ní v kronice. Všechno to začalo sňatkem, který měl ukončit jeden starý svár. Myslím, že takové věci nikdy nefungují."

"Slyšela jsem o několika, které byly úspěšné," namítla Princezna.

"Tak tenhle byl smolný už od začátku. Rhinetta, vikomtova dcera, měla tak trochu pršák. Septumus, syn vůdce Aquilinů, měl strašný raťafák. Není známo, kdo s tím začal, ale na zásnubní oslavě se Rhinetta zmínila o legendárním africkém zvířeti, jehož nos visí až k zemi, a Septumus na oplátku řekl, že znal jednoho ubožáka - nezáleží na tom, zda to byl muž nebo žena - jehož obličej vyhlížel, jako by mu na něj šlápl obr. Následovaly další urážky, výměna názorů se vyostřovala a nakonec bylo zasnoubení zrušeno. Vikomt začal stavět ty věže. Jeho vojska napadla pevnost Aquilinů u Highbridge, ale byla odražena. Strhla se bitva u Nares a nakonec se bojovníci obou stran střetli u řeky Pug."*3 "Kdo vyhrál?"

"Zvedl se velký vítr a rozfoukal bojovníky do všech stran."

Pravděpodobně magie, ale nikdo se k tomu otevřeně nepřihlásil. Tak či tak, válka skončila a věže byly opuštěny. Jednu jsem si zabral pro čarování. Myslím, že ostatní už se rozpadly."

"Věže mohou být skvělé. Báječně pitoreskní."

Kedrigern si všiml, že Princeznu svým vyprávěním zaujal, a jelikož se chtěl dostat domů co nejdříve, začal jí rychle odporovat.

"Tahle ne. Je to obyčejná zřícenina. Horší než hrad Tarragon. Rozpadlé zdivo a suť zvenčí, prach a pavučiny uvnitř. Nic, co by tě mohlo zajímat."

"Samozřejmě že mne zajímá, kde jsi dříve žil. Je to daleko?"

"Těžko říct. Cesta je určitě zarostlá. Nikdo tudy nejezdí..."

"Ale je to daleko?"

"Mohli bychom tam dojet před polednem. Stálo by nás to další den cestování navíc."

"Ach, na tom nezáleží. Je báječné počasí a jídla máme dost."

Můžeme si tam udělat malý piknik a ty mi všechno ukážeš. Noc můžeme strávit v tvé staré věži."

"Nelíbilo by se ti to."

"Tak mi ji aspoň můžeš ukázat."

"Nic moc tam toho k vidění není. Je velice ponurá," řekl čaroděj.

Představil si ještě jeden den odloučení od své pracovny a knih a v duchu si vyčítal, proč byl tak neopatrný a zmiňoval se o věži. Než však mohl vymyslet něco odporného, o čem by jí řekl, Princezna vyrazila po cestičce na sever. Povzdech si a pustil se za ní.

Jelo se jim dobře a pohodlně, a než uplynuly dvě hodiny, objevila se na obzoru před nimi silueta polozbořených věží.

Stála osamoceně na hřebenu větrem ošlehaného vrchu a Princezna si ji prohlížela lesknoucíma se očima.

"Nikdy bych si nepomyslela, že jsi bydlel na tak romantickém místě."

3 Jak asi čtenář tuší, je většina jmen i názvů míst uvedených v tomto odstavci volně přeložitelná jako nos nebo některá jeho součást v jazyce latinském, francouzském nebo v anglickém nářečí. Pozn. překl.

"Nikdy jsem ho za romantické nepovažoval. Líbilo se mi, že tu mám soukromí."

"Ach, je to nádherně romantické. Jen si poslechni, jak vítr šumí v kapradí."

"Uvnitř ve věži není slyšet nic."

"Cožpak jsi nikdy nestál tam nahoře, nenaslouchal skučení větru a nerozhlížel se po krajině pod sebou?"

"Nikdy jsem na to neměl čas. Byl jsem strašně zaměstnaný."

Tehdy jsem ještě dost cestoval. Pracoval jsem jako královský čaroděj a pak tu byl cech..."

Ale Princezna stěží poslouchala. "Je to báječné místo. A tak blízko naší vilky. Budeme tu jezdit na dovolenou."

"Od čeho?"

"Od každodenního stereotypu. Pro nás oba to bude osvěžující změnit občas prostředí. Můžeme si tu na pár dnů zajet pokaždé, když budeme chtít."

Kedrigern cítil, že je nezadržitelně zatahován někam, kde si vůbec nepřál být. "Já nebudu chtít nikdy. Z téhle věže už jsem jednou odjel a nemám nejmenší touhu se sem vrátit. Líbí se mi tam, kde bydlím teď."

"Potřebuješ tu a tam změnu. Udělá ti to dobře. Pojďme, podíváme se, jak to vypadá zblízka," řekla Princezna a pobídla koně.

Když ji konečně dohonil, objela už věž třikrát a prohlížela si ji při tom s čím dál větším zájmem. Ukázala mu na tucet míst, kde bylo třeba něco opravit, a vybrala vhodná místa pro truhlíky s květinami a záhonky. Zrovna zkoumala, kde by se dal umístit balkón, když Kedrigern řekl: "Předpokládám, že by ses chtěla podívat dovnitř." Jediný pohled na nahromaděný nepořádek určitě její názor změnil.

Pronesl slova, která zrušila kouzlo, jímž věž před lety uzavřel, a pokynul směrem k těžkým dubovým dveřím. Otevíraly se pomalu a s ukřivděným vrzáním. Zvenitř vydechla vlhkost a zatuchlina.

"Potřebovalo by to tu vyvětrat," poznamenala Princezna.

Sesedli z koní, uvázali je a vešli dovnitř. Na čarodějův pokyn pochylně na stěnách vzplály. Byl to sice tak trochu jarmareční trik, ale Kedrigern vyušil, že jeho žena něco podobného čeká. Princezna se na něj usmála, aby mu dala najevo, že to oceňuje, a pak se rozhlédla kolem. Po chvilce ticha dodala: "A utřít prach."

Místnost, ve které stáli, byla bez jakéhokoliv nábytku a vybavení, zato bohatá na prach a špínu. Kamenná podlaha byla pokryta jako koberec tlustou vrstvou, která se zvedala při každém jejich kroku.

Nad nimi visely baldachýny hustých pavučin. Zdi lemovaly prázdné police, ze kterých tu a tam vykukovala drobná očka, upřená na nezvané hosty.

Kedrigern si založil ruce, rozhlédl se a řekl: "Tady jsem udělal nějakých odevklínadel. Bylo to dobré místo k práci."

"Předpokládám, že tu v těch časech bývalo čistěji."

"Předpokládám, že ano. Vlastně jsem si ani nevšiml."

Ze stropu se spustil pavouk a zůstal viset kousek od čarodějova obličeje. Byl velký asi jako zralá švestka a oči mu v šeru zářily. Když ho Kedrigern uviděl, zvolal: "Manny! Nevěřil jsem, že tě tu ještě najdu!"

"Prosím za prominutí. Nemyslí, že bychom se znali," odpověděl pavouk vysokým čistým hlasem.

Kedrigern, který ho chtěl zrovna polechtat na bříšku, užasle stáhl ruku. "Ty mluvíš."

"Samozřejmě. Ale zřejmě sis mne spletl s mým pradědečkem Mannym. Znal jsi ho? Nejsi náhodou ten čaroděj, který bydlíval dole?"

Zatímco Kedrigern lapal po dechu, Princezna, která se ve společenských situacích orientovala rychleji, řekla: "Je to Kedrigern."

Dřív tu bydlel."

"Ano, tak se jmenoval," přikývl pavouk. "Jsem rád, že vás potkávám."

Nemohli jste přijít ve vhodnější dobu."

Kedrigern si zvednutím ruky sjednal ticho: "Tak moment."

Okamžik. Manny nemluvil. Kde ses to naučil ty? Proč na mne najednou všichni pavouci mluví? Nejprve ten v mé pracovně a teď ty," řekl, dívaje se zmateně střídavě na Princeznu a na pavouka. "To není samo sebou. Je to snad výsledek nějakého zakletí?"

"Jmenuji se Elwood," řekl pavouk. Jeho způsoby byly rezervované a důstojné, a tak Kedrigern považoval za vhodné říct: "Těší mne, Elwoode. Tohle je má žena Princezna."

"Blahopřeji. Nevěděl jsem, že jsi ženatý."

"Princezna a já jsme se setkali poté, co jsem se odstěhoval z věže. Ale jak ses vlastně naučil mluvit?"

"Doufal jsem, že se to dozvím od tebe. Když ses odstěhoval, zůstal tu po tobě na druhé polici shora vlevo od krbu hrnec s purpurovým práškem. Jedné noci jsme si hráli na schovávanou a já se ukryl v hrnci a zahrabal jsem se do toho prášku. Pak jsem zjistil, že umím mluvit."

Kedrigern luskl prsty. "Tak tohle se tedy stalo s mým řečnickým práškem! Co jsem se ho nahledal. Vypadá to, že účinkuje dobře."

"Až příliš dobře," řekl Elwood. "To je důvod, proč jsem rád, že tě vidím. Chtěl bych, abys ze mne udělal obyčejného pavouka. Už žádné mluvení."

"Umění řeči je přece užitečné," namítla Princezna.

"Ne pro pavouka. Nemám se tu s kým bavit. Jsem outsider."

Kedrigern se zatvářil udiveně. "Můžeš se bavit s jinými pavouky."

V tom ti prášek přece nebrání."

"Jistě, mohu, ale nechci. Všechny ty jejich řeči o mouchách, pavučinách a předení jsou tak strašně plytké. Pokoušel jsem se připojit, ale po chvíli jsem se začal nudit. Pokaždé, když jsem se pokusil nadhodit nějaké zajímavější téma, řekli, že jsem náfuha a snob."

"Nemohl bys uspořádat menší školení a rozvinout před nimi nové obzory?" navrhla Princezna.

"V řeči pavouků neexistují pojmy pro umění, poezii a hudbu.

Není tam ani výraz pro školení. A stejně by je to nezajímalo. Lákala by lidi diskuse o pavučinách?"

"Chápu, jak to myslíš," řekla Princezna.

"V tom je totiž s řečnickým práškem," řekl Kedrigern. "Nezaručuje jen umění řeči, ale zároveň uživatele povznáší, takže ho oddělí od davu, ať už lidského nebo pavoučího. Zkusil jsi ostatní přemluvit, aby ho použili také?"

"Sotva jsem jim to navrhl, vyhnali mne. Pavouci jsou velice konzervativní. Takže jsem vydědencem svého vlastního druhu."

"Bylo to ode mne neopatrné, že jsem ho tu nechal. Je mi to hrozně líto."

"Není to tvoje chyba, drahý čaroději. Měl jsem si dávat pozor, do čeho lezu," řekl Elwood a povzdechl si. "Ale byl bych rád, kdybych nebyl jediným mluvícím pavoukem."

"Jsou jako stvoření jeden pro druhého!" vykřikla Princezna.

Kedrigernovi to chvíli trvalo, než pochopil, o čem mluví, ale pak si vzpomněl na tenký hlásek, který se ozýval z pavučiny v jeho pracovně, nahlas se zasmál a řekl: "Samozřejmě! Musíš jet s námi, Elwoode. Máme doma někoho, s kým by ses rád seznámil. Bude z vás ideální pár. Můžete bydlet v mé pracovně. Je tam spousta místa mezi nábytkem a na policích a plno much k jídlu."

"Je ten někdo - pavouk? Pavoučice? Mluvící?"

"Ano, ano a ano. A taky oduševnělá."

"Vychovaná v paláci," dodala Princezna. "Ach, bude z vás dokonalý pár!"

Kedrigern ji vzal za ruku a řekl: "Musíme hned vyrazit, má drahá. V sázce je štěstí jiných a moje profesionální čest."

Princezna se rozhledla po prachu a pavučinách kolem. "Můžeme sem přijít někdy jindy a pořádně to tu vyčistit. Tohle spěchá víc."

Kedrigern nastavil Elwoodovi ruku a ten mu po ní dychtivě vyběhl až do kapuce. Zapečetil zase věž zaklínadlem a pak vyrazili na cestu domů.

Šest

Bojácny rytíř

Kedrigern zašel do své pracovny hned, jak dorazili k vilce.

Edinu tlumočníci nikde neviděl, ale jelikož znal samotářskou povahu pavouků, byl si jist, že je někde nedaleko a tajně je pozoruje. Pustil Elwooda, aby se ve svém novém bydlišti trochu porozhlédl, a přenechal všechno ostatní přírodě.

Ticho, klid a Princeznina společnost brzy obnovila Kedrigernovu vyrovnanost. Po třech dnech pobytu doma byl schopen mluvit o Ediných dalších vyhlídkách laskavě, skoro strýčkovsky, a dokonce vyjádřil vůli pomoci jí nějakým vhodným způsobem. Byl v dobrém rozmaru a ochoten takřka ke všemu, co by ho nenutilo opustit vilku v Horách tichého hromu.

Když se v klidu zamyslel nad uplynulými událostmi, připustil, že se koneckonců nevyvinuly zase tak špatně. Banských démonů a dobrodružství, která ho potkala cestou, byla nepříjemná, ale vypořádal se s nimi uspokojivým způsobem; Edin problém je zastihl nepřipravený, ale vyřešili ho rovněž, nebo alespoň byli na dobré cestě ho vyřešit. Elwood se neozval od chvíle, kdy ho zanechal v pracovně, a to bylo povzbudivé znamení. Pavouci, ať už mluvící nebo nemluvící, jsou stydliví tvorečkové a nejrozumnější bylo nechat je, aby si vše potřebné vyříkali sami mezi sebou. Musel tedy čelit třem problémům a všechny je vyřešil, a tři problémy byly na jedno léto až dost.

Když minuly bez jakéhokoliv vyrušení celé dva týdny, Kedrigern už zase získal pocit, že je s celým světem zadobře. U večere hýřil vtípem a šarmem a vůči Princezně překypoval vlídností. Neustále si vesele pobrukoval, o vše se zajímal a všim byl nadšen. Zkontroloval hemonie, poklábosil si s Anlorel a Gyllorem, zajel si s Princeznou na vrchol hory, aby se pokochali západem slunce, a trénoval Spota v aportování. Celé hodiny strávil ve své knihovně, přičemž příležitostně zaslechl z temných koutů tiché hlasy, ale nikdy nezahlédl Elwooda ani tlumočníci, kterou si sám pro sebe pojmenoval Ida. Každé odpoledne si zdířil ve stinném koutě zahrady a po večerech četl Princezně ze starých kronik. To byl život, jaký si přál žít, a uměl si vychutnat každou jeho minutu.

A když jednoho odpoledne, zrovna když seděl s Princeznou u svačiny, zabušil na jeho dveře posel a doručil mu naléhavý vzkaz od Eshrika, krále Rudé pláně, začal trucovat. Jeho nálada klesala s každým přečteným řádkem Eshrikova dopisu. Princezna naslouchala mlčky.

V naději, že předejde výbuchu, se ho nakonec zeptala: "Nepamatuji se, že by ses kdy zmínil o Eshrikovi. Je to nějaký tvůj starý přítel?"

"Myslel jsem, že ano," procedil Kedrigern skrze zuby. "Staří přátelé neposílají pro člověka, zrovna když se na chvíli usadí, aby si zaslouženě odpočinul v pohodlí svého domova."

"No, jestli to doopravdy spěchá..."

"Vždycky to spěchá!" zaječel a zamával dopisem jako vlajkou.

"Ani se nenamáhá napsat, co tomu jeho chlapci vlastně je, ale ujišťuje mne, že je to kritické. A samozřejmě nemůže cestovat. Nic takového."

To já se musím sbalit, nechat všeho, co právě dělám, a hnát se někam... Myslí si, že nemám na práci nic jiného, než

snímat zakletí z lidí, kteří si zrovna usmyslí pro mne poslat."

"No, jsi nejlepší odeklínač na míle daleko."

Kedrigern pozvedl obočí. "Nazývali mne nejlepším na světě."

"Docela jistě jsi velice dobrý. A spolehlivý. Je to jen přirozené, že tě lidé vyhledávají, když se dostanou do potíží."

Princezna vstala a řekla: "Řeknu Spotovi, že odjíždíme."

Kedrigern odhodil dopis zuřivě do kouta. "Tak je to, nějaký král si napíše dopis a já abych jel. Proč vždycky musím všeho nechat a plahočit se po světě jen proto, že se nějaký mamlas nechá zaklít?"

Kdyby nebyli tak hloupí a lehkomyšní, neměl bych ani z poloviny tolik práce. Mohl bych strávit klidný večer se svou ženou a pěkně si odpočinout."

"A nikdy nikam nechodit," řekla Princezna. V jejím hlase bylo možno vytušit skryté ostří. "Jestliže je Eshric králem, má určitě slušný dvůr. Pravděpodobně na naši počest uspořádá oslavu nebo turnaj."

Budeme obědvat v hodovním sále a obveselovat nás budou kejklíři, žongléři a trubadúři. Budou na nás skládat balady. Bude to společenská událost. Krátce, budou se k nám chovat tak, jak se sluší chovat se k princezně a čaroději, a budeme štědře odměněni."

"Ty tam chceš jet," řekl Kedrigern ukřivděně.

"K takovému způsobu života jsem byla vychována a myslím, že si zasloužím ho tu a tam okusit."

"Myslel jsem, že si nevzpomínáš..."

"Pořád ještě si nejsem jista podrobnostmi z mého dřívějšího života, ale vím, že jsem byla princezna, a chci, aby se ke mně lidé jako k princezně občas chovali."

Kedrigern si povzdychl. "Řeknu poslovi, že ráno budeme připraveni k odjezdu. A zkusím, jestli bych se od něj nedozvěděl něco konkrétnějšího."

Princezna se rozzářila jako ranní úsvit, políbila ho a odběhla, aby si vybrala šaty na cestu. Kedrigern se vydal vyhledat Eshrikova posla a cestou si něco tiše bručel.

Posel takřka plakal radostí, když mu Kedrigern oznámil, že ráno odjíždí, ale jako zdroj informací nebyl k ničemu. Ačkoliv se o problém sužující krále Eshrika upřímně zajímal, neznal žádné podrobnosti týkající se jeho podstaty. S výjimkou skutečnosti, že zakletí postihlo králova nejmladšího vnuka - sira Gasperance a že pro něj trvale představuje osobní ohrožení, stejně jako nebezpečí pro krále, královskou rodinu i celé království, nemohl poskytnout žádné objasnění. Kedrigern ho zanechal ve Spotově péči a odešel do své pracovny.

Příštího rána, když ujížděli na severozápad k Eshrikovu království, Princezna řekla: "Nikdy ses o Eshrikovi nezmínil. Byli jste dobří přátelé?"

"Králové nemají dobré přátele, má drahá. Ale vycházeli jsme spolu tak dobře, jak jen spolu král a čaroděj vycházet mohou." Po krátké odmlce Kedrigern dodal: "Vlastně lépe. Eshric je dobrý chlap."

Zajímaly ho i jiné věci než lov, sokolnictví a vynýšlení nových způsobů, jak zabíjet lidi. A taky mi vděčí za svůj život."

"Zachránils ho, nebo jsi ho osvobodil ze zakletí?"

"Nic tak dramatického. Jednoho zimního dne se vydal na projížďku a zastihla ho hrozná sněhová bouře. Bylo to poblíž mé staré věže. Jak jsi sama viděla, krajina je tam plochá a otevřená. Nikde žádné útočiště. Eshrikův kůň padl a Eshric byl sám napůl zmizlý, když jsem ho našel a odnesl do věže."

Překvapeně na něj pohlédla. "Jak to, žeš byl venku ve sněhové bouři?"

"Ach, věděl jsem, že venku někdo je. Měl jsem tam varovné kouzlo. Bylo to nutné. Tehdy se kolem potulovaly bandy lupičů," řekl a potřásl nad nepříjemnou vzpomínkou hlavou. "Samozřejmě, na krále kouzlo reaguje jinak než na lupiče."

"To doufám."

"Vždycky se to tak přesně určit nedá, má drahá. Ale Eshric byl slušný chlap. Štědře mne odměnil a nabídl mi místo královského čaroděje. Několik let jsem pro něj pracoval, ale pak jsem se angažoval v cechu a to znamenalo spoustu cestování a... no, rozešli jsme se jako přátelé. To bylo... a jéje, musí to být už patnáct, šestnáct... skoro dvacet let. Ano, bylo to krátce potom, co zesnula jeho žena. Báječná žena to byla."

"A od té doby jsi o něm neslyšel?"

"Jen příležitostně nějakou tu zprávu. Jeho dcera odešla do kláštera, poté co jí zemřel třetí manžel. Myslím, že je teď abatyší. Jeho syn je učenec na nějaké universitě. Dceřiny děti mu vydatně pomáhaly při vedení království. Ten zakletý rytíř, sir Gasperance, je jedním z nich. Velký králův oblíbenec, podle toho, co jsem slyšel, a pravděpodobně jeho nástupce. Je to tak?" křikl na posla, který jel čím dál blíže k nim.

"Ach ano, mistře Kedrigerne!" zavolal mladý muž. "Sir Gasperance je zřítelnicí králova oka. Celé království ho miluje. Je odvážný jako lev, krásný jako bůh, zbožný jako mnich, skromný jako panna, velice moudrý na svůj věk - učenec, bojovník, šlechtic, patron umění."

Má kouzelný tenor, talent pro kresbu uhlem a pozoruhodné znalosti z oboru historie válečnictví."

"Má rád hudbu?" zeptala se Princezna.

"Ach ano, má paní. Zvláště hranou na fidulu."

"To je skvělé," řekla Princezna, jemně zatleskala rukama v rukavičkách a zatvářila se velice potěšené. "A je už zasnoubený?"

"Nikoliv, má paní."

"Výborně, výborně. Podíváme se na to hned, jakmile bude odeklet."

"Vím, na co myslíš, má drahá, ale nerad bych něco uspěchal."

Eda si prožila svoje a není ještě připravena přijmout-" "Takové půvabné děvče jako ona, sama ve starém hradě, kde ji dělá společnost jenom drak? Vsadím se, že umírá touhou po společnosti."

"Drak, má paní?" otázal se posel zmateně.

"Drak comme il faut. Velice úctyhodný drak a její strážce," vysvětlil Kedrigern. "A ohledně Gasperance si nemůžeme dělat žádné plány, dokud nebudeme znát fakta. Jeden nikdy neví a následky kouzel mohou být všelijaké."

"To je pravda. Mohl by být..." Princezna zvažněla, ale ne na dlouho. "Ale ty určitě všechno spravíš. Že ano?"

"Pravděpodobně. Ale může to chvíli trvat. Kdybych věděl, v čem je problém, mohl bych na tom pracovat už na cestě, ale z Eshrikova dopisu jsem nevyčetl nic." Obrátil se k poslovi a zeptal se: "Opravdu nevíš, co se siru Gasperanceovi přihodilo?"

"Nevím, mistře Kedrigerne. Král to drží v tajnosti. Sir Gasperance tráví všechny svůj čas o samotě a nechce mluvit s nikým jiným než s vámi."

"Neproměnil se v něco odporného, že ne?" zeptala se Princezna.

"Ne, má paní. Na okamžik jsem ho zahlédl, když jsem odjížděl, a byl stejně pohledný jako dřív."

"To je dobře."

"Ničeho jiného sis nevšiml?"

"Připadal mi neklidný. Nervózní. Netrpělivý."

Čaroděj přikývl. "To zakletí lidé bývají. Žádné jiné netypické chování?"

Posel si nedokázal vzpomenout na nic a jeho paměť se nezlepšila ani během cestování. Když přijeli k bránám Eshrikova hradu, nevěděl Kedrigern o problému, který měl vyřešit, o nic víc, než když odjížděl z Hor tichého hromu.

Eshric je přijal okanzitě. Byl to vysoký, lehce shrbený muž rozhodného vystupování a důstojných způsobů. Měl dlouhé stříbřité vlasy, vrásčité, brunátný obličej a pronikavé světle modré oči. V Kedrigernových vzpomínkách byl robustním mužem v nejlepších letech.

Stále zapomínal, že pro nečaroděje čas ubíhá jinak a za dvacet let se může mnohé změnit.

"Kedrigerne, můj starý čaroději! Vůbec ses nezměnil od té doby, kdy jsme se viděli naposledy!" zvolal Eshric. "A kdo je ta půvabná dáma? Jsi snad ženatý?"

"Jsem, vaše výsosti. Dovol, abych ti představil Princeznu, svou ženu."

Princezna se uklonila a Eshric jí dvorně políbil ruku. Obdivně si ji prohlédl. Dokonce i po dlouhé prašné cestě byla svěží a roztomilá, radost pohledět. Její havraní vlasy jí splývaly až k pasu a čelo jí zdobila prostá zlatá čelenka.

"Vítám tě, má paní. Je to pro nás potěšení a čest, hostit tak překrásnou dámu," řekl Eshric. "Tyto sály nezdobila přítomnost ženy už mnoho let."

"Takže ses znovu neoženil?" zeptal se Kedrigern.

"Nikdy. A obě moje vnučky jsou už vdané na svých vlastních hradech. Přijíždějí sem jen vzácně a skoro vůbec nepíší. Bojím se, že pro tak půvabnou a roztomilou dámu, jako je paní Princezna, to bude nudná návštěva."

"No, jelikož jsme tu služebně..."

"Ach ano, služebně. Gasperance. Ubohý hoch. Povečeříme spolu a při té příležitosti vám může všechno vypovědět."

Když byli odvedeni do svých komnat, začala se Princezna probírat šaty, které si zabalila. Ve tváři měla zamýšlený výraz. Kedrigern ji vzal za ruku a řekl: "Opravdu lituji, že to nebude taková zábava, jak sis představovala. Jsem si jist, že alespoň jídlo bude báječné."

Eshric si na dobrou tabuli vždycky potrpěl."

"To je skvělé," řekla a povzdechla si.

"A má dobré hudebníky."

"Ach. Výborně."

"A čím méně budeme rušeni, tím dřív budu moci začít pracovat na Gasperanceovi a uvést ho do náležitého stavu potencionálního nápadníka."

Princezna se rozzářila. "To je pravda. Nesmím být sobecká."

Ale aspoň jednu velkou oslavu před započatím práce bych ocenila."

Jak se věci vyvinuly, večere se ukázala být malou soukromou hostinou, ne sice tak opulentní jako některé jiné, jichž se Kedrigern s Princeznou zúčastnili, ale rozhodně nadprůměrnou. Eshrikův dvůr byl malý, ale nevyskytovali se na něm žádní tupci. Všichni dychtivě naslouchali Kedrigernovu vyprávění o Banslakově případu i Princezninu líčení Edina odekletí. Všichni dobře tančili a bujaře zpívali, a když Princezna zapěla baladu, kterou na její počest složila Eda, tleskali jí s neličeným nadšením. Ať už se to vzalo z kteréhokoliv konce, byl to velice příjemný večer. Jediné, co tam chybělo, byl sir Gasperance, který se po celou dobu ani neukázal.

Zdálo se, že i Eshric zapomněl na chvíli na své starosti; ale když bylo proneseno mnoho připitků, zazpíváno mnoho písní a překročena mnohá míra, upadl náhle znovu do chmurné nálady. Kedrigern, který seděl po jeho pravici, se k němu naklonil a řekl: "Netrap se. O tvého vnuka se postarám. Bude zase sám sebou dřív, než se naděješ."

S hlubokým povzdechem, který navozoval představu nehlubšího zoufalství, Eshric řekl: "Vím, že jsi dobrý, Kedrigerne, ale ještě nikdy jsem neviděl, aby se někdo změnil tak, jako ubohý Gasperance."

Je to strašné. A nemám nejmenší tušení, jak se to mohlo stát."

"Hned ráno se na něj podívám."

"Proč ne hned?" řekl Eshric a vstal. "Jsem připraven dozvědět se nejhorší. Pojd' se mnou."

Princezna byla obklopena kruhem obdivovatelů. Kedrigern jí dal diskrétně znamení a následoval krále k východu.

Prošli chodbami a síněmi, pod klenbou a po schodištích, až konečně došli k těžkým dubovým dveřím s malým zamřížovaným okýnkem ve výši očí. Eshric na ně čtyřikrát zaklepal a čekal. Zevnitř se ozval tlumený hlas, jako by ten, komu patřil, stál až v nejzazším koutě.

"Jděte pryč! Nebudu s vámi bojovat!"

"To je tvůj dědeček, Gasperance, a přítel. Pusť nás dovnitř."

V okýnku se objevil mužský obličej. "Dědečku? Jsi to skutečně ty?" zašeptal se vyděšený hlas.

"Je se mnou Kedrigern. Je mistrem odeklinadel, chlapče. Pokud ti někdo může pomoci, tak jedině Kedrigern."

"Nebude se se mnou snažit bojovat, že ne? Nesnesu pomýšlení, že bych měl s kýmkoliv bojovat. Je to pro mne příliš strašné." Chlapcův hlas se chvěl.

Eshric se žalostně podíval na Kedrigerna a řekl: "Ne chlapče, nikdo s tebou bojovat nebude. Nedělej si starosti."

Na chvíli zavládlo ticho, pak se ozval zvuk odsouvané závory a odemykaného zámku a dveře se pomalu otevřely.

Vysoký mladík, rozložitý a svalnatý, si podezíravě prohlédl čaroděje. Byl mladší a větší verzi Eshrika a mohl by být pohledný, kdyby nebyl tak bleďý a očividně vystrašený.

Kedrigern zvedl ruku, aby se s ním přivítal, a mladík vyděšeně ucouvl. Eshric potřásl hlavou a zakryl si tvář rukama.

"Takhle už se chová několik týdnů."

"Neublížím ti, Gasperance. Přišel jsem ti pomoci. Klidně mi řekni všechno, co se ti stalo," řekl Kedrigern.

"Nevím. Najednou jsem se začal bát. Bojím se všeho, ale nejvíc se bojím boje. Ještě před hodinou jsem se cítil skoro v pořádku, ale pak jsem zaslechl, jak ve stáji zaržal kůň, a vzpomněl jsem si na bojiště a... ach, bylo to strašné! Nedokázal jsem snést pomýšlení, že budu večerět se všemi těmi lidmi... hluk... ostré nože. A když jsem vás zaslechl za dveřmi, myslel jsem, že mě jde někdo vyzvat k boji.

Je mi zle, dědečku."

"Nikdo tě nevyzývá k boji, Gasperance, a nikdo ti nechce ublížit.

Chci jen vědět vše, co mi můžeš říct," řekl čaroděj.

"Ale já nevím, co se se mnou stalo. Opravdu to nevím. Právě jsem skončil... právě jsem skončil..." Gasperance vytřeštil na čaroděje oči a omdlel.

"A jemine. Vypadá to opravdu vážně," řekl Kedrigern, prohýbající se pod vahou bezvědomého mladíka.

"Polož ho na jeho postel. Pomohu ti s ním," nabídl se Eshric.

Když Gasperance ležel v bezpečí na své posteli s přikrývkou přitaženou až pod bradu, Kedrigern zmateně zavrtěl hlavou. "Myslím, že s něčím takovým jsem se ještě nesetkal. Nedokáže mi ani říct, co se mu přihodilo."

"Já vím jen to, co mi řekl jeho panoš. Vydali se do hor, aby je vyčistili od bandy lupičů. Gasperance byl skvělý, jako je vždycky.

Nebo spíš byl. Vtrhl přímo do jejich pevnosti, dostal se přes všechny překážky a vrhl se na ně jako smršť. Potíže nastaly až po cestě domů.

Naprosto bezdůvodně začal vykazovat známky smrtelného strachu.

Než se dostal na hrad, čtyřikrát omdlel."

"Promluví si s tím panošem. Je si naprosto jist, že ten strach byl naprosto bezdůvodný?" zeptal se čaroděj.

"Absolutně bezdůvodný. Byli sami, den byl slunný a zrovna se nasvačili. Panoš se zmínil o nějaké epizodě z boje a Gasperance zbledl a omdlel zrovna jako teď."

"Velice zvláštní. Myslím, že si ho raději odvezu s sebou a důkladně ho vyšetřím."

"Vůbec neopouští tuto místnost," řekl Eshric. "Děsí se vnějšího světa. Říká, že je plný bojů, válek a násilí."

"Má naprostou pravdu, ale stejně ho budu muset dostat do své pracovny. Myslím, že to dokážu zařídit."

Eshric se vážně zadíval na čaroděje a v očích se mu zračily starosti.

"Udělej pro něj, co bude v tvých silách. Je teď vše, co mám, a až tady nebudu, stane se králem Rudých plání. Ale když se bude chovat takhle..." Eshric mlčky potřásl hlavou.

Král odešel a Kedrigern si přisedl ke Gasperanceovi, aby si vše v klidu rozmyslel. Situace nevypadala nijak povzbudivě. Zakletí, která působila takové změny, nebyla nijak vzácná, ale subjekt obvykle věděl, kdo a kdy na něj kouzlo uvrhl. Gasperance o tom neměl ani tušení a to představovalo vážnou komplikaci v léčbě.

Samozřejmě, tohle nikdo nepochopí. Lidé všeobecně věřili, že když se naskytne nějaké nepříjemné zakletí, stačí, aby čaroděj nakreslil na podlahu křídou pár symbolů, zamumlal nějakou tu frázi, zamával patřičným způsobem rukama a všechno bude zase v pořádku.

Ale zodpovědný čaroděj nikdy neaplikoval odeklinadlo, dokud neznal všechny okolnosti zakletí. Příliš mnoho věcí se mohlo vyvinout špatně, a hodně špatně. Zaklinadlo mohlo být pojištěno vedlejšími kouzly, které se mohly nesprávným odeklinadlem aktivovat s osudovými následky pro všechny zúčastněné.

Nejnadějnější mu připadalo promluvit si s panošem. Ale když s ním skončil, nevěděl Kedrigern o nic víc, než když odešel z Gasperanceovy komnaty. Zjistil jen to, že se kouzlo stupňovalo. Cestou domů z trestné výpravy byl Gasperance čím dál nervóznější, pak vystrašenější a nakonec vyděšený k smrti. Rytíř, který dříve neznal strach, teď bledl hrůzou z nejnicotnějších příčin i zcela bez příčiny.

Zařinčení meče o meč nebo kopí o kopí mu spolehlivě přivodilo mdloby. Pohled na muže ve zbroji na něj měl stejný účinek jako pohled na ducha v rubáši zvedajícího se se zlověstným mumláním z hrobu na pověřivého vesničana.

Rozhodl se, že musí jednat okamžitě. Gasperance s nimi ihned musí odjet do vilky v Horách tichého hromu, kde se mu bude moci věnovat s plnou podporou své pracovny a knihovny. Možná, že nebude chtít jet, ale jednoduché uklidňující kouzlo problém vyřeší spolehlivě.

Když seznámil se situací Princeznu, překypovala účastí. Uznala, že je nutné, aby se ihned vydali na zpáteční cestu, a ihned začala balit. "Je už tak málo slušných mladých princů, takže musíme pro Gasperance udělat, co se dá," řekla.

"A pro Edu?"

"No, jestli se věci vyvinou... ale nejprve mu musíme vrátit ztracenou odvahu, jinak se do Tarragonu nikdy neodváží. O Edě mu prozatím raději nic nefekneme."

"Ani o Trevorovi," dodal Kedrigern.

"Hlavně ne o Trevorovi. Tuší Gasperance, kdo ho zaklel?"

"Ani za mák. A jeho panoš také ne. Je to vůbec zvláštní kouzlo.

Spíš jako nemoc. Vyvíjelo se to postupně. Velice neobvyklé. Připomíná mi to snad jedině případ ubožáklaka z Irkchester Hall."

"Koho?"

"Irkchester Hall se tyčil nad Epping Glottis - 'Vlaštovčím městem', jak mu říkají domorodci. Lord Irkley z Irkchesteru byl netvor ze starého rodu netvorů. Všichni byli suroví, násilnická, opilá zvířata a on byl z nich nejhorší. Jedné noci, když pořádali divokou pitku, přišel na hrad žebřák. Byla to smutná postava škemrající, prosící a plazící se po břiše tím nejpokornějším způsobem. Lord Irkley se chvíli bavil jeho popichováním, a když ho přestal bavit, začal ho kopat a bít. Žebřák se mu pokusil políbit nohu, ale minul a kousl ho do kotníku. Irkley na něj pošťval psy. Od té doby se při každém úplňku lord Irkley měnil v kňučící, choulící se, bědující stvoření ponižující se až do krajnosti, které bylo naprostým opakem jeho samého."

"Správně. Dobře mu tak," řekla Princezna. "Co se s ním stalo?"

"Říká se, že se jedné jasné noci připlazil do psí boudy a byl roztrhán na kusy svými vlastními loveckými psy. Podle mého názoru to zařídili jeho sluhové. Připadalo jim, že kazí dobré jméno rodu."

"Jak hrozní sluhové!"

"Ano. Myslím, že v té své oddanosti rodinné tradici zašli trochu daleko. Ale podobnost je jasná: dokonalá změna charakteru. Potíž je v tom, že Gasperance nekousl žebřák."

Přistoupila k němu a položila mu ruku na rameno. "Netrap se."

Jakmile budeme doma, zjistíš všechno, co je potřeba, a pak mu pomůžeš, aby se zase stal sám sebou."

"Pevně v to věřím. Ale je mi líto, že musíme odjet zrovna když ses tu začala bavit."

Usmála se. "Nesmím být sobecká. Kromě toho, až Gasperance uzdravíš a přivezeme ho zpátky, určitě se bude konat skvělá oslava."

Bude trvat celé týdny."

Přesvědčit Gasperance, aby do Hor tichého hromu odjel dobrovolně, bylo naprosto nemožné. Kedrigern květnatě líčil klid a bezpečí, které jeho vilka skýtá, ale Gasperance se třásl strachy při pouhém pomýšlení, že by měl opustit bezpečí pevných hradních zdí a okovaných dveří. Čaroděj se ho pokusil přesvědčit, že u nich by na tom byl mnohem lépe: hrady jsou místa vyhledávaná potulnými rytíři, dychtícími zlomit nějaké to kopí o svého kolegu. Při zmínce o turnaji Gasperance omdlel.

Bylo třeba uchýlit se k něčemu účinnějšímu. Zatímco Gasperance ležel v bezvědomí na lůžku, Kedrigern vytáhl z opasku lahvičku a pečlivě z ní odměřil tři kapky do poháru s vodou. Když pak mladík zasténal a pohnul se, přidržel mu ho u úst.

"Vypij to, chlapče. To ti udělá dobře," řekl.

Gasperance se napil, zamrkal, potřásl hlavou a upřel na čaroděje prázdný pohled, Pak řekl velice pomalu: "Cítím se... klidněji. Bezpečněji."

"To je dobře. Bojíš se něčeho?"

Gasperance se krátce zamyslel, pak se usmál a řekl: "Ne. Svět je plný věcí, kterých je možné se bát, ale všechny jsou... daleko."

"A taky tam zůstanou. Pocestujeme bezpečně a pokojně. Zůstaneš v klidu, dokud neuslyšíš slova..." Kedrigern zaváhal a zamyslel se nad tím, jakou frázi použít jako signál k procitnutí. Potřeboval něco lehece zapanatovatelného a zároveň neobyčejného, aby mu to nemohlo náhodou uniknout při běžné konverzaci a připravit tak rytíři šok na půli cesty k domovu. "Kepčik, Kepčik," řekl nakonec. Bylo to jméno jednoho jeho starého známého ze vzdálených krajů, gnóma, kterého Princezna ani nikdo jiný v okolí neznal, a nebylo pravděpodobné, že by se o něm zmínil náhodou.

"Když ta slova uslyšíš, vrátíš se do normálního stavu. A teď se musíš sbalit a připravit na cestu."

Zůstaneš nějaký čas v mém domě. Odjíždíme ráno."

Vyrazili hned za úsvitu. V údolích se držela hustá mlha a vzduch byl příjemně chladný. Gasperance měl svůj meč a dýku, bez nichž by si připadal jako nahý, ale neměl zbroj ani brnění a nevězí si je ani s sebou, stejně jako ho ani nedoprovázela jeho panoš. Kedrigern chtěl, aby se domů dostali co nejrychleji, a to znamenalo cestovat nalahko. Eshric jim popřál slastnou cestu a přislíbil štědrnou odměnu a ještě naposledy jim nabídl zbrojnoše, kteří by je doprovodili na konec lesa. Kedrigern odmítl a řekl, že menší skupinka bude moci jet rychleji. Ačkoliv to nahlas nevyslovil, obával se, že by přítomnost ozbrojených mužů Gasperance zneklidňovala; uklidňující nápoj nepůsobil neomezeně a Kedrigern nemínil zkoušet, kde jsou jeho meze.

Raději se spolehl na svou moc, která jim všem měla zajistit bezpečí.

Mlha se brzy zvedla a Rudou plání projeli pod čistým modrým nebem bez jediného mráčku. Ačkoliv les představoval potenciální nebezpečí, jeho stín docela přivítali. Toho dne je nic zvláštního nepotkalo.

Příštího rána asi po dvou hodinách jízdy náhle zjistili, že jsou obklíčeni ozbrojenými muži. Viděli jich jen osm, ale dalo se čekat, že za stromy se skrývají ještě další. Jejich vůdce jim zastoupil cestu.

Kedrigern udělal rychlé ochranné kouzlo a vyčkával na další tah.

"Sesedněte a položte všechno, co máte, na zem, a my ušetříme vaše životy. Ta dáma půjde s námi, aby se jí tu ještě něco zlého nepříhodovalo," řekl vůdce lupičů. Jeho kumpáni se nevesele zasmáli.

Princezna se pobouřeně nadechla. Křídla se jí pod pláštěm zachvěla.

Gasperance se přihloupě usmíval, ruce opřené o hrušku sedla.

"Není se čeho bát, má drahá," řekl Kedrigern polohlasně. Pak zavola na vůdce banditů: "Poslyš můj protínávrh, ničemo. Sesedni a polož na zem všechny své zbraně a já ti dovolím, aby ses odplazil do houští. Pokud tak neučiníš, proměním tě v něco ještě odpornějšího, než jsi teď, a mnohem nepříjemnějšího."

Vůdce lupičů se zbarvil do nachová a vztekle tasil svůj zrezivělý meč. "Ty mně vyhrožuješ? Ty si troufáš vyhrožovat

Strašnému Garrettovi a jeho tlupě? Utrhnu ti úd po údu, rozsekám tě a propíchám a co zbude, rozdupu nohama!" Nějaký čas pokračoval v podobném duchu a čím dál tím malebněji, i když k útoku se zatím neměl. Kedrigern po očku sledoval Gasperance, ale uklidňující nápoj účinkoval dobře. Mladý rytíř seděl tiše a klidné, a usmíval se na všechny kolem. "Rozčtvrtím tě a rozsekám. Já ti... já ti... hepčí, hepčí!"

Vůdce zaklonil hlavu a dvakrát hlasitě kýchl.

Gasperance zpozorněl. Oči se mu zúžily a ústa se mu sevřela do zlověstného šklebu. Jednou rukou vytáhl meč a druhou dýku, vyrazil neartikulovaný výkřik, při kterém stydla krev v žilách, a vyrazil kupředu jako šíp vystřelený z kuše.

V příštích chvílích se všechno odehrálo velice rychle. V méně než dvou minutách leželo všech osm mužů rozsekáno na zemi a osm koňů bez jezdců se rozprchlo po cestě. Pokud se někdo skrýval v lese, zmizel, aniž se nějak aktivně zapojil do děje. Gasperance stál uprostřed bojiště s mečem v ruce. Pak sesedl z koně a vydal se zjistit, jestli některý z lupičů neprojevuje známky života. Když žádné nepozoroval, oťel meč chomáčem trávy a zastrčil ho do pochvy.

"Vezmeme s sebou jejich koně a zbroj, aby se nedostaly do špatných rukou. Těla necháme ležet tady, ať shnijí," řekl. Jeho hlas byl chladný jako ocel.

"Dobrá práce. Zdá se, že ses vzpamatoval rychle a dokonale," řekl čaroděj.

"Vzpamatoval?" Gasperance se na něj podíval zmateně a pak vytřeštil oči na své zkrvavené ruce. Tiše vykřikl, zbledl a omdlel.

Kedrigern zoufale rozhodil ruce. "Tohle tedy nechápu! V jedné chvíli je jako myška, pak se promění v tygra a teď je z něj zase myška - a naprosto bezdůvodně... Vlastně ne," dodal a udeřil se dlaní do čela. "Kepčík. Jako kýchnutí. Ale proč potom...? Stejně to nechápu."

"No, ležet ho tu nenecháme," řekla Princezna.

"To ne, má drahá. A myslím, že mu raději dám čerstvou dávku uklidňujícího prostředku. Tentokrát jen jedinou kapku."

"Bude to stačit?"

"Nezbývá než doufat, že bude. Nepoužíval jsem ten nápoj už dlouho a zdá se mi, že působí jinak, než jsem čekal. Ten jeho náhlý výbuch zběsilosti mne překvapil stejně jako ty bandity. A pak ten náhlý návrat k původnímu stavu..."

Kedrigern zavrtil hlavou. "Zdá se, že to bude tvrdý oříšek."

Když se Gasperance probral, dal mu Kedrigern napít vody s jednou kapkou uklidňujícího nápoje. Mladík vyskočil na nohy a rozhlédl se po masakru, který před chvílí sám způsobil. Tvářil se při tom asi tak stejně zaujatě jako člověk, který si na trhu prohlíží vystavenou zeleninu.

"Ti muži kolem... a tam... a tam," zaváhal a ukázal na pozůstatky vůdce lupičů rozházené kolem. "To jsem mu udělal já?"

"Ty," řekl Kedrigern.

"Koledoval si o to," dodala Princezna. "Všichni si o to koledovali."

"Musel jsem mít strašný vztek. Pojedeme dál?"

"Říkal jsi něco o tom, že bychom měli vzít jejich koně a zbraně," připomněl mu Kedrigern.

"Hm. Když myslíš." Gasperance začal shánět koně a sbírat rozházené zbraně. Kedrigern ho pozoroval s nelíčeným zájmem.

Princezna zase pozorovala svého manžela.

"Zdá se, že nápoj účinkuje docela dobře," řekla. "Je teď velice ochotný a nevykazuje žádné známky strachu."

"Účinkuje až moc dobře."

"A to ti vadí? Co je špatného na tom, že uklidňující nápoj opravdu uklidňuje?"

"Použil jsem nápoj jen proto, abych ho mohl dopravit k nám domů. Když budu muset dávky stupňovat, může se jeho účinek stát permanentním."

"Myslím, že je to lepší, než aby se pořád třásl strachy nebo kolem sebe sekal jako divý."

"Zapomínáš, má drahá, že se Gasperance má stát dědicem trůnu Rudých plání. A král musí být rozhodný, ne poslušný. Musí působit sebevědomě. Nikdy se nesmí přihloupě usmívat. 'Když myslíš' mu nesmí nikdy přejít přes rty. Ten nápoj by ho mohl zničit."

Princezna se zatvářila ustaraně. "A co budeme dělat?"

"Musíme se dostat domů tak rychle, jak jen to bude možné."

Znám zkratku, která nám ušetří celý den. Je to obtížná cesta a doufal jsem, že tě ušetřím nepohodlí." Zvednutím ruky v rukavičce ho umlčela. "Pojedeme zkratkou."

Uděláme to pro dobré jméno naší profese a pro Gasperance. A pro Edu."

Sedm

Útočiště pro rytíře

Před západem slunce vyjeli z úzké lesní stezky na širokou cestu.

Princezna přitáhla svému koni otěže a zamračila se, a všichni zastavili.

Zadívala se na zasněžený vrchol hory na západě, stráž svažující se dolů k řece na východě a řekla: "Tohle místo mi připadá povědomé."

Museli jsme tu jet docela nedávno."

"Ano. O kousek dál protneme cestu k hradu Tarragonu," přisvědčil Kedrigern.

"To je skvělé!" zajásala a radostně zatleskala rukama. "Můžeme navštívit Edu a Trevora. Vůbec si nezajedeme a je to skvělá příležitost k-" "Zdrží nás to celé dny!"

Na okamžik se nad tím zamyslela a pak řekla: "No, možná na několik. Ale z dlouhodobého hlediska ti to ušetří jednu

cestu. Stejně bys tu brzy musel zajet pro ty Ediny portréty."

"Musíme dopravit Gasperance domů tak rychle, jak jen to je možné."

Princezna zavrtěla hlavou. "Hrad Tarragon je blíž a je bezpečnější než naše vilka. A sám jsi říkal, že Trevor má skvělou knihovnu."

Mohla by obsahovat nějaké knihy, které ti budou při záchraně ubohého Gasperance užitečné."

Kedrigern dokázal poznat, kdy prohrál. A musel připustit, že ohledně drakovy knihovny má Princezna pravdu. V průběhu jejich krátké návštěvy měl čas sotva na to, aby si ji letmo prohlédl, ale vzpomínal si, že zahlédl několik knih, které mohly obsahovat cenné informace. "Pak tedy vzhůru na Tarragon, má drahá. Ale raději připravím Gasperance předem," řekl.

Gasperance vedl na provaze osm koňů lupičů. Jel jako člověk hluboce ponořený v myšlenkách, ale když si ho Kedrigern vzal stranou, povzbudivě se na něj usmál.

"Zastavíme se na čas na hradě našich přátel," řekl čaroděj.

"Myslím, že se ti budou líbit."

"Jak si přeješ."

"Je to velice přitažlivá a nadaná mladá dáma z dobrého rodu a její ochránce."

"To je skvělé."

"Je opravdu velice pohledná, Gasperance. I když její ochránce je poněkud zvláštní. On je drak."

Gasperance se nenechal vyvést z míry. "To je opravdu neobvyklé."

"Myslím skutečný drak. Víš určitě, že ti to nevadí?"

Mladý rytíř se zamračil. "A proč by mi to mělo vadit? Víím, že draci jsou nebezpeční a mnozí lidé se jich bojí, ale... nějak mi na tom nezáleží. Jako by se mne to vůbec netýkalo."

"Dobře. Jen jsem se ujišťoval. Nechtěl bych, aby ses vylekal."

Vlastně to má své výhody bydlet společně s drakem. Pokud by se poblíž vyskytli nějakí rytíři toužící vykonat slavný čin, mohli by zkusit zlomit kopí o Trevora. Tak se jmenuje ten drak."

"Hezké jméno," řekl Gasperance klidně.

Kedrigern přikývl. Uklidňující nápoj rozhodně působil znamenitě.

Bez něj by Gasperance určitě omdlel nebo uprchl už při první zmínce o drakovi nebo možnosti turnaje.

Účinky uklidňujícího nápoje dělaly Kedrigernovi víc starostí, než přiznal Princezně. Cítil, že tady se pohybuje v hlubokých vodách.

Netrápilo jej jen dlouhodobé působení nápoje, ale i způsob, jakým účinkoval na Gasperance. Po zaslechnutí slov 'Kepčik, Kepčik' - nebo co za 'Kepčik, Kepčik' považoval - by se měl mladík vrátit do přednápojového stavu hrůzy a děsu. Místo toho se však vracel do stavu před zakletím, což bylo přesně to, co všichni chtěli - ale setrval v něm jen chvíli. Ať už byl Gasperance zaklet jakýmkoliv kouzlem, bylo velice komplexní a důmyslné. Podrobné studium spojené s dlouhodobým pozorováním bylo pro řádné a bezpečné odekletí bezpodmínečně nutné.

Plánovaná zastávka na neutrální půdě byla k takovému pozorování skvělou příležitostí. Z čistě profesionálního hlediska mohlo být velice zajímavé pozorovat, jaký vliv bude mít působení nápoje na Gasperanceovy reakce při jeho setkání s Edou.

Když se před nimi vynořily polozbořené hradby Tarragonu, předjel Kedrigern ostatní, aby oznámil jejich příjezd. Eda a Tarragon ho přivítali nadšeně - představa, že budou mít společnost, je očividně potěšila. Podařilo se jim už sehnat kuchařku, komornou a zahradníka, ale k opravám hradu ještě nepřikročili a k oslavám taky ne. Když čaroděj objasnil okolnosti jejich návštěvy, Eda navrhla, že půjde s ním a hosty přivítá, zatímco Trevor se bude držet v pozadí a objeví se až později. Ujistila draka, že právě tak se to u dobře vedených dvorů dělá. Trevor souhlasil bez otázek. Kedrigerna potěšilo, jak dobře ho Eda zvládla.

Když vyšla zavěšená do Kedrigerna z hradní brány, měl její zjev na Gasperance dramatický účinek. Jakkoliv uklidňující nápoj tlumil jeho strach, jeho zájem o krásné mladé dívky nijak negativně neovlivnil. Bleskurychle se svezl ze sedla, poklekl před ní na jedno koleno a zvolal: "Má paní, jsem vám plně k dispozici."

"Děkuji vám, pane rytíři," odpověděla a sladce se usmála.

"Můj ochránce i já jsme rádi, že vás můžeme přivítat na svém dvoře."

"Nemohu se dočkat, až se setkám s vaším ochráncem. Člověk příliš často nevidí draka, který se k mladým pannám chová s náležitou úctou."

"Strýček Trevor je moc hodný. Určitě si ho oblíbíte."

Kedrigern a Princezna na sebe při zmínce o 'strýčku Trevorovi' významně mrkli. Eda si vedla skutečně velice dobře. Gasperance nabídl Edě rámě, a když spolu s ní odešel do zámku, Princezna se usmála na Kedrigerna a řekla: "Není to rozkošné?"

Zdá se, že si padli do oka na první pohled."

"Je to velice rozkošné, má drahá, ale rád bych dal Gasperance do pořádku dřív, než to mezi nimi začne být opravdu vážné."

"Když uviděl Edu, choval se naprosto normálně."

"Jisté, to ano. Je to velice zajímavé. Jenže Eda nechřestila zbraněmi a nevykřikovala vyhrůžky. Zajímalo by mne, jak zareaguje na Trevora."

"Trevor mu nebude vyhrožovat a on se k němu bude chovat velice zdvořile. Koneckonců, Gasperance je princ a host. Ví, jak se má chovat."

"To doufám," řekl čaroděj.

Když se Trevor v dobře padnoucím černém kabátě dostavil k večeři, naplnily se Princezniny předpoklady i

Kedrigernovy naděje.

Gasperance přátelsky stiskl Trevorovi pracku a vyměnili si několik zdvořilostních frází. Pak se pozornost mladého rytíře opět soustředila plně na Edu.

Všichni si měli mnoho co povídat a nedalo se čekat, že by se do postelí dostali brzy. Gasperance nedokázal mluvit o ničem jiném než o Edě, a čaroděj, třebaže byl ospalý, věděl, že musí poslouchat.

Když se pozdě v noci procházeli mezi ruinami, nebyl Gasperance k umlčení.

"Jaká to žena, Kedrigerne! Půvabná, nadaná - slyšel jsi, jak zpívá? A jak hraje na fidulu? Viděl jsi její výšivky? Je to žena hodná krále. Eda. Eeedaaa," plesal Gasperance, vychutnávaje zvuk zbožňovaného jména v každé jeho protažené hláске. "Královna Eda. Eda, královna Rudých plání."

"Velice pohledná mladá dáma," připustil čaroděj.

"Pohledná? Božská! Nejkrásnější v zemi! Můj lid ji bude zbožňovat!"

"Má velice laskavou povahu."

"Nedostižitelná žena. Jen..."

"Ano? Našel jsi snad na ní nějaký kaz?"

"Dobré nebe, to ne! Eda je dokonalost sama. Ten kaz jsem já.

Připadá mi, že jsem byl obětí... zlých snů... pocitu úzkosti a strachu.

Pamatuji se na okamžiky bezmezného děsu, ale vzpomínky jsou nejasné a jakoby zastřené."

Kedrigern se posadil na kámen uvolněný z pobořených hradem a uvelebil se na něm co nejpohodlněji. "Chtěl bys mi o tom říct víc?"

"Není lehké vybavit si něco určitého. Všechny ty vzpomínky se podobají vzdálené postavě člověka pohybujícího se v mlze."

"Víš, co je příčinou toho strachu?"

"Představa boje. Při pouhém pomýšlení na boj se má páteř promění v puding a ruce se mi začnou třást. Krev mi stydne, srdce se mi divoce rozbuší, dech mi selhává a chce se mi ječet bezmocným strachem," řekl Gasperance hlasem tak chladným a nevzrušeným, jako když lékař popisuje symptomy choroby nějakého pacienta. "Mé prsty neudrží meč ani kopí. Má chvějící se kolena nedokážou vést koně. Oči se mi zamlží. Zmocňuje se mne slabost. Omdlévám."

"A přitom včera jsi byl v boji skvělý. Bez zaváhání jsi vjel na bojiště a sám jsi rozsekal osm ozbrojených mužů."

"Vzpomínám si na to... neměl jsem čas se bát."

Kedrigern vstal a rychle si prohlédl Gasperance, který hleděl přímo před sebe. Tohle mohlo být důležité. "Můžeš mi to vysvětlit?"

"Nemohu. Vypadá to, že se mne při představě boje zmocňuje děs. Ale když jsem vržen do boje, aniž mám čas o tom přemýšlet, jsem schopen se ovládat jako dřív. A sotva je po boji a já zjistím, co se stalo, proměním se v roztřesenou hromádku rosolu."

Kedrigern si vybavil bitvu v lese. Přikývl. "Přesně tak mi to připadá. A napadá té, jak k tomu mohlo dojít?"

"Nenapadá. Poprvé jsem ty symptomy pocítil, když jsem se vracel z Grigantinských hor, kde jsem se vypořádal s bandou lupičů."

"Můžeš mi to popsat trochu podrobněji?"

Gasperance si podepřel svou hranatou bradu pěstí a zamračil se. "Nejprve jsem pocítil něco jako neklid. Začal jsem se škrábat a vrtět a pak mne opanoval pocit, že je něco v nepořádku. Než jsem se nadál, zmocnily se mne obavy, které se brzy změnily ve zlé předtuchy, ty přerostly v neklid a úzkost, kterou vystřídal strach, a nakonec se mne zaplavil smrtelný děs. Pak najednou všechno potemnělo."

"To bylo pravděpodobně, když jsi omdlel."

"Velice pravděpodobně," řekl Gasperance a přikývl.

"Všechno to přece musí mít nějakou příčinu. Jsi si dokonale jist, že jsi nezabil nějakého čaroděje? Nikdo tě neproklel posledním dechem? Nepil jsi neznámé nápoje nebo neochutnával podivná jídla?"

"Ne."

"Ani jsi nevdechoval divně páchnoucí kouř?"

"Ne."

"Neurazil jsi nějakou ohyzdnou babicí?"

"Ne."

"Nikdo na tebe neukázal a něco si při tom tiše nemumlal, nebo negestikuloval zvláštním způsobem tvým směrem?"

"Ne."

Kedrigern se poškrábal na bradě. To bylo velice zvláštní zakletí.

Způsob, jakým k němu Gasperance přišel, byl neslýchaný, ale účinky, jaké na něj měl uklidňující nápoj, byly ještě podivnější.

Uklidňující nápoj sám se zdál být v pořádku. Gasperance klidně mluvil o všech svých obavách a nočních můrách, aniž by se jedinkrát zachvěl strachem. Jeho reakce na Edu byla přesně taková, jaká se dá očekávat od zdravého mladého rytíře, který uvidí půvabnou mladou ženu. V tom ohledu jako by na něj nepůsobilo ani zakletí, ani nápoj.

Byla to rozhodně zvláštní záležitost.

"Neklesej na mysli, Gasperance. My tě z těch tvých zlých snů vyléčíme. Budeš zase tak bojeschopný jako dřív."

"Musím být své paní Edy hoden. Nemohu se vyslovit dřív, dokud zase nebudu hrdinou bez bázně a hany."

"Budú na tom pracovat. Ale teď už raději pojďme dovnitř a trochu se prospěme. Čeká nás ještě mnoho práce."

Zatímco pánové sfoukli své svíce a usnuli, dámy se ještě na kutě nechystaly. Eda byla Gasperanceovým zjevem očividně zaujata a Princezna, kterou to velice potěšilo, chtěla slyšet podrobnosti.

"Vypadá velice dobře. Jeho přednosti se těžko dají vypočítat," řekla Eda.

"A nechýbí mu žádné prsty, ani nemá žádné nezahojené jizvy, nebo něco takového," dodala Princezna.

"Ne. To je rozhodně plus."

"Taky je hrozně statečný... většinou. Mělas vidět, jak se vypořádal s těmi lupiči."

"A přitom na to vůbec nevypadá. Je zdvořilý a laskavý. Skoro bych řekla příliš zdvořilý a laskavý."

"Je dobře vychovaný, drahá Edo."

"Strýček Trevor o něm smýšlí velice dobře. Ještě nikdy nepotkal rytíře, který by mu přátelsky podal ruku."

"Gasperance je báječný mladý muž. A je do tebe blázen. To je jasné jako facta."

"Opravdu si to myslíš?"

"Samozřejmě. Vsadím se, že právě teď na tebe pěje chválu Kedrigernovi."

Když si pomyslí, že jsem si dělala starosti, jestli tu budeš mít dost vhodných nápadníků!" zasmála se Princezna a potřásla hlavou. "Nedivila bych se, kdyby sem za tebou přijížděly celé houfy."

"Ano. Kdyby jen..." Edin hlas se náhle zlomil. Zamyšleně pozorovala své ruce složené v klíně.

"Kdyby jen..." pobídla ji Princezna.

"Kdyby jen byl trochu víc - jenom o trošičku - jako jistá osoba, kterou obě dobře známe. Jako jistá osoba v červeném."

"Proč by pro všechno na světě měl být Gasperance víc jako..."

jistá osoba v červeném z Umberdure?"

"Ta osoba, jejíž jméno mi má čest zabraňuje vyslovit, byla o tolik sebevědomější a průbojnější. V tom směru byl opravdový rytíř."

A ačkoliv je Gasperance v boji velmi udatný, zdá se mi, že mu tyto rytířské vlastnosti poněkud chybí. Je pořád tak hodný. Dokonce i na draka."

"Trevor je velice hodný drak."

"Ach ano, je báječný. Ale rytíř by si to myslet neměl."

"Gasperance se jednoho dne stane králem Rudých plání. Musí umět jednat s nejrůznějšími osobami."

"To chápu. A daří se mu to velice dobře, pokud mohu soudit po tak krátké známosti. Ale... ach, když já nevím, Princezno. Já prostě nevím," zavzlykala Eda a vrhla se na polštář.

Princezna u ní zůstala a konejšila ji, ale když Eda usnula, zůstala ještě chvíli v její komnatě a uvažovala. Cítila se za Edu zodpovědná a pochyby toho ubohého dítěte ji zneklidňovaly. Byl tady Gasperance, pohledný mladík, dědic velice slušně vedeného království, který se choval mnohem lépe než Rudý Thorm, beznadějně se do Edy zamiloval na první pohled - a Eda přesto netančila radostí. Takřka to s ní nehnulo. Její mysl stále poutal Rudý Thorm, který nebyl nic než věrolomný a nafoukaný hulvát, nevděčný holomek s chováním vesnického křupana a ohleduplností honáka oslů. Možná, že byl dobrý na bojišti - ryšaví muži obvykle na bojišti dobří bývají, to se musí uznat - ale pro domácí použití byl sotva lepší než nevyčvičený medvěd. Kam jen ta Eda dala oči.

Samozřejmě, byla mladá a nezkoušená. Neměla mnoho příležitostí setkat se s mladými muži. Jediný, kterého vídala častěji, byl Rudý Thorm, a zřejmě jí svými hrubými způsoby imponoval. Nebyl nehezký, jen špatně vychovaný. A za to mohla hlavně jeho kmotřička víla. Možná, že kdyby na něj neměla tak špatný vliv, byl by teď jiný.

Ale stejně to byla hanba, že Eda vzdychala pro Rudého Thorma, pro kterého neměla mít nic než opovržení, zatímco se jí muž jako Gasperance prakticky sám vrhal k nohám.

Když té noci Princezna usínala, myslela na své vlastní mládí.

Podle toho mála, co si vzpomínala, nikdy takové problémy neměla, takže by se vlastně dalo říct, že bylo svým způsobem šťastné.

Právě v takových chvílích jí nejvíc chyběly její ztracené vzpomínky.

Kdyby jen měla příbuzné, na které by se mohla obrátit. Chápající matku nebo starší sestru - i tetička by možná postačovala. Do- konce i vzdálená sestřenice by byla lepší než nic. Kedrigern jí v mnohém pomohl, ale v citech se příliš nevyznal a pro mladé milence měl jen málo pochopení. Pokud se nějaká situace nedala vyřešit zaklínadlem, odeklinadlem nebo jinou formou magie, rychle o ni ztratil zájem. Co teď Princezna potřebovala, byl chápající posluchač, důvěrník, spojenec.

Příštího dne, zatímco Kedrigern pracoval v knihovně, Eda sestavovala spolu s kuchařkou menu a Gasperance cvičil v blízkém lese, důvěrně si v ruinách nádvoří pohovořila s Trevorem. Něco z toho, co minulé noci řekla Eda, jí napovídalo, že drak by mohl být tou osobou, kterou hledá.

"Jsi na Edu velice hodný," řekla mu, "a myslím, že její přítomnost hradu Tarragonu docela prospěla."

"Služebnictvo jí je naprosto oddané," řekl Trevor hrdě.

"Je to šarmantní děvče. A má velké štěstí, že má takového ochránce. Vzal jsi na sebe velikou zodpovědnost."

Trevor se Princezně dvorně uklonil. "No... cítím, že tomu ubohému dítěti něco dlužím. Však víš, ta záležitost s Meechem."

"Zachoval ses opravdu skvěle. Váží si toho."

Trevor sklopil oči a posmutněl. "Před několika dny jsem letěl nad rozvalinami kláštera, kde Meech došel svého smutného konce."

Doufám, že tam najdu něco jako... náhrobek. Ale neviděl jsem nic než zarostlé ruiny. Neříkej to prosím tě Edě."

"To bylo od tebe moc hezké, Trevore," řekla Princezna a pohládila ho po šupinatém krku.

"Mám pro to děvče slabost. Zpívá tak nádherně."

"Edu má rád každý. Například ten mladý rytíř, Gasperance."

Úplně ho uchvátila, všiml sis?"

"Nemůže z ní spustit oči. Sledoval jsem ho u večeře. Je jí zcela uchvácen," přisvědčil Trevor a vyměnil si s Princeznou

spiklenecký úsměv.

"Byl by z nich rozkošný pár," řekla.

"Ach, nádherný. Naprosto dokonalý. On je báječný mladík.

Takový zdvořilý. Ne jako ti ostatní rytíři, co sem občas zabloudí. Ti se hned nafukují a vychloubají, tropí hrozný hluk a požadují, abych šel ven a bojoval s nimi. Jako bych neměl na práci nic lepšího, než se zabývat každým hlupákem, který považuje za velké dobrodružství, když mu nařežu. Ne, mladý Gasperance je úplně jiný. Klidný, vyrovnaný, uctívá k starším... má chování prince. Myslím, že by byl vhodným manželem pro Edu."

"Škoda, že Eda o něm smýšlí jinak, že?"

Trevor překvapeně vzhlédl. "Opravdu?"

"Ano. Včera večer jsme spolu měly delší rozhovor a ona jím tak nadšená nebyla. Je velice mladá a pořád ještě se docela nevzpamatovala z té své nešťastné lásky. Není pro ni lehké vidět věci tak, jak jsou."

"Je mi to skutečně líto, má paní. Za svůj život už jsem se setkal s mnoha rytíři a mohu zodpovědně prohlásit, že Gasperance všechny předčí."

"Ach, to jistě. Škoda, že tady není někdo... někdo starší a moudřejší, komu by Eda důvěřovala."

"Copak tobě nedůvěřuje?"

"To není totéž. Jsme přítelkyně a kolegyně princezny. Potřebuje někoho zkušenějšího. Někoho úctyhodného. Někoho se strýčkovským přístupem. Někoho, kdo by stál v loco parentis."

Trevor se vztyčil a přitiskl si pracku k tlamě. "A jéje. To vypadá, jako bys mluvila o mně."

"Ano, tak nějak to je. Jsi její ochránce. Říká ti 'strýčku Trevore' a vím, že tvůj názor respektuje. Možná, že kdybys jí řekl, co si myslíš o Gasperanceovi, dívala by se na něj jinak."

"To by bylo skvělé. Je to takový slušný mladík a bylo by to hezké, kdyby se Eda usadila. I kdyby se odstěhovali do svého království, mohli by mne čas od času navštěvovat."

"A byl bys v jejich erbu."

"To ano. Byl bych ještě úctyhodnější než teď," řekl Trevor.

"Ale musíš na to jít opatrně. Nechceš přece, aby si myslela, že jí do něčeho chceš nutit. Možná by bylo nejlepší počkat, až odjedeme."

Nebude tolik rozrušená."

"Výborný nápad, má paní. Jsi v těch věcech tak moudrá. Ano, počkám dva nebo tři dny a pak na to téma nenápadně zavedu řeč."

Budu velice opatrný. Mimochodem, kdy miníte odjet?"

"Vydáme se na cestu hned, jakmile si Kedrigern prohlédne tvou knihovnu. Doufáme, že v ní nalezneme klíč ke Gasperanceovým potížím."

"Pochybuji, že v ní najde něco použitelného. Jsou tam většinou kroniky a cestopisy. Netoužím po tom, aby se mi tu povalovaly knihy o magii."

"Pak zřejmě odjedeme velice brzy," řekla Princezna.

Ještě téhož dne odpoledne Kedrigern její přesvědčení potvrdil.

Zrovna, když procházela kolem, vyšel zachmuřeně z knihovny a řekl: "Bojím se, že tu marníme čas, má drahá. Trevor má překrásnou sbírku knih, ale magie v ní není ani za mák. Ten svazek, který jsem považoval za knihu zaklínadel, se ukázal být dějinami čarodějnictví."

Zajímavé, ale Gasperanceovi nijak nepomůže."

"Pak tedy zítra odjedeme. Až budeš zpátky ve své pracovně, určitě něco vymyslíš."

"To doufám." Vzal její ruku a procitěně ji stiskl. "Je to od tebe skutečně moc hezké, že souhlasíš s tím, abychom odjeli po tak krátké návštěvě. Já vím, co pro tebe tyhle cesty znamenají."

"Znovu opakuji, že musíme myslet na Gasperance. A na Edu."

Odjeli ráno. Edě bylo do pláce a Gasperance byl zamlklý a jakoby náměsíčný, Kedrigern hýřil veselím a překypoval energií, kochal se představou, že se brzy vrátí do své útulné vilky v Horách tichého hromu a tam se bude dlouho a nerušeně zabývat princovým problémem. Princezna a Trevor měli poslední soukromou radu, po níž se rozešli se spikleneckými úsměvy, načež se všichni tři poutníci opět vydali na cestu.

Osm

Sveřepý potulný rytíř

Kedrigern nechal Gasperance, aby odvedl koně do stáje a uskladnil své trofeje, Princeznu, aby se postarala o ubytování jejich hosta, a sám zamířil rovnou do pracovny. Nevěděl sice, kde začne, a to ho uvádělo do rozpaků, ale jeho pocit bezmocnosti nebyl tak silný, aby ho nepřehlušila radost ze zajímavého problému a důvěra, kterou choval ve své schopnosti vypořádat se s jakýmkoliv zaklínadlem. A až sejme toto, bude moci sám sebe odměnit zajímavou četbou: Trevor byl tak laskav, že mu zapůjčil tři objemné kroniky a on už se nemohl dočkat, až v nich zalistuje. Ale nejdřív Gasperance.

Zatímco si sundával cestovní plášť, opakoval si v duchu uklidňující slova Třetího zákona magie: Každém zaklínadlu odpovídá odeklinadlo stejné síly, ale opačné orientace. Ať už se Gasperanceovi přihodilo cokoliv, ať už mu to přivodil kdokoli, jakkoli a z jakéhokoli důvodu, mohlo to být zrušeno. To byla základní pravda čarodějnického řemesla. Jiná otázka ovšem byla, jak dlouho to bude trvat. Gasperanceovi by asi příliš nepomohlo, kdyby svou odvahu získal zpět ve svých devadesáti letech - pokud by vůbec dokázal žít tak dlouho a nezahynout při tom strachy, což bylo bez použití uklidňujícího nápoje naprosto vyloučené. V sázce byl osud království i Kedrigernova profesionální čest.

Nebylo času nazbyt. Každý den se počítal. Nesmí být promarněna už ani minuta.

Takto rozhodnut přistoupil Kedrigern k policím s knihami a přeletěl očima po jejích hřebtech. Pro začátek byl vždycky nejlepší Isbashooriův Průvodce po všech protikouzlech, jemné magii a vícenásobných kletbách. Při troše štěstí už ani nebude muset dál hledat.

Sáhl po tlustém svazku a zvedl ho z jeho místa na polici. Když se otočil, aby ho odnesl k pracovnímu stolu, uslyšel přímo nad sebou tenký hlásek, který volal jeho jméno.

"Elwoode? Jsi to ty?" zeptal se a pohlédl nahoru.

"Ano. Kterým směrem leží věž? Odcházím," řekl pavouk a spustil se do úrovně čarodějových očí.

"Odcházíš? A co Ida?"

"Tak se jmenuje? Tak to je jediná věc, kterou mi neřekla."

"Tak jí říkám já. Copak jste se spolu nesetkali? Nepovídali jste si?"

Elwood se nevesele zasmál. "Popovídat si? Skoro jsem zapomněl, jaké to je mluvit. Vůbec mě nepustila ke slovu.

Nepřestala mluvit od chvíle, kdy jsem ji poprvé spatřil."

"No, zřejmě tu byla stejně osamělá jako ty ve věži. Ale líbí se ti, ne? Mně připadá docela pohledná. Jistě, já nejsem pavouk, ale..."

"Ach, je pohledná. Je půvabná. Dlouhé hezky tvarované nohy, spousty zářících očí - ale povahu má jako sršň. Pořád si jen stěžuje, sekýruje mne a shazuje. Neslyšel jsem od ní jediného příjemného slova. Nelíbí se jí, jak předu pavučiny.

Stěžuje si, že nikdy nechytím motýla, jen samé mury a ještě samé nechutné. Říká, že při jídle mlaskám a že i švábi ve sklepích Umberdure měli lepší způsoby než já, A tak je to pořád každý den. Už to déle nevydržím, Kedrigerne.

Když mi ukážeš cestu, vrátím se do věže. Byl jsem tam osamělý, ale měl jsem tam klid."

"Počkej moment, Elwoode. Rozmysli si to pořádně. Druhou tak pohlednou pavoučí dāmu, která umí mluvit, se ti hned tak potkat nepodaří."

"Od nynějška se raději spokojím s pouhou pohledností, děkuji pěkně."

"Krása pomine, Elwoode. Zestárneš a budeš rád, když si budeš mít s kým popovídat."

"Velice rád bych měl někoho, s kým bych si mohl popovídat.

Zatím pořád jenom poslouchám a začínám z toho pomalu bláznit."

"Dopřej si ještě pár dní na rozmyšlenou. Pokud se opravdu budeš chtít vrátit domu do věže, zařídím, aby ses tam dostal v bezpečí.

Ale nedělej nic unáhleně."

Elwood se na chvíli odmlčel, pak si povzdechl a řekl: "Asi máš pravdu. Udělám, co říkáš, ale nemyslím-" Shora se snesl druhý pavouk a zůstal viset po Elwoodově boku.

"Tak tohle tedy děláš, když se nedívám; utíkáš si na mne za mými zády stěžovat, a ještě k tomu člověku, jako kdyby ten něco věděl o skutečném životě, mouchách, pavučinách a útulných temných koutech. Nevím, proč se vůbec obtěžuji s tebou mluvit, Elwoode, když umíš jen-" Rázem zmlkla, když Elwood vystřelil vzhůru a ztratil se v šeru u stropu.

Pavoučice si opřela dvě nohy o svůj štíhlý pas a podívala se na Kedrigerna: "A tobě bych byla vděčná, kdybys ho v tom nepodporoval.

Mám s ním dost práce, i když se mi do toho nepleteš, neláduješ mu do hlavy hloupé ideály a tou svou magií všechno jenom nezhoršuješ.

Dva dny strávil předemím pavučiny v horním rohu zdi, na skvělém místě, hezkém a temném, ale příliš blízko okna, a dnes odpoledne jsem se na ni jen letmo podívala a bylo mi do pláče, jak mizerně byla udělána. Myslel bys, že ho napadne...

Ale, proč tu s tebou vlastně marním čas? Vy lidé si o sobě myslíte, jak nejste chytří! Co víte o pavučinách?"

"Tak poslouchej, Ido," začal Kedrigern, ale dál se nedostal.

"Ido? Co tím myslíš, Ido? Kdo je to?" zeptala se pavoučice.

"Tak se jmenuješ. Teď když umíš mluvit, potřebuješ jméno," řekl Kedrigern a v duchu dodal: Aby ti lidé mohli říct:

'Zavři klapačku, Ido!' "Jak to, že znáš moje jméno?" zeptala se.

"Jsem čaroděj. Možná, že nevím nic o pavučinách, ale znám jména a to tvoje zní Ida."

Skoro celou minutu před ním visela tiše a pomalu se pohupovala ze strany na stranu a pak řekla: "Nelíbí se mi."

"Nemáš na vybranou. Chvilí o tom v klidu přemýšlej, pak se vrať a popovídáme si spolu o Elwoodovi."

"Elwood! O Elwoodovi mi vůbec nemluv!"

"Budu, ale ne teď. Mám hromadu práce a potřebuji k ní klid a soukromí. Navrhuji ti, abys šla za Elwoodem a pověděla mu o svém jménu. Možná by ho mohl nějak vetkat do pavučiny."

Pavoučice se spustila níž, pátravě si ho prohlédla zářícíma očkami a řekla: "O pavučinách nemáš ani páru, co? No jistě, typický člověk." Aniž by počkala na odpověď, rychle vystoupala do šera.

Kedrigern pokrčil rameny, smutně potřásl hlavou a pak se posadil za svůj pracovní stůl. Otevřel tlustou knihu

odeklínadel a začal v ní pomalu listovat. Nebyl si zcela jist, co vlastně hledá. Kdyby jen Gasperance věděl, jak k svému zakletí přišel, měl by se od čeho odrazit, ale takhle... Zůstal v pracovně, dokud ho oči nezačaly nesnesitelně bolet, pak sfoukl svíčku a odešel do postele, o nic moudřejší než dřív.

Příštích několik dnů tomu bylo podobně. Naštěstí se Gasperance ukázal být nenáročným a skromným hostem. Zdálo se, že nepochybuje o tom, že brzy bude zase sám sebou, a udržoval se v kondici přísným tréninkovým programem.

Každé ráno po vydatné snídani vyběhl na vrchol Tichého hromu a zase zpátky. Poté zvedal těžké balvany, jezdil na koni a cvičil s různými zbraněmi. V zájmu vlastního zocelení spal venku. Ale i při tom nejusilovnějším snažení byl stále jakoby duchem nepřítomný. Mluvil zřídka, jen když ho někdo přímo oslovil. Hlas měl tichý, způsoby zdvořilé a na konverzaci se podílel většinou frází 'jak si přejete' nebo 'když myslíte'. Měl vystupování dokonalého sluhy, ale byl rytíř, hrdina a dědic království, takže mu jeho přehnaná slušnost a poddajnost mohla velice zkomplikovat budoucnost.

Kedrigern si toho byl plně vědom a stupňoval své úsilí každým dnem.

Jednoho rána, když byl Kedrigern opět ponořen do Isbashooria, ozvalo se za okny vilky zatroubení rohu. Mrzutě vzhlédl a pak se zase vrátil k hustě popsaným stránkám. Když se roh ozval podruhé a ještě hlasitěji než předtím, zamračeně vstal od stolu a přistoupil k oknu. Sotva vyhlédl ven, přivítalo ho třetí ohlušující zatroubení. Na cestičce před bránou stál rytíř v prostém brnění, s helmou ozdobenou rudým chocholem. Na štítě měl srdce rozlomené vedví.

Odložil roh a hlasitě zavolal: "Pokud se v tomto nešťastném domě vyskytuje nějaký rytíř, pak mu tímto dávám na vědomí, že přijel potulný rytíř a míni se s ním utkat v boji, jak velí zvyk a tradice."

Kedrigern se vyklonil z okna a prohlásil: "A já ti dávám na vědomí, že tohle je velice šťastný dům a vůbec nemáme ve zvyku lámat kopí a rozbíjet si navzájem hlavy s projíždějícími cizinci. Pokud se potřebuješ umýt nebo napít vody, jsi u nás vítán, ale žádné řeči o boji už nechci slyšet."

"Boj je nevyhnutelný. Postačí mi, když si vyměníme pár úderů mečem."

"Ale ne se mnou. Já žádný meč nemám. Pokud prahneš po šermování, najdi si hrad."

"Víš o nějakém hradě, který by byl po ruce? Žádám o zadostiučinění."

Kedrigern svedl krátký boj s pokušením poslat ho na Mon Chagrin, hrad Panglundera Neústupného, svrchovaného pána Temného hvozdu, kde by se mu dostalo takového zadostiučinění, že by se měsíc nepostavil na nohy. Ale neudělal to. Potulní rytíři patřili k životu a pokud neobtěžovali jiné, ale jenom sebe navzájem, řadili se k drobným zlům. Vzpomněl si na hrad Tarragon a Trevorův zvyk vodit neodbytné potulné rytíře po lese tak dlouho, dokud nepotká kolegu se stejnými sklony. Tomuhle chlapíkovi by něco takového docela prospělo.

"Hrad Tarragon je jen několik dní cesty odsud. Znáš ho?"

"Nikoliv. Hrad toho jména neznám."

"Tak minutku počkej. Nakreslím ti pláněk."

Vyhotovení mapy trvalo podstatně déle než minutu. Když Kedrigern zakreslil cestu a hlavní orientační body krajiny, připadalo mu, že mapa vypadá příliš prostě, a tak přimaloval ještě ozdobnou růžici kompasu. Pak do rohů nakreslil čtyři světové větry nadouvající své buclaté tvářičky a několik zpestřujících poznámek jako 'zde je zakletý les' nebo 'varuj se ďábla, číhajícího na této cestě'. Takové věci, pomyslel si, činí mapy mnohem zajímavějšími.

Svinul plán do ruličky, převázal ho kouskem stuhy a vyšel ven, aby ho rytíři s dvornou úklonou předal. Věděl, že takové maličkosti mají pro potulné rytíře velkou cenu a chtěl, aby se ten chlapík ztratil co nejdřív a pokud možno si odpustil další povyk a troubení.

"Máš můj dík, dobrý muži. Jsi si jist, že se se mnou nechceš utkat v boji?" zeptal se ho rytíř.

"To není můj styl. Já jsem čaroděj."

Rytíř se mírně předklonil, pozvedl své hledí a pátravě si ho prohlédl. Pak se rozhlédl po vilce a přilehlých pozemcích.

"No jistě!

Ty jsi mistr Kedrigern!"

"Jsem. A kdo jsi ty?"

"Já... běda, já jsem Rytíř zlomeného srdce."

"Smutné jméno pro tak energického mladíka, jako jsi ty."

"Můj příběh je smutný. Tragický. Vidiš před sebou člověka, jenž ve své pýše a marnivosti zavrhl nejroztomilejší dívku, jaká kdy byla milována nehodným princem. Jsem muž, který..." Rytíř se náhle svezl ze sedla a vrhl se před čarodějem na jedno koleno. Rozpřáhl zešíroka ruce a zvolal: "Už to déle nedokážu skrývat! Vyslechni můj příběh, posuď ho co nejpřísněji a řekni mi, jak mohu odčinit, co jsem způsobil. Stalo se to právě v tomto domě-" V té chvíli, zrovna když si Kedrigern říkal: Ach ne, ne další, se objevil Gasperance, zvolna klusaje z hřebene hory k vilce. Byl do pasu nahý a jeho pozoruhodné svaly se leskly v ranním slunci. Při pohledu na něj se rytíř zvedl a vyhoupl se do sedla a zvolal dvorním stylem: "Pane rytíři, jsi-liž jím, jak soudím z tvé urostlé postavy a šlechtického držení těla, chceš si s tebou promluvit." Gasperance zastavil vedle rytířova koně. Přetáhl si košili přes hlavu, uklonil se a řekl: "Jsem Gasperance, přední rytíř království Rudých plání. Čeho ode mne žádáš?"

"Žádám tě, abys dokázal, že jsi pravý rytíř a připravil se na boj se mnou."

"Jak je libo," odpověděl Gasperance.

"A jéje," řekl Kedrigern tiše.

"Pak se na tomto místě setkáme nazítří ve stejnou hodinu.

Zlomíme nějaké to kopí a vyměníme si pár úderů mečem. Bude to skvělé dobrodružství."

"Když myslíš. Co mne se týče, dal bych přednost odložit to na později. V současné době k tomu nemám moc chuť," odpověděl Gasperance.

"Pak si zasloužíš být zván podlým a nečestným rytířem!"

"Myslím, že máš pravdu. No dobře, když na tom trváš, utkáme se. Ale raději bych to nedělal."

"Co jsi to za rytíře, když nemáš chuť utkat se se mnou na poli slávy?"

Kedrigern usoudil, že je čas, aby se do toho vložil. "Tento rytíř je můj klient. Nachází se pod účinkem neznámého zakletí, které snižuje jeho ochotu bojovat. Až ho odeklejí, bude ti zcela k službám, ale teď musím trvat na tom-" "Už mou výzvu přijal. Nemám pravdu, pane rytíři?"

"Myslím, že ano. Když to říkáš."

"Je mým klientem a já říkám, že zítra bojovat nebude - a ty raději nech ten meč, kde je, chlapče, nebo budeš mít problémy s víc než jen zlomeným srdcem," řekl čaroděj. Pak se obrátil na Gasperance a dodal: "Taky bys mohl mít rozum a nepřijímat v tomhle stavu výzvy."

"Jsem rytíř. Jsem-li vyzván, nemohu odmítnout."

"Tak! Neřikal jsem to? Přijímá," zajásal Rytíř zlomeného srdce.

Přitáhl uzdu, křikl přes hlavu svého vzpínajícího se hřebce: "Uvidíme se zítra!" a odjel dřív, než mu kdo mohl odpovédět.

Kedrigern se rozzlobeně vrátil do domu a na prahu se srazil s Princeznou: "Co tady dělal Rudý Thorm?" zeptala se.

"Rudý Thorm? To byl Rytíř zlomeného srdce."

"Byl to Rudý Thorm, ať už si teď říká, jak chce. Poznala jsem jeho hlas. Nedá se tak lehce zapomenout."

"A jemine," řekl čaroděj tiše.

"Stalo se něco?"

"Poslal jsem ho na hrad Tarragon."

"To žes udělal?! Pěkně jsi to zamotal! Pokud se s ním Eda setká, ztratí hlavu docela!"

"Bojím se, že Gasperance ztratí tu svou ještě dřív. Přijal jeho výzvu k boji na zítra," řekl Kedrigern. Pokusil se proklouznout kolem své ženy, ale ona mu zastoupila cestu.

"Co jsi to řekl?" zeptala se ho. Její hlas zněl zlověstně.

"Řekl jsem, že Rytíř zlomeného srdce nebo Rudý Thorm, jestli je to on, vyzval Gasperance na souboj a Gasperance jeho výzvu přijal.

Měl pocit, že se to od něj očekává. Jsou to blázni, jeden jako druhý," řekl čaroděj a rozhodil bezmocně ruce.

"Stačilo by, kdybys jim v tom zabránil. K tomu souboji nesmí dojít. Ve stavu, v jakém je, Gasperance nemůže bojovat.

Ráda bych viděla, jak Rudý Thorm dostane výprask, ale tento souboj prostě nemůžeme dovolit."

"Když dovolíte," vmísil se do jejich hovoru Gasperance, "myslím, že je vhodné, abych připomněl, že nemám jinou možnost než se utkat s Rytířem zlomeného srdce nebo ztratit svou čest. Zakletí není omluva pro to vyhnout se boji. A kdo je to Rudý Thorm?"

"Jeden princ. Princ Umberdure nebo tak nějak," řekl Kedrigern a varovně mrkl na svou ženu.

Ale Princezna už se dál neovládala. Ignorovala tiché upozornění a vyhrkla: "Je to nafoukaný a rozmazlený tyran a grobián a zasloužil by si dostat pořádnou lekci. Zachoval se krutě a věrolomně k Edě, dovolil si urazit mne a nedostane víc, než zaslouží, když-" "Věrolomný vůči Edě? Byl k ní krutý? A urazil mou paní Princeznu?"

řekl Gasperance. Jeho rysy ztvrdly. "Pak je to vážné. Takové chování je rytíře nedůstojné."

"Není vhodné bavit se o soubojích a rytířské cti tady venku," řekl Kedrigern. "Řeknu Spotovi, ať připraví oběd a promluvíme si o tom civilizovaným způsobem."

"Zítra ráno se utkám s Rudým Thormem," odvětil Gasperance.

"Řekněte prosím Spotovi, aby mi k obědu a večeři přinesl syrové maso."

Oběd nebyl nijak příjemným zážitkem. Pohled na Gasperance zápasícího s velkým kusem krvavého masa vzbuzoval nepříjemné asociace s tím, co se mělo odehrát následujícího dne. Rytíř sám ke konverzaci příliš nepřispěl. Byl pevně rozhodnut utkat se s Rudým Thormem a ke všem protiargumentům zůstával hluchý. Jeho šlechtické zásady, jeho stav, jeho výchova a zejména city, které choval k Edě, mu znemožňovaly jednat jinak. Když snědl maso a všechnu zeleninu, vstal od stolu a omluvil se: "Musím si vybrat zbraně a zbroj na zítřek a trochu se procvičit."

Kedrigern se chytil posledního stébka. "Vždyť sis s sebou žádnou zbroj nepřivezl. Ach, taková hanba! Myslím, že ze souboje sejde."

"Zapomněl jsi, že jsem ukořistil zbroj v lese. Zítra budu ustrojen, jak se sluší a patří."

"Aha. Ano, zapomněl jsem. Ti lupiči."

Když byl Gasperance z doslechu, Kedrigern si povzdechl: "To je pěkná šlamastyka."

"Ano, a můžeš za to ty," opáčila Princezna.

"Já? Kdybys mu neřekla, co je ten Rudý Thorm zač, ukonejšil bych ho a přiměl, aby celou záležitost urovnal smírem. Ale teď je to všechno otázka lásky, cti, rytířství a uražené ješitnosti."

"Neřekla bych, že je ješitný. Podle mne se chová jako správný šlechtic."

"K čemu mu to bude, až zítra vyjede proti Rudému Thormovi?"

Nezapomeň, že je pod vlivem uklidňujícího nápoje. A bez jeho pomoci se bojí vlastního stínu. Takže se buďto sám klidně nechá srazit z koně, nebo bude ječet strachy a omdlí hrůzou."

"Nepřipadalo mi, že by ječel a omdléval strachy, když se setkal s těmi lupiči," připomněla mu Princezna.

"Ne, ale to byla pouhá anomálie. Jestliže je Gasperance nečekaně zaskočen, chová se jako za stará, ale pokud ví o boji předem, promění se v roztřesený uzlíček nervů. Alespoň si myslím, že to tak je."

"Mně to tak nepřipadá," řekla Princezna. "Já bych řekla, že se nemůže dočkat, až se do Rudého Thorma pustí."

Kedrigern se nad tím zamyslel a pak přikývl. "Máš pravdu."

Opravdu nevím, co se tu děje. Vůbec se v tom jeho zakletí nevyznám."

"Nelíbí se mi představa, že bude sražen z koně, ale myslím, že je to lepší, než kdyby omdlel strachy. Alespoň si zachová svou čest," řekla Princezna.

"Jistě. A pár zlomených kostí navrch. Na druhé straně, zakletí může být ještě zrádnější, než si myslíme. Co když se Gasperance zase stane sám sebou?"

Princezna se usmála. "Pak by Rudý Thorm dostal, co si zaslouží."

"Bojím se, že mnohem víc než jen to. Opravdu nestojím o to, abych měl kousky Rudého Thorma všude po zahradě, po cestě a po louce; ty snad ano? Už jen odstranit je by trvalo celé dny a pak-" "Ne, ne. To nechci," zvolala Princezna, která při té představě zbledla. "Já jen chci, aby mu dal pořádnou lekci. Nějaká ta modřina a trochu té ostudy by docela stačilo."

"Myslím, že lekci už dostal. Zrovna než se objevil Gasperance, chystal se mi Rudý Thorm vyprávět svůj tragický příběh. Zmínil se o své pyšce a marnivosti a zdálo se, že se upřímně kaje."

"On že se kál? Skutečně?"

"Ano. Vypadal doopravdy zarmouceně."

Princezna se nad novou informací zamyslela a pak řekla: "To celou záležitost opět komplikuje. Eda pořád ještě chová k Rudému Thormovi něžné city. Myslela jsem, že to postupně překoná, ale právě teď se nachází v kritickém stadiu. Pokud se Rudý Thorm ukáže na hradě Tarragonu, bude všechno ztraceno."

"Proč by mělo být všechno ztraceno? Pokud lituje toho, co udělal, a ona ho stále miluje..." Kedrigern zmateně zavrtěl hlavou.

"Musíme Edu zachránit před ní samou. Zasloužila by si muže, jako je Gasperance."

"Ale ona Gasperance nemiluje. Miluje Rudého Thorma."

"Gasperance miluje ji. A když se dozví, že dal Rudému Thormovi pořádně za vyučenou..." Princezna se vítězoslavně usmála a řekla: "Musíš dohlédnout, aby Gasperance zítra vyhrál, ale aby při tom Rudému Thormovi moc neublížil."

"To nezabere."

"Samozřejmě, že zabere."

"Ne. Eda je příliš útlčitná. Jestliže Rudý Thorm utrpí porážku a bude pokořen, bude ho milovat tím více a Gasperance bude považovat za surovce a grobiána."

Po delší odmlce se Princezna zeptala: "Tak co budeme dělat?"

"Pro začátek se přestaneme vměšovat do soukromých záležitostí princů a princezen."

"Ale to nemohu," namítla Princezna. "Je to součástí mé povahy a výchovy. Jsem princezna a učili mne, že každé krásné princezně je souzen krásný princ a vice versa. Takový je přirozený běh věcí. Nemůžeš ode mne čekat, že budu rozvracet přirozený běh věcí."

"V tvém případě ten přirozený běh věcí moc nepůsobí, má drahá."

Provdala ses za čaroděje. A doufám, že šťastně."

"A to je klíč k celé věci, chápeš? Jelikož jsem se provdala za čaroděje, začala jsem sama studovat magii, a tak mohu napomáhat přirozenému běhu věcí a dohlížet, že u ostatních působí správně."

Kedrigern dokázal poznat, kdy prohrál. Pohodlně se uvelebil v křesle a zeptal se: "Takže si myslíš, že drobná intervence z naší strany by byla ku prospěchu věci?"

"Určitě."

Chvilí seděl mlčky, maluje si prstem na stolní desce složité ornamenty, pak vzhlédl a usmál se. "Včely."

"Co je s nimi?"

"Ta naše intervence. Roj včel právě ve chvíli, kdy se budou chtít vrhnout jeden na druhého. Neznám nic lepšího než včely, když jde o to ukončit turnaj. Stačí mít jich pár v brnění a hned se přestaneš starat o takové věci, jako je sláva a rytířská čest, a myslíš jen na to, jak je dostat ven."

"To je skvělé!"

Natáhl se přes stůl po její ruce a potlačil chuť říct: Mnohem skvělejší než kterýkoliv krásný princ, se kterým jsem se kdy setkal.

"Ale nikdo se nesmí dozvědět, že je to naše práce," řekl vážně. "Vůbec nikdo. Přišli bychom o mnoho dobrých přátel. Rudý Thorm a Gasperance by zuřili pro ztrátu své důstojnosti, Eda by se hněvala kvůli nim a Trevor by se zlobil, že je Eda rozrušená. Eshric by možná neřekl nic, ale v hloubi duše by byl pobouřen. A popudili bychom si proti sobě všechny potulné rytíře."

"To bych riskovala nerada. Mé rty zůstanou zapečetěny."

"Odpoledne udělám včelí zaklínadlo, abych ho měl zítra po ruce."

Jsem docela rád, že se budu moci chvíli věnovat něčemu jinému.

Ta věc s Gasperanceovým zaklínáním je tak skličující."

"Ano. A k tomu tak ironická," dodala Princezna.

"Takhle bych to zrovna neoznačil."

"Vezmi si to takhle: Nejprve Rudý Thorm. Pak Gasperance z Rudých plání. A přitom červená vůbec není Edina barva."

Devět

Jeden rytíř za druhým

Gasperance si za Spotovy hlučné asistence navlékl zbroj a vybral si tři silná kopí. Jak se čas smlouveného střetu blížil, nevykazoval žádné známky strachu, vzteku ani jiných emocí. Nebylo na něm znát ani očekávání, nervozita nebo vzrušení. Vlastně na něm vůbec nebylo vidět, že by si uvědomoval blížící se ohrožení svého života a údů o nic víc než člověk, který se chystá vyleštit si boty. Kedrigerna potěšilo, že jeho uklidňující nápoj působí tak dobře; přesto se rozhodl nespouštět rytíře z očí. Už jednou se dočkal překvapení a o další nestál.

Ačkoliv Kedrigern a Princezna neměli v úmyslu dovolit, aby k zápasu došlo, pustili se do příprav. Prikázali Spotovi, aby na dvorku s výhledem na cestu a louku umístil sedátka a malý stůl, na který rozložili korbel s vínem a lehkým občerstvením pro sebe i účinkující.

Ráno bylo slunné a teplé. Na nebi se neobjevil jediný obláček. Lehký vánek čečral koruny stromů, ale trávou na zemi stěží pohnul a prach na cestě nevířil.

Princezna se zastavila na zápraží a zeptala se svého manžela: "Je kouzlo připraveno?"

"Postaral jsem se o ně včera večer."

"A včely? Bude jich dost?"

"Ráno jsem si promluvil s Anlorel. Sehnala několik rojů. Pro naše účely jich bude víc než dost."

"Doufám, že se to povede. Povede se to, že ano? Sice nechápu, co by se mohlo pokazit, ale člověk nikdy neví," řekla Princezna.

"Neměj strach, má drahá, mám to dobře promyšleno. Nemůže to selhat. Včely poplaší koně, rozeženou je a způsobí, že shodí jezdce.

Na zemi se Gasperance a Rudý Thorm nebudou moci pohybovat tak rychle, jak by si přáli. Včely je zaměstnají a myšlenky na zápas je rychle přejdou. A pak, až se uklidní, přemluvím je, aby se usmířili."

"Doufám, že se přemluvit dají."

"Když nebudou chtít poslouchat, zavolám prostě víc včel," sebevědomě mávl rukou Kedrigern.

"Hm, snad to... Podívej, tamhle přijíždí Rudý Thorm!" zvolala náhle a popadla Kedrigerna za loket.

"A tam cválá Gasperance."

"Ale kdo je tamten?" vykřikla Princezna, která překvapením zapoměla na dekorum a ukázala prstem k cestě.

Zpoza lesa vyjel třetí rytíř následovaný v těsném závěsu pážetem.

Na sobě měl prosté brnění a štít bez erbu. Gasperance a Rudý Thorm uviděli cizince současně. Podívali se jeden na druhého, pak přitáhli svým koním uzdy a zastavili, nevěda co dál.

"Možná ty včely ani nebudeme potřebovat," zamumlal Kedrigern.

"Ctění páni rytíři," řekl neznámý hlasem poněkud tlumeným spuštěným hledím, ale přesto jasným a zvonivým, "podle vaší výstroje a zbraní soudím, že jste potulní rytíři. Tudíž vás vyzývám, oba dohromady nebo každého zvlášť, abyste se se mnou utkali v boji."

"S největší ochotou," odpověděl Rudý Thorm. "Neprojdeš touto cestou, aniž bys se mnou zkřížil kopí."

"Tvá řeč se mi líbí, pane rytíři." Cizinec se obrátil na Gasperance.

"A co říkáš ty? Budeš se mnou bojovat?"

"Jak si přeješ."

"Já první," řekl Rudý Thorm a pak dodal směrem ke Gasperanceovi: "Pokud dovolíš."

"Jak je libo," odpověděl Gasperance.

"Neměli bychom je už zastavit?" zašeptala Princezna, ačkoliv je rytíři ani panoš nemohli slyšet, ani kdyby mluvila nahlas.

"Magii bych si raději nechal až jako poslední řešení. Jestliže si cizinec a Rudý Thorm budou rovnocennými partnery, možná se při boji unaví a nechají se přesvědčit, aby další klání na pár dnů odložili.

A mezitím se může leccos přihodit."

Princezna se zatvářila znepokojeně, ale neřekla nic. Oba dva se posadili, aby sledovali zápas.

Panoš neznámého rytíře podal svému pánovi kopí a pak popojel stranou. Gasperance se k němu připojil a sejmul si přilbu, aby lépe viděl. Oba rytíři se pozdravili a pak se rozjeli každý na jednu stranu dvorku.

Vzápětí pobídlí koně a plnou rychlostí vyrazili proti sobě. Jejich kopí se střetla a dva ulomené hroty proletěly vzduchem. Trochu se vydýchali a pustili se do dalšího kola, které skončilo se stejným výsledkem.

"Dobrá práce, pane rytíři," zvolal cizinec, když od svého panoše přebíral třetí kopí. "Jaké je tvé jméno?"

"Jsem Rytíř zlomeného srdce," odpověděl Rudý Thorm slavnostním hlasem, "a toto dobrodružství mne vpravdě potěšilo. Ale jak se jmenuješ ty, pane rytíři, a proč tvůj štít nezdobí žádný erb?"

"Jsem Berrendal, Rytíř nejisté výpravy," řekl cizinec.

Znovu se proti sobě rozjeli a srazili se s ještě větším zařinčením než předtím, protože tentokrát se navzájem vyhodili ze sedla. Praskot ratišť lámaných na štítech doprovodilo dvojí žuchnutí způsobené pádem obrněných těl na zem.

"To by jim mohlo ubrat trochu větru z plachet," poznamenal Kedrigern.

Na okamžik se zdálo, že soudí správně. Poté co plně dvě minuty leželi nehnutě na zádech, oba rytíři se ztěžka zvedli, otřásli se a rohlédli se nejistě jako dva opilci snažící si vzpomenout, kudy se jde temnými uličkami domů. Ale sotva spatřili jeden druhého, okamžitě se vzhopili. Oba vytáhli meče a vrhli se proti sobě.

"Myslím, že teď je ta pravá chvíle na včely," řekla Princezna.

Kedrigern zavrtěl hlavou. "Ještě ne. Pořád ještě mají spoustu energie."

Jakoby na potvrzení jeho slov, zaútočili oba rytíři najednou.

Brit se srazil s břitem a údery sklouzly po jejich štítech a kyrysech.

Rytíři se dvakrát zastavili, aby se vydýchali, ale ani jeden z nich neprojevil ochotu skončit.

Při druhé pauze přijel Gasperance ke stolu Kedrigerna a Princezny. Řekl: "S vaším svolením, má paní a mistře Kedrigerne," naplnil dva poháry vínem z korbele a podal je dvěma bojovníkům.

Rudý Thorm svůj přijal s dvorným poděkováním, ale Rytíř nejisté výpravy řekl: "Slavnostní přísaha mne zavazuje neokusit vína, dokud nebude má výprava u konce, ale děkuji ti za nabídku. Tak se chová pravý rytíř. Těším se, že až skončím s ním, zkřížím kopí i s tebou."

"Jak je libo."

"A jak zní tvé jméno, pane rytíři?"

"Jsem Gasperance z Rudých plání."

"Všeobecně známé jméno opěvované všemi, kdož ho znají, hodné tak dvorného rytíře, jako jsi ty," řekl Rytíř nejisté výpravy, pozvedl číši a pak ji netknoutou vrátil Gasperanceovi.

Rytíř znovu vyrazil - tentokrát znatelně pomaleji - proti Rudému Thormovi. Ani on se nepohyboval tak bystře jako na začátku. Na okamžik si stanuli tváří v tvář a už to vypadalo, že odhodí meče a obejmou se jako dva kamarádi, ale pak, jakoby v nich pohledy, které si vyměnili, opět probudily zuřivost, znovu zaútočili.

Řinčení mečů se hlasitě rozléhalo tichým ránem.

"Opravdu si myslím, že bys měl zavolat ty včely," řekla Princezna znepokojeně. "Teče jim krev."

"Pouhá drobná škrábnutí," mávl rukou Kedrigem. "Tomu se při boji nevyhneš. Vypadá to hrozné, ale neumřou na ně."

"Nemíniš, doufám, čekat, až umřou?"

Takřka ve stejnou chvíli, kdy to dořekla, zasadili si oba rytíři vzájemně rány s osudovým účinkem. Čepel Rudého Thorma našla slabé místo v soupeřově brnění a zasekla se do jeho ramene, zatímco Rytíř nejisté výpravy kontroval ránou naplocho do hlavy. Rudý Thorm se otrásl, pustil meč a svalil se na zem. Jeho protivník ještě chvíli vrávorl po bojišti a pak se svalil vedle něj.

Princezna vyskočila, vykřikla a zakryla si tvář rukama.

Gasperance a panoš se rozběhli k ležícím rytířům. Kedrigem vzal Princeznu do náručí.

"Jsi v pořádku, má drahá?"

"Ano, já ano. O mne se nestarej a běž se podívat na tamty.

Ach, proč jen jsme to nechali dojít tak daleko?" zabodovala.

"Nemyslím, že by to bylo něco vážného. Jsou na to zvyklí."

"Musíme se o ně postarat. Zařídím, aby se měli kde léčit," řekla a rozběhla se k domku.

Kedrigem vzal ze stolu korbel vína a vydal se k ležící dvojici.

Oba rytíři sténali a pokoušeli se vstát, i když poněkud nemotorně a s viditelnými obtížemi. Gasperance sejmul Rudému Thormovi helmu a odhalil všemi barvami hrající a rychle rostoucí bouli na jeho čele.

Panoš poklekl vedle druhého rytíře, jehož rameno hojně krvácelo, a Kedrigem poklekl vedle něj, aby mu pomohl sundat helmu.

"O helmu se nestarej. Zastav krvácení," řekl panoš.

"Odnese ho do domu."

"Pak ji tedy odnesme rychle. Ztratila hodně krve."

"Ji? Ona?"

"Cožpak jsi ještě neslyšel o panně nosící zbroj? Nebo sloužící jako panoš?" Panoš si strhl z hlavy klobouk a odhalil záplavu kaštanově hnědých vlasů lemujících dívčí tvář.

"Ano, ano, samozřejmě, slyšel jsem, ale nikdy jsem-" Náhle na ně dopadl stín. Vzhledli a uviděli Gasperance. "Nemohl jsem to neslyšet. Když dovolíte," řekl, a aniž počkal na odpověď, vzal ležící bojovnici, jako by zvedal dítě, a odnesl ji do vilky.

Kedrigem se mezitím vzpamatoval. "Řeknu Spotovi, aby ohřál vodu a najdu nějaký olej a čisté obvazy. Postaráme se o ni okamžitě."

"Jsi snad doktor medicíny?"

"Moje žena a já o léčení ran něco víme." Jak se ukázalo, ani Kedrigernových, ani Princezniných znalostí nebylo zapotřebí. Když čaroděj s panošem vešli do domu, našli Rytíře nejisté výpravy ležet na stole. Gasperance už ji sejmul helmu, nákrčník i kyrys a opatrně jí vymýval ránu, zatímco Spot s nádobou oleje a náručí čistých bílých hadrů stál vedle něj. Berrendal otevřela oči a podívala se na něj; Gasperance jí něco tiše řekl a ona se usmála.

"Co to děláš s Berrendal?" zvolal panoš.

"Ošetřuji jí rány," odpověděl Gasperance, aniž by vzhledl od své práce. "Vím, jak zacházet se zraněnými."

Panoš se zuřivě rozhlédl. "Copak je v tomto domě každý lékařem?"

"Nerozčiluj se. Gasperance je velice statečný rytíř. Moje žena je princezna. Já jsem čaroděj Kedrigem. Ten trol je náš sluha a je velice spolehlivý."

Dívka-panoš se dvorně uklonila. "Promiň mi má ukvapená slova.

Měla jsem o svou paní starost. Jsem ráda, že vás poznávám. Jmenuji se Kaimi. Jsem panoš Berrendal, Rytíře nejisté výpravy."

"Zajímavý přídomek," řekl Kedrigem, nenápadně odváděje dívku od stolu. "Znamená to, že Berrendal neví jistě, jestli je a nebo není na výpravě, nebo ví jistě, že na výpravě je, ale neví, za čím se vypravila?"

"To druhé. Berrendal ti to vysvětlí sama. Ale teď není čas na řeči, dobrý čaroději. Musím se postarat o svou paní."

Kedrigem jí položil ruku na rameno. "Tvá paní je v dobrých rukou. Na Gasperance se můžeš spolehnout. Postará se o ni s dvorností příslušející urozené dámě a rytíři."

Kaimi přísným zrakem zhodnotila scénu, kývla a spolu s Kedrigernem vyšla z místnosti. Takřka se srazili s Princeznou, která řekla: "Měl bys něco udělat s Rudým Thormem. Sedí na cestě a drží si hlavu."

"Hned se na něj podívám. Dovol, abych ti představil Kaimi, má drahá. Kaimi, tohle je moje žena Princezna. Kaimi je Berrendalin panoš."

Princezna si dívku potěšeně prohlédla. "Opravdu? Takže Berrendal je...?"

"Berrendal je válečnice, má drahá."

"A velice dobrá, řekla bych. Dala Rudému Thormovi, co mu patřilo, a ještě trochu navíc. Uspokojivé." Princezna se zářivě usmála a vzala Kaimi za ruku. "Ukážu ti, kde budeš s Berrendal bydlet."

Směrem ke Kedrigernovi dodala: "Ty se postarej o Rudého Thorma."

"Myslím, že se tu taky nějaký čas zdrží."

"Na cestě ho sedět nechat nemůžeme," řekla Princezna tónem, který nasvědčoval, že o tom tak docela přesvědčena není. "Dáme ho do stáje."

Kedrigem přikývl, ale nahlas neřekl nic. V duchu si však pomyslel: Nejprve mi promění dům v kolbiště a pak v útulek pro raněné rytíře. Co si vymyslí příště, lukostřelecké hřiště?

Rudý Thorm teď vypadal mnohem víc jako Rytíř zlomeného srdce a Rozbité hlavy zároveň. Boule na jeho čele byla velká jako holubí vejce. Měla jemný modrofialový nádech s purpurem na okrajích.

"Rytíř nejisté výpravy už odjel?" zeptal se.

"Ne. Oba jste utrpěli těžká zranění a zůstanete u nás, dokud nebudete připraveni k dalšímu cestování."

"Chrabrý bojovník. Byl mi opravdu důstojným protivníkem."

Doufám, že jsem ho nezranil příliš vážně."

"Sekl jsi ji do ramene. Teď o ni pečuje Gasperance."

Rudý Thorm pozvedl ruku, aby se opatrně dotkl boule. Sotva po ní jeho prsty přejely, bolestivě se zašklebil. Pak mu najednou došlo, co slyšel, a vytřeštil na čaroděje oči. "Ji? Řekl jsi ji?"

"To je běžný termín používaný pro označení osoby ženského pohlaví. Rytíř nejisté výpravy je bojovnice. A velice schopná, podle toho, co jsem viděl."

"Schopná? Je skvělá! Srazila mne na kolena. Musím ji ihned poblahopřát k jejímu vítězství."

"Navrhuji, abys počkal, až bude její rána náležitě ošetřena. A s tou tvou boulí by se taky mělo něco udělat. Pojď se mnou," řekl Kedrigern, podal rytíři ruku a pomohl mu na nohy. "Můžeš se posadit tady na zahradě. Já zajdu pro studený obklad."

"Můj oř. Berrendalin oř. Musím se po nich podívat."

"Ti se docela klidně pasou tamhle, jak se můžeš sám přesvědčit."

Řeknu Spotovi, aby je odvedl do stáje. Teď pojď se mnou."

Rudý Thorm byl natolik omráčen, že poslouchal jako beránek.

Když byl usazen do křesla a na hlavu mu byl přiložen studený obklad, udělal Kedrigern, co mohl, aby ho zaměstnal konverzací a nedovolil mu myslet na jiné věci. Konverzace se však brzy proměnila v monolog; dlouhé sebeobviňující líčení role, kterou Rudý Thorm sehrál v Edině případu, završené hlubokou a poníženou omluvou za beztaktnost vůči Princezně.

"Myslím, že už ti odpustila. Trvá na tom, abys zůstal, dokud se nezotavíš," řekl Kedrigern. "Paní Princezna je šlechetná. Ale Eda..."

"Jeden nikdy neví," řekl čaroděj a pokrčil rameny. "Řekni mi, co tě sem vůbec přivedlo? Přijel ses omluvit?"

Rudý Thorm se pokusil zavrtět hlavou, ale sotva se hnul, zaúpěl bolestí. "Ne. Nikoliv snad proto, že bych nad svým jednáním nepocítil lítost, ale nevěřil jsem, že by mi vůbec mohlo být odpuštěno."

Tak jsem se stal potulným rytířem a doufal jsem, že se mi podaří vykonat velké činy a dobýt si čest a slávu."

"Už jsi něco vykonal?"

"Nic zvláštního. Rozehnal jsem tlupu lupičů a pokořil pár lidožravých obrů. Většinou jsem prostě jel, kam mne vedla cesta. Že jsem se vrátil na místo své hanby, jsem zjistil, teprve když jsem tě uviděl. Doufal jsem, že procestuji celý svět a pokryji se slávou, kterou pak všechnu složím Edě k nohám. Ale dost už o Edě. Pověz mi, čaroději, jak ta Berrendal vypadá?"

"Normálně, řekl bych. Vysoká, jak jsi sám viděl, silná, jak jsi cítil, má kaštanové vlasy, tmavomodré oči, hladkou pleť... ano, docela normálně."

"Ale povahu má smělou, nebojácnou, výbojnou - je úplně jiná než Eda."

"Opravdu se jedna druhé moc nepodobá."

"Eda je svým způsobem báječná, ale chybí jí bojovný duch."

Zato Berrendal... jaká to je žena! S takovou ženou po boku by muž mohl vládnout říši." Rudému Thormovi se zaleskly oči a hlas se mu chvěl vzrušením.

"Ano, asi by mohl," připustil Kedrigern. Pochopil, kterým směrem se ubírají rytířovy myšlenky a napadlo ho, že Princeznu by to možná potěšilo.

Rudý Thorm se vzrušené zvedl. "Musím ji hned vidět. Stanu se jejím vazalem a budu ji následovat, kamkoliv pojede, stále oddaný a věrný, dokud mne nepřijme."

Kedrigern ho vmáčkl zpátky do křesla. "Myslím, že bys měl raději chvíli počkat. Ztratila hodně krve a potřebuje si odpočinout."

Můžeš si s ní promluvit po večeři."

"Samozřejmě máš pravdu. Teď ji nesmím rušit. Po večeři. Jistě."

Jaké štěstí, že mám s sebou šaty na převlečení."

"Odpočiň si trochu. Chladný vzduch ti udělá dobře. Já se ti zatím postarám o nocleh."

"A taky o koupel, mohu-li prosit."

"Samozřejmě," řekl Kedrigern, pak vstal a zamířil k domu.

Způsob, jakým se věci vyvíjely, ho potěšil. Je to zvláštní, pomyslel si, jak rychle se všechno může změnit, a bez pomoci magie.

Pokud Berrendal bude opětovat city Rudého Thorma, bude mít Gasperance cestu k Edě volnou. Eda ho sice zatím nijak zvlášť bláznivě nemiluje, ale opravdová láska nevykvetе vřdycky na první pohled; časem se její city možná změní, zvláště když se dozví, že ji Rudý Thorm nejenom urazil, ale že navíc miluje jinou. To by mohlo vyjasnit vztahy a Princezně budou dopřány dvě královské svatby místo jedné.

Gasperance našel ve stáji. Už si svlékl brnění a teď se staral o koně. Pracoval metodicky a tvářil se při tom klidně. Zdálo se, že ho ta práce docela baví.

"Máš můj obdiv, Gasperance. Poradil sis s ní jako zkušený chirurg."

"Použil jsem účinnou hojivou masť, kterou mi dala žena zběhlá v léčitelském umění. V minulosti mi už mnohokrát dobře posloužila."

"Dovedu si představit, žeš viděl požehnaně ran. A taky krve."

"Potoky," odpověděl rytíř, aniž by dal nějak najevo vzrušení.

Kedrigern nedokázal potlačit úsměv. Uklidňující nápoj účinkoval nade vší očekávání. "Nemyslím, že by Berrendal nebo

Rudý Thorm měli v nejbližších dnech náladu na souboje."

"Bude lépe, když si pořádně odpočinou."

"Ano, jistě. Mimochodem, co si myslíš o Berrendal?"

"Její šermířské umění je skvělé. Má sice sklon stáčet koně před srážkou doleva a drží hrot kopí maličko vysoko, ale jinak je skvělá jezdyně."

"Ale co si o ní myslíš osobně? Jako o ženě?"

Gasperance se zahleděl do prázdna a soustředěně se zamračil.

Po chvíli řekl: "Je smělá, výbojná, nebojácná - úplně jiná než Eda."

"Ale jinak obyčejná žena, co?"

"Není nehezka, ale Eda..." Gasperanceova tvář se rozjasnila a v očích se mu zablesklo. Jeho hlas zněl pojednou nezvykle vřele. "Eda je křehká květinka, jemné stvoření, pero z křídla anděla, povzdech motýla, píseň, báseň."

"Jistě, jistě. Eda je báječné děvče. Nepotřebuješ s něčím pomoci?"

Pošlu ti sem Spota, jestli chceš."

"Jak si přeješ," odpověděl Gasperance.

Princezna čekala na Kedrigerna na zápraží. Vypadala velice potěšeně. Nestávalo se často, že měli návštěvu, a když už k nim nějaká zavítala, byla jen zřídka z vyššího stavu. Nyní jejich vilka hostila následníka trůnu, prince a rytíře, který byl navíc urozenou dámou.

Dívka, která jí dělala panoše, byla rovněž dobrého rodu a navíc skvělá v konverzaci. Ať už se to vzalo z kteréhokoliv konce, od rána se jejich společenská situace pozoruhodně zlepšila.

"Uložila jsem Berendal do tvé postele. Kaimi je u ní," oznámila.

Kedrigern si povzdechl. "Vypadá to, že budu spát na slámku ve své pracovně."

"Je to jen na jednu nebo dvě noci. Nemůžeme přece nechat šlechtičnu spát někde na podlaze."

"Už sis s Berrendal promluvila?"

"Jen velice krátce. Jela celou noc a je značně vyčerpaná. Ten zápas jí ještě dodal. Řekla jsem jí, ať si do večere ještě zdřímne."

"Rudý Thorm měl štěstí, že nebyla odpočatá."

"Ano," řekla Princezna a zářivě se usmála.

"Co si vlastně o Berrendal myslíš, má drahá?"

Princezna se na okamžik zamyslela a pak řekla: "Zaujala mne."

Je smělá, výbojná, nebojácná - úplně jiná než Eda."

"Zdá se, že je to obecné mínění," přikývl Kedrigern. "Už se nemohu dočkat, až si s ní popovídám. Možná po večeři."

"Ach, jsem přesvědčena, že se dnes večer budeme všichni skvěle bavit. Moc se na to těším."

Večeře byla skvělou hostinou. Spot se doslova překonal. Princezna mu sestavila menu a vybrala víno, ale přípravu a servírování ponechali plně v trolových nadměrných rukou. Mísa střídala mísu a Kedrigern žasl nad vší tou hojností a pestrostí. Nikdy se o špižírnu příliš nezajímal a upřímně ho překvapilo, že je tak bohatě zásobena.

Stůl se koupal ve světle několika tuctů svíček. Ubrousky zářily bělobou, křišťálové poháry se třpytily a nože a vidličky házely odlesky jako zrcátka. Vilku plnila vůně vybraného jídla, tichý hovor a cinkání příborů. Saláty byly křehké, drůbež delikátní, polévky vydatné, patě jemné jako maslo, pečená holoubata, křepelky a králíci, nadívané telecí, skopové a jehněčí tak jemné, jak jen si člověk mohl přát, pečená labuť byla pastvou pro oči i chuť, ovocné koláče, dorty, želé, cukroví a kandované ovoce představovaly ideální kombinaci sladkosti a ostroty.

Pak nastal čas pro konverzaci. Návštěvníci znali různé novinky a zajímavosti a k vyprávění se nenechali nutit. Bylo vidět, že všichni stojí o to pořádně se vypovídat, a čekali jen na toho, kdo začne jako první. Díky Princezninu jemnému, ale nenásilnému vedení seděli u stolu střídavě dámy a pánové: důležitá drobnost, jak řekla Kedrigernovi a - mnohem významněji - Berrendal. Kaimina povinnost panoše byla posluhovat své paní u stolu, krájet jí maso, dolévat víno, nakládat vybraná sousta na talíř a diskrétně čekat vestoje za jejími zády, až bude třeba dalších jejích služeb. Na Princezninu přimluvu byla pro tento večer své povinnosti zproštěna a bylo jí dovoleno sedět u stolu.

Dostala místo po Kedrigernově levici vedle Rudého Thorma.

Vpravo od Kedrigerna seděla Berrendal a vedle ní Gasperance.

Princezna seděla na protější straně tabule.

Kedrigern si vzpomněl na otázku, kterou dopoledne položil Kaimi, naklonil se k Berrendal a zeptal se jí: "Má paní, jméno, které sis dala, budí mou zvědavost. Kaimi mi prozradila, že jsi na výpravě, jejíž cíl je nejistý. Není to neobvyklé?" "Neobvyklé možná, mistře Kedrigerne, ale nikoliv neslýchané," odpověděla sytým kontraaltem.

Kedrigern zaslechl Thormovo vzdychnutí a koutkem oka zahlédl, jak se rytíř naklonil kupředu, upíraje na Berrendal oddaný pohled.

"Celá tvá osoba je neobvyklá, má paní."

"To jistě je," vmísil se do hovoru Rudý Thorm. "Kdybych věděl, že jsi dáma a ještě k tomu tak půvabná, nikdy bych proti tobě nepozvedl ruku."

"Myslím, že ne," řekla Berrendal. Pak se obrátila na Gasperance, který seděl se založenýma rukama a hleděl do zdi, a zeptala se ho: "A co ty, pane rytíři - ty bys byl ochoten se mnou zápasit, kdybys mne znal?"

"Pokud by sis to přála, má paní," řekl, aniž na ni pohlédl.

Překvapeně se na něj podívala.

"Mohla bys nám objasnit důvod své nejisté výpravy?" zeptal se rychle Kedrigern.

"Je to docela jednoduché. Chci vykonat něco, co ještě žádný muž nevykonal."

"Pak jsi uspěla, má paní," zvolal Rudý Thorm, "protože mne z koně ještě žádný muž nesrazil."

Berrendal ho odměnila přátelským, i když trochu smutným úsměvem. "To nestačí, šlechtný rytíři. Musí to být takový čin, o jaký se pokoušeli i ti nejsilnější muži, ale neuspěli. Musí být výjimečný svou podstatou, bohatý na nebezpečí a nikým jiným neopakovatelný."

"To je velice přísný požadavek," řekl Rudý Thorm.

"Ráda si poslechnu vaše návrhy."

Následovalo všeobecné vraštění čel naznačující hluboké přemýšlení, ale žádný návrh se neozval. Po krátkém tichu Kedrigem řekl: "V tomto stavu bys neměla dělat vůbec nic. A jak jsi na ten nápad vůbec přišla?"

Berrendal lehce zbrunátněla a její rysy ztvrdly. "Moji bratři se mnou odmítali zápasit a nechtěli ani přistoupit na jiný způsob měření sil. Vysmívali se mi a ponižovali mě tak, že jsem to už nedokázala snést. Muži mého otce se mi smáli. A otec mi doporučil, abych pověsila zbroj na hřebík a hledala si ženicha."

"Možná tví bratři váhají pozvednout zbraň proti dámě a své sestře," řekla Princezna.

Berrendal zavrtěla hlavou. "Viděli mne, jak bojuji s cizinci, a vědí, že nikdy neprohráji. Bojí se, že bych je porazila. Byla jsem tak rozzlobena, že jsem slavnostně odpřísáhla vykonat čin, jaký by nikdo z nich nedokázal."

"Skvěle řečeno, má paní. Velice smělá přísaha," řekl Rudý Thorm. "Ale tvá výprava může trvat dlouho. V těchto končinách není mnoho příležitostí k slavným činům. Já sám je vyhledávám a doposud se mi nepodařilo nic víc, než rozprášit tlupu lupičů, kteří ohrožovali skupinku mnichů."

"O tom už jsi mluvil, Thorme," řekl čaroděj. "Nepamatuji se, že bych poblíž viděl nějaké mnichy. Kde k tomu došlo?"

"Usadili se na kopci severně odtud. Přišli teprve nedávno a předtím léta putovali. Jejich starý klášter byl vyplněn a rozbořen falešnými poutníky, a tak si staví nový."

"Bylo to od tebe šlechtné, že ses jich zastal, Rudý Thorme," řekla Berrendal, "ale já hledám neobyčejnější a mnohem nebezpečnější čin."

"Pak by ses měla pokusit o tohle, má paní: najdi Magickou nudli."

Všichni kolem Rudého Thorma si vyměnili zmatené pohledy a nakonec se Princezna zeptala: "Prosím, pane rytíři, řekni nám, co je to Magická nudle?"

"Je to podivný příběh, má paní Princezno."

"Pak nám ho musíš vyprávět. A pokud někdo jiný zná nějaký zvláštní příběh, nebo romantický, ať ho řekne také."

Všichni přijali její návrh s radostí a Kedrigem si nadšeně zammul ruce. Konečně využije svůj příběh o Sarualském drahokamu a při troše štěstí uslyší nějaký nový od svých hostů.

"Začni prosím, pane rytíři," řekl a pohodlně se uvelebil v křesle.

Deset

Černá hodinka

Rudý Thorm se napil vína, odkašlal si a rozhlédl se po svých posluchačích. Jeho oči se zastavily na Berrendal, která se kradmo dívala na Gasperance. Znovu si odkašlal a začal vyprávět příběh nazvaný MAX A MAGICKÁ NUDLE Max bydlel se svými rodiči v chatrči uprostřed lesa. Jeho otec byl chudý drvoštěp, který celý den pracoval v lese, a jeho matka zase celý den dělala na zahradě, v kuchyni, ve stodole nebo v domě. Od raného dětství musel těžce pracovat od úsvitu do soumraku. Každého dne se večer vracel domů, aby vyčerpaný padl na svůj úzký slámkový a tvrdě spal až do rána, kdy ho otec ještě před východem slunce budil do práce.

Jak Max dospíval a sílil, práce už ho tolik nezmáhala, a tak měl před usnutím několik minut na přemýšlení. Jednoho dne ho napadlo, že takto zbytek života strávit nechce. Někdy čas nad tím dumal, až si usmyslil, že půjde do světa hledat štěstí.

Své rozhodnutí sdělil otci a matce, když všichni tři seděli u večeře.

Jeho otec byl ohromen.

"Ty chceš odejít? Maxi, jednoho dne bude tohle všechno tvoje!" zvolal.

"Právě toho se bojím, tati. Na světě určitě existují lepší věci."

Maxova matka řekla: "Nemluv nesmysly. Zůstaň tady, kácej stromy a ožeň se s hezkou dívkou."

"Široko daleko tu žádná děvčata nejsou, mami. Vlastně jsem ještě nikdy žádnou neviděl. Znáš děvčata jen z vyprávění."

"V pořádku, tak zůstaň starým mládencem. Nikdo tě nebude omezovat."

Můžeš se poflakovat s kamarády," řekl mu otec. "Je to dobrý život."

"Od té doby, co na Fritze spadl strom, žádné kamarády nemám. Široko daleko nejsou žádní hoši mého věku. Všichni už se sebrali a šli hledat štěstí."

Jeho rodiče se zamyšleně podívali jeden na druhého. Asi tak po minutě otec řekl: "Vlastně to není tak špatný nápad jít do světa hledat štěstí."

Možná potkáš hezké děvče a její otec ti nabídne něco lepšího než tu věčnou drvoštěpskou dřinu."

"A konečně se dostaneme z toho všivého lesa," dodala matka.

"Pak odejdu ještě dnes," řekl Max a vstal. "Tati, mohl bys mi dát nějakou vyřazenou sekeru?"

"Vyřazená sekera je všechno, co mám. Novou jsem si nikdy dovolit nemohl."

"A co pár grošů?"

"Opravdu bych ti rád dal něco do začátku, ale tento měsíc jsme na tom po finanční stránce trochu hůř," řekl otec.

Při těch slovech upřela matka oči k nebi a zamumlala něco, co Max neslyšel, a pak řekla: "Nevadí, Maxi. Zabalím ti dobrou svačinu. A dám ti ještě něco, co ti pomůže, když se dostaneš do nesnází."

"Je to hodný hoch. Do žádných nesnází se nedostane. Jestli máš něco, co lidem pomáhá z nesnází, proč jsi to nedala

mně?" zeptal se otec.

"Promarnil bys to, jako jsi promarnil mé věno."

"Věno! Dřevěná lžice a dvě mizerné cíchy, a ona tomu říká věno!"

zvolal Maxův otec ukřivděným hlasem a pak se odplížil z domu.

"Vezni si to, Maxi. Přinese ti to štěstí," řekla matka a vytáhla z kapsy zástěry nudli.

"Tobě ho moc nepřinesla," poznamenal Max skepticky.

"Nechtěj být chytřejší než tvá matka. Ta nudle je jako všechno ostatní na tomto světě - přináší štěstí jen mužům. Dala mi ji tvá babička v den, kdy jsem se vdávala, a řekla mi, abych ji dala svému synovi, až půjde hledat štěstí."

Max si nudli prohlédl. "Mami, k čemu mi bude dobrá nudle? Nejsem kuchař, jsem drvoštěp."

"Je to magická nudle. Když se dostaneš do potíží, hod' ji na zem a řekni: 'Nudle nudle na zemi, zachovej mě v bezpečí,' a nudle se o tebe postará."

"Co udělá?"

"Jak to mám vědět? Babička mi tu nudli prostě dala a žádnou praktickou ukázkou mi nepředvedla. Až se dostaneš do problémů, přijdeš na to sám."

Pak matka namazala několik tlustých krajíců černého chleba máslem a k Maxově znechucení mu je strčila do kapsy. Do druhé kapsy mu strčila velkou cibuli. "Teď jsi připravený na všechno," řekla mu. "Jen neztrať tu nudli."

"Strčím si ji za čepici. Když se mě někdo zeptá, povím mu, že je to pírkó."

Max se rozloučil s rodiči a vydal se po úzké lesní stezce, která se brzy změnila v jen trochu širší chodníček, ústící na cestu, po které konečně došel na královskou silnici, vedoucí do města. Prvního dne svého putování nepotkal nikoho. Druhého dne odpoledne shledal, že mu cestu zastoupili tři velcí a hrozivě vypadající muži s kyji a dýkami v rukou.

"Ahoj," pozdravil je Max srdečně a zamával jim. "Taky hledáte svoje štěstí?"

Největší z trojice se nevesele zachechtal a řekl: "Ne, my hledáme tvoje. Dej sem všechno, co máš, a možná tě necháme naživu."

"A možná taky, že ne," řekl druhý, který byl zrovna tak hrozný jako ten první, ale o poznání menší.

"Nevyhrožujte mi. Mám magickou nudli," odpověděl Max.

"Výborně. Vždycky jsem si přál mít magickou nudli," zaradoval se třetí muž, který byl stejně velký jako druhý, ale ne tak hrozný.

"V pořádku. Řekli jste si o to," odrušil Max. Vytáhl z čepice nudli, hodil ji na zem a zarecitoval: 'Nudle nudle na zemi, zachovej mě v bezpečí.' Tři velcí a hrozní muži ustoupili. "Je to čaroděj," řekl první.

"Je to blázen. S bláznem nechci mít nic společného. Jdu odsud," řekl druhý. Třetí už zběsile prchal do houští.

Max si vzal svou nudli a měsíc zlaťáků, který jeden z těch tří upustil, a nerušeně pokračoval v cestě až do města. Investoval do koupele a nového oblečení a pak se nechal ohlásit u dvora v den, kdy král přijímal petice a žádosti poddaných.

"Přišel jsem sem hledat své štěstí, vaše veličenstvo," řekl králi.

"Zase jeden," povzdechl si král. "Ale ty jsi aspoň umytý. Co umíš?"

Máš nějaké neobyčejné nadání, dar nebo talent?"

"Mám tuhle nudli, vaše veličenstvo."

"Králové nudle nejedí. Nudle jedí poddaní."

A s tím vytáhl Max nudli z čepice, hodil ji na zem a řekl: 'Nudle, nudle na zemi, zachovej mě v bezpečí.' "Je to magická nudle, vaše veličenstvo. Pohleďte." Max stál s rukama založenýma a díval se na nudli na podlaze. Král se usmál, pak se zachechtal a nakonec se začal plácát rukama do kolen a vykřikovat: "To je dobré, chlapče! To je skutečně dobré. Dostaneš u mne práci."

"Děkuji, vaše veličenstvo. Jakou práci?"

"Budeš můj dvorní šasek. Jdi se převléknout. Večer máme velkou slavnost a já chci, abys nás bavil."

Max neměl ani zdání, jak se baví lidé. Krále sice rozesmál, to ano, ale vůbec netušil, jak. Ale práce je práce a zdálo se mu, že si ho král oblíbil, tak se oblékl do šaškovských šatů a začal se připravovat na kariéru dvorního šaška.

Po druhém chodu slavnostní večeře poslal král pro Maxe a řekl mu: "Pobav nás. Udělej to s tou nudli."

Max se postavil doprostřed sálu, zvedl ruce, aby upoutal pozornost obecnstva a zvolal: "Mám magickou nudli!"

Několik lidí se uchechtlo a jeden rytíř si prstem udělal kroužek před čelem. "Podívejte se!" zvolal Max, vytáhl nudli z čepice a mrštil ji o zem. Odříkal zaklínadlo, zaujal vážnou pózu a čekal. Několik lidí se rozesmálo. Jiní se k nim připojili a brzy celá síň burácela smíchem. Max se uklonil na všechny čtyři strany a udělal pár kotrmelců. Smích opadal a on se sehnul, aby si vzal svou nudli.

Sotva ji schoval do čepice, všiml si, že se lidé už nesmějí a hledí na něj s očekáváním.

Tehdy mu došlo, že je bude muset bavit. Jenže vůbec nevěděl, jak se to dělá. Pokusil se získat jejich sympatie vyprávěním o svém otci, matce a životě v lesní chatrči. Dvořanům se to líbilo. Smáli se, tleskali a chtěli, aby pokračoval. Když bylo po večeři, hodil král, který se celý večer smíchy popadal za břicho, Maxovi měšec, v němž bylo víc peněz, než Maxova rodina viděla za celý svůj život.

Max se stal neodmyslitelnou součástí všech slavnostních večeří. Jak šel od úspěchu k úspěchu a stával se z něj králův oblíbenec, začal vzbuzovat závist některých dvořanů. Majordomus a komoři skryli za pomoci podplaceného sluhy v jeho komnatě nějaké zlato a přibory a pak šli za králem, aby ho informovali, že Max je zloděj. Když byly předměty odhaleny, král propukl v hněv. Zrovna se věnoval delikátní finanční záležitosti a na domácí problémy neměl náladu.

Nechal Maxe uvrhnout do žaláře s příkazem, aby ho do tří dnů s'ali.

Max nepropadl zoufalství. Měl svou nudli. Hned, když ve své cele osaměl, hodil ji na kamennou podlahu a řekl: 'Nudle, nudle na zemi, zachovej mne v bezpečí.' Počkal několik minut. Nic se nestalo. Shýbl se pro nudli, aby to zkusil ještě

jednou, ale nemohl ji najít. Propadl panice. Horečnatě pátral mezi kameny, až našel jeden, který se mu pod rukama lehce kolébal.

Prsty vyškrabal hlinu ze škvír kolem něj a zjistil, že se dá vytáhnout. Udělal to a položil ho stranou. Hned potom se jeho ruce dotkly magické nudle a on si ji s úlevou strčil za čepici.

Hlína pod kamenem byla kyprá. Max začal hrabat. Po několika hodinách usilovné práce se pod ním propadla zem. Objevil podzemní chodbu, která vedla pod jeho celou. Magická nudle ho zase zachránila.

Chodba byla prostorná. Mohl jít vzpřímeně a ještě měl dost místa, aby při tom mával rukama, kdyby o to stál. Vlastně by ji mohli projít tři muži vedle sebe.

Brzy se dostal na povrch a mohl se zhluboka nadechnout chladivého nočního vzduchu. Leknutím málem umřel, když kousek od sebe uslyšel hlas, který říkal: "Ještě jeden den kopání a dostaneme se přímo pod korunní sál."

"A to bude staroušův konec," řekl jiný hlas.

"Mysli si, že nás zajímá ten jeho mír. Však brzy uvidí," zašeptal třetí hlas a všichni tři se tiše zasmáli. Max toho využil a odpízlil se do bezpečí.

Objevil tajný tábor králových nepřátel. To byla osidlná situace, ale Max měl všech pět pohromadě a magická nudle mu dodávala sebevědomí. Rozběhl se do hradu, kde se vrhl před krále a vyprávěl mu celý příběh.

Ještě té noci napadlo vojsko králových nejoddanějších vojáků tajný tábor a zaskočilo nepřítele nepřipraveného.

Maxovi byly přiznány zásluhy za záchranu královské rodiny a celého království, na místě byl pasován na rytíře, dostal hrad s kusem země a královskou penzi. Oženil se s urozenou dívkou, která byla velice krásná a nezdravě bohatá, a spolu pak žili v přepychu na jejích četných hradech. Pro své rodiče nechal vystavět malou šlechtickou usedlost, tátovi koupil nejlepší sekýru v království a matce nové necky.

Za nějaký čas odešli jeho rodiče na odpočinek, a když matka slyšela, co všechno Max prožil, vzala si ho stranou a řekla mu: "Maxi, musím ti něco prozradit."

"A co, mami?"

"O té nudli. Je to něco, co bys měl vědět." Pak zaváhala a řekla: "Vlastně raději ještě ne."

"Jak myslíš, maminko," řekl Max, který byl hodným a dobře vychovaným synem.

Jeho matka se nikdy neodhodlala, aby mu to pověděla. Jak ubíhaly roky, stávala se čím dál zapomětlivější, a Max na ni nenaléhal.

Magickou nudli už nikdy víc nepotřeboval. Měl ji pečlivě zamčenou ve své pokladnici, uloženou v malé zlaté skřínce. Na smrtelné posteli ji předal svému nejstaršímu synovi řka: "Za všechno, čeho jsem v životě dosáhl, můj synu, vděčím této magické nudli. Užívej ji moudře."

Syn, kterému se dostalo prvotřídního vzdělání, si pomyslel, že tatínkovi asi přeskočilo. Přesto nudli s dojemnou vděčností přijal. Sotva však byl jeho otec pohřben, nudli zahodil a soustředil se na své povinnosti lorda kancléře.

I ostatním dětem se nějaký čas vedlo dobře, ale čtyři roky po Maxově smrti poddaní povstali na protest proti vysokým daním. Hrady byly vyplněny a členové šlechtických rodin povražděni v postelích. Jediný Maxův potomek, který přežil, uprchl do lesů. Svůj život dožil v ubohé chatrči jako chudý drvoštěp, který celý den dřel v lese.

Rudý Thorm domluvil a rozhlédl se po ostatních. Všechny oči se upíraly na něj. Zavládlo ticho, které nakonec přerušil Kedrigern.

"A to je celý příběh?"

"Celý, pokud je mi známo. Ale magická nudle někde ještě leží a bylo by to báječné dobrodružství, vydat se ji hledat."

"Ale ne nebezpečné," namítla Berrendal.

"S takovými věcmi člověk nikdy neví. Může se to vyvinout všelijak. Ale má paní Berrendal, teď musíš vyprávět ty."

"Běda, neznám žádné příběhy, které bych mohla vyprávět. Byla jsem vychována velice přísně. Moje chůva věřila, že příběhy jsou pro muže a písně pro ženy, takže mne naučila jen několik vhodných balad."

"Poslechnout si po večeři trochu zpěvu je velice příjemné," řekla Princezna a Rudý Thorm ji dychtivě podpořil.

Berrendal si rozpačitě povzddechla a pak řekla: "Pokud tedy skutečně chcete, zazpívám vám baladu." A spustila svým příjemným sytým hlasem: BALADA O BĚDNÉM BERTRANDOVÍ Má skutečná láska v temném lese leží.

Achich ouvej! Jaký žal! Ach běda, běda, běda.
Má skutečná láska v temném lese leží.
Kde hořký můj pláč uslyší jen stěží.
Achich ouvej! Jaký žal! Ach běda, běda, běda.
Má skutečná láska v temném lese leží.
Achich ouvej! Jaký žal! Ach běda, běda, běda.
Má skutečná láska v temném lese leží.
Své nevidomé oči strnule upírá k nebi.
Achich ouvej! Jaký žal! Ach běda, běda, běda.
Má skutečná láska v temném lese leží.
Achich ouvej! Jaký žal! Ach běda, běda, běda.
Má skutečná láska v temném lese leží.
Neboť ten obr, kterého potkal, byl silnější.
Achich ouvej! Jaký žal! Ach běda, běda, běda.
Má skutečná láska v temném lese leží.
Achich ouvej! Jaký žal! Ach běda, běda, běda.
Má skutečná láska v temném lese leží.
Kdo pannu, která to zpívá, teď potěší?

Achich ouvej! Jaký žal! Ach běda, běda, běda.

Dozpívala hlasem tak žalostným, že všichni setrvali plnou minutu v pietním tichu a teprve potom hlasitě vyjádřili svou chválu písni i zpěvačce. Berrendal seděla s očima skromně sklopenýma, dokud neutichli, a pak se obrátila na Kedrigerna. "Teď musí vyprávět náš hostitel. Čaroděj tak renomovaný jistě zná mnoho podivuhodných příběhů." Kedrigern čekal na svou příležitost, aby vyprávěl o Sarualském drahokamu. "Pokud máš zájem o výpravu neobvyklou a nebezpečnou zároveň," řekl, "mohla by ses vydat hledat..." Vtom se odmlčel, protože ho něco napadlo. Jakkoliv moc chtěl ten příběh vyprávět, Berrendal by nebyl k ničemu. Sarualský drahokam leží velice pravděpodobně mezi kostmi v jeskyni lidožravých obrů, poblíž jejich vlastních pozůstatků. Vydat se ho hledat by bylo spíš nechutné než nebezpečné. Jelikož však na něj všichni kromě Gasperance nedočkavě upírali oči, zapátral rychle v paměti a vybral vhodnou prastarou zkazku. "Ano, mohla by ses vydat hledat Prsten pravdy."

Všichni se zatvářili zmateně. Princezna řekla: "Nevzpomínám si, že by ses o Prstenu pravdy už někdy zmínil."

"Je to už mnoho let, co jsem o něm slyšel. Ale pokud vás to zajímá..."

Zajímalo, a tak Kedrigern začal vyprávět: **PŘÍBĚH O PÁTRÁNÍ PO PRSTENU PRAVDY** U každého krbu, kolem každého táborového ohně, v každé hospodě, hostinci i noclehárně, ve velkých panovnických síních i nuzných venkovských chatrčích, tam všude si lidé vyprávějí příběhy, aby si zkrátili dlouhé zimní večery, a některé z těchto příběhů pojednávají o pátrání po Prstenu pravdy.

Ta pověst je tak rozsáhlá a bohatá na podrobnosti, že své posluchače ještě nikdy neznudila. Při každém vyprávění se dozvědí něco nového, uslyší o dalších postavách nebo dalších událostech. Pátrání trvalo tak dlouho a týkalo se tolika lidí nejrůznějšího postavení a původu, že o něm nikdo nevěděl všechno. A pokud snad někdo celý příběh zná, trvalo by mu jeho vyprávění tak dlouho, že než by skončil, všichni by už zapomněli začátek a mohl by začít zase znovu. Jedné bouřlivé noci se v hospodě, která stála v temném lese na křižovatce tří cest, sešla u krbu skupinka poutníků. Nejbliže u ohně seděl tmavovlasý otrhaný dráteník. Na lavici vedle něj seděl učenec v obnošeném hábitu. Na židli seděl jednoooký voják a na protější lavici kupec a kajicník.

Hostinský a podomek se k nim připojili.

Za okny a zdmi kvílela meluzína a stromy praskaly pod nápořem větru, ale hospoda byla solidně stavená a měla dobrou deskovou střechu, takže tam bylo sucho a teplo, což všechny velice těšilo. Břicha měli plná dobrého guláše, chleba a ovoce, a každý držel v ruce korbek piva. Měli tu správnou náladu na povídání, a tak začal voják vyprávět příběh z raných dob pátrání po Prstenu pravdy. Byl to příběh statečného rytíře Sagriana a jeho boje s Neviditelnou legií a Sténou mlhy.

Příběh byl dobře vyprávěn i dobře přijat. Pak dal dráteník k lepšímu příběh o devíti Arovových synech a jejich smutném osudu z rukou Pradlen snů, a jak se jejich sestra Aja vydala na nebezpečnou výpravu, aby se postavila zakletí a alespoň na jeden den v každém století jim vrátila život. I jeho vyprávění bylo přijato pochvalně.

Kajicník poslouchal velice pozorně. Byl v té zemi cizí a místní pověsti neznal. Když dráteník domluvil, zeptal se ostatních: "Jedná se asi o hodně vzácný prsten?"

"Způsobuje, že, ten kdo ho nosí, rozezná pravdu od lži ve všem, co vidí nebo slyší, co stojí v knihách, v kameni, na tvářích a v srdcích mužů a žen. Nikdo nemůže obelhat toho, kdo má na prstech Prsten pravdy," řekl dráteník.

"Jak dlouho už po něm lidé pátrají?"

"Když byl můj dědeček ještě malý chlapec, řekl mu jeho dědeček, že o výpravě za prstenem slyšel, ještě když on byl malý chlapec, od svého vlastního dědečka, který říkal, že je to velice stará pověst," pověděl hostinský.

Kajicník potřásl v úžasu hlavou. "A pátrání po něm zasvětilo mnoho lidí život, mám pravdu?"

"Velice mnoho," řekl kupec, který seděl po jeho boku.

"A mnoho jich o něj přišlo," dodal voják. "Sám bych mohl jmenovat čtyři své staré kamarády, a slyšel jsem o mnohých dalších."

Dráteník přerušil ticho, které následovalo po vojákových slovech.

"Zvláštní je, že za tak dlouhou dobu a při tolika lidech se ještě žádnému nepodařilo Prsten pravdy nalézt."

"Jednomu ano," řekl učenec.

Všichni se na něj podívali a všichni se začali vyptávat najednou.

Zvedl ruce, aby si zjednal ticho. Pak se usmál a řekl: "Je to pravda, přátelé."

Mluvil jsem se synem muže, který ho našel. Slyšel ten příběh od svého otce, když ležel na smrtelné posteli."

"Pak už ho musel najít dávno," řekl kajicník.

Učenec přikývl. "Asi tak před čtyřiceti lety."

"To nemůže být pravda. Pokud už byl nalezen, pak všichni ostatní, kteří ho hledali, promarnili své životy zbytečně," zvolal voják rozezně.

"Ne tak docela. Prsten je stále ukryt a může se nacházet kdekoliv. To je jediná věc, kterou ten muž svému synu neprozradil."

"Tak moment, moment," přerušil ho hostinský. "Chceš říct, že někdo našel Prsten pravdy a nevzal si ho? Že ho tam jen tak nechal ležet a šel po svých?"

"Ano. A tvrdil, že nebyl první, který to udělal."

Dráteník se rozesmál. "Pak musí být na světě víc hlupáků, než jsem si myslel. Představte si, že něco usilovně hledáte, dáváte pro to svůj život všanc, potýkáte se s problémy, a když to konečně najdete, necháte svou odměnu ležet tam, kde jste ji našli!"

"Proč by ho tam nechával?" zeptal se podomek.

"Copak nechtěl znát pravdu? Jen si pomyslete, jakou moc by tím člověk mohl získat!" zvolal hostinský.

"Ano, chtěl znát pravdu. A toužil i po moci. Ale cena byla příliš vysoká."

"Nikdy jsem neslyšel o žádné ceně kromě těžkostí pramenících z hledání," řekl kupec.

"Možná by se dalo říct, že mu podmínky připadaly příliš přísné. Sdělila mu je strážkyně prstenu, když mu ho předávala. Prsten účinkuje jen tehdy, má-li ho člověk na prstě. A jakmile si ho nasadí, nesmí ho sundat až do nejdelší smrti."

"Kdo byla ta strážkyně, čarodějka?" zeptal se voják.

"Malá, křehká žena, neozbrojená a nechráněná."

"Moc toho nežádala," řekl kupec a ostatní souhlasně zabručeli "Kdo by chtěl sundávat Prsten pravdy, když už ho konečně má?"

"Je tu ještě jedna podmínka. Každý, kdo chce nosit Prsten pravdy, musí sám rovněž mluvit pravdu. Nikdy a za žádných okolností nebude schopen lhát, vyhnout se pravdivé odpovědi ani mlčet."

Ostatní se podívali jeden na druhého. Tentokrát se nikdo nezasmál.

Po chvíli kupec řekl: "Jsou ještě jiné podmínky?"

"Už jen jediná," řekl učenec. "Majitel prstenu nebude schopen sebeklamu."

Dráteník zavrtěl zamyšleně hlavou, ale neřekl nic. Voják upíral své jediné zdravé oko do ohně. Kajícník řekl: "Ano, ale..." a pak zmlkl. Kupec řekl: "No, zajímalo by mne... hm, nevím." Hostinský zamumlal něco o kuchyni a odloudal se uvedeným směrem. Podomek odešel za ním. Učenec dopil svoje pivo a odešel na kutě a ostatní ho bez jediného slova následovali.

O Prstenu pravdy už se od té doby nikdo z nich nezmínil.

V tichu, které po jeho vyprávění následovalo, se Kedrigern podíval na Berrendal a zeptal se: "Připadá ti Prsten pravdy vhodným cílem pro tvou výpravu?"

Chvilí nad jeho otázkou uvažovala, pak pomalu zavrtěla hlavou a řekla: "Myslím, že ne. Prsten pravdy by každému, kdo ho najde, přinesl jen utrpení a žal. Nehledě k tomu, že neskýtá žádné mimořádné nebezpečí."

"Ne z každé výpravy si člověk domu přinese poklad," řekla Princezna. "Sami jsme nedávno podnikli vzrušující výpravu za starým čarodějem Arlebarem. Prošli jsme Pustinou ztracených králů a navštívili barbarský svět ve vzdálené budoucnosti. Potkali jsme velice sympatický strom a jeho dryádu a kouzelnou mouchu, ale vše, co jsme si přinesli domů, byla hromádka starých knih."

"A tvoje křídla, má drahá," připomněl jí Kedrigern.

"Ach ano. Moje křídla."

"To byla jistě skvělá výprava, má paní. Prosím, vyprávěj nám o ní," naléhala Kaimi.

Všichni ostatní její žádost podpořili. Byl to spletitý příběh, ale Princezna ho podala s takovým vyprávěčským uměním a živostí, že jejich pozornost ani na okamžik neochabla. Jako zlatý hřeb vyprávění obletěla pomalu stůl, aby svá křídla předvedla v praxi. Potlesk, který sklídila, předčil všechny předchozí.

"Báječná výprava, má paní," řekla Berrendal. "Ale bojím se, že ani ta by neodpovídala mému účelu. Musím s sebou přinést nějakou trofej, která by mým posměvačným bratrům ucpala ústa navždy. Nejen že výprava musí být nebezpečná, ale trofej, kterou při ní získám, musí být prokazatelná."

Všichni se znovu zamyslili nad jejím problémem. Náhle promluvil svým monotónním a při tom zvukným hlasem Gasperance: "A co třeba černé ovoce z Háje zoufalství?"

"Nikdy jsem o něm neslyšela," řekla Berrendal. Kedrigern a Princezna zavrtěli hlavami. Kaimi se rozpačitě podívala po ostatních.

Rudý Thorm řekl: "Pohádka. Smyšlená historka. Takové místo neexistuje."

"Možná, že neexistuje," připustil Gasperance. "Slyšel jsem o něm jen jednou a to ještě od člověka, který ho znal jen z doslechu."

"Povídej," pobízela ho Berrendal.

"Byl to starý muž a přítel naší rodiny a já mu kdysi prokázal jednu laskavost. Když jsme se loučili, řekl, že mu připomínám jeho vnuka, který zmizel před mnoha lety, když se vydal hledat Háj zoufalství, aby si natrhal černé ovoce známé svou velkou mocí. Stařec o tom místě nevěděl nic, jen to, že leželo za několika magickými překážkami a hlídala ho nevýslovně odporná stvůra, která pohltila každého, kdo se k háji dostal."

Berrendalin zájem rostl s každým jeho slovem. "Slyšel jsi, že by někdy někdo to ovoce utrhl?"

"Nikdy, má paní. Stařec prohlašoval, že se to nikomu nepodařilo, a ani já jsem se nikdy nedoslechl o opaku."

"Z toho prostého důvodu, že černé ovoce neexistuje, a není ani žádný Háj zoufalství," řekl Rudý Thorm.

Gasperance pokrčil rameny. "Možná, že máš pravdu."

"Samozřejmě, že mám. Cožpak někdo z nás kdy slyšel o tom místě, obludě a černém ovoci?" Ostatní jeden po druhém zavrtěli hlavou. Rudý Thorm se opovržlivě zasmál a potřásl hlavou.

"Ale byla by to báječná výprava nalézt ten háj a natrhat černé ovoce," zasnila se Berrendal. Obrátila se na Gasperance a zeptala se: "Ještě jsi nám nepověděl svůj příběh, pane rytíři. Vyprávěj nám o tom háji, černých plodech, které v něm rostou a nebezpečnostech, která číhají cestou."

"Nevím nic víc, než co jsem už řekl, má paní. Ale pokud si to přejete, budu vám vyprávět něco jiného." A tichým, monotónním hlasem začal vyprávět příběh, jehož hlavními postavami byli: RYTÍŘ, SMRT A ĎÁBEL Statečný rytíř ležel na smrtelné posteli. Ve svém životě bojoval proti drakům a lidožravým obrům, trolům, lupičům a loupeživým rytířům a všechny je přemohl. Lámal kletby černokněžníků a zlých mágů, vysvobodil nevinné princezny z krutého zakletí, zachraňoval panny, děti, vdovy, mnichy a bezbranné poutníky z moci zla. Prožil život čestného a hrdinného rytíře a byl světu znám jako Talmidar Dobrotivý, Talmidar Čistého srdce a Talmidar Nesrovnatelný, Rytíř bez bázně a hany.

Nyní ho přemohl čas, zrada a následky starých zranění. Umíral osamělou smrtí hrdiny, dýchaje své poslední doušky vzduchu na starém slámníku v poustevníkově jeskyni, ukryté v hloubi temného lesa.

Jak tam tak ležel napůl bdělý a napůl spící, uviděl v rohu jeskyně temnou postavu. Od hlavy k patě byla oblečena v

černém a přes rameno měla velkou kosu.

"Jsi to konečně ty?" řekl Talmidar.

"Jsem to já," řekla temná postava tichým hlasem, který nebyl ani mladý, ani starý, ani mužský, ani ženský; jen zašuměním dechu ze stínu.

"Kdy?"

"Velice brzy, velice brzy. Ale je tu ještě někdo, kdo by si s tebou chtěl promluvit, než vykonám, co je třeba," řekl Smrt.

Při těchto slovech se u rytířovy postele zjevila hrůzně znetvořená postava.

Měla groteskní obličej, kly jako kanec, ostny jako ježek, zkrivené a deformované rysy, odpudivé, ošklivé a strašné zároveň. Zachechtala se smíchem šilence, který se změnil v zavrčení.

Rytíř pozvedl hlavu, aby si postavu lépe prohlédl, a pak ji zase nechal sklesnout na polštář a zavřel oči. "Zpočátku jsem tě nepoznal. V této podobě ses mi ještě neukázal."

"Už nemusím používat triků, abych tě přelstil. Teď s tebou mohu jednat takový, jaký doopravdy jsem."

"Pamatuji si tě jako korunu... truhlu zlata... překrásnou čarodějkou..."

ale vždycky jsem tušil, že ve skutečnosti vypadáš nějak takhle."

"Na staré časy si zavzpomínáme později. Teď musíme vyřídit jistou záležitost a času je málo," řekl ďábel. Pak se otočil k Smrti a zeptal se: "Kolik?"

Smrt beze slova pozvedl přesýpací hodiny. V horní polovině zůstalo jen velice málo písku a přesýpal se velice rychle.

Ďábel se znovu obrátil k umírajícímu rytíři. "Jsi už příliš slabý na to, abys se mnou bojoval. A možná jsi konečně přišel k rozumu. Celý život jsi mi vzdoroval a podívej se, jak jsi skončil - ležíš tu na špinavém slamníku a všichni na tebe zapomněli."

"Všichni ne."

"Myslíš si, že On na tebe nezapomněl?"

"Vím, že nezapomněl," řekl rytíř pevně.

"Pak jsi ještě větší blázen, než jsem si myslel. Sloužilš mu a on tě odměnil jen smrtí a bolestí."

"Necítím bolest."

Ďábel luskl prsty a po boku Smrti se objevilo strupaté stvoření. Na ďáblův pokyn sevřelo rytířovy nohy a stisklo je, až mu zapraskaly kosti.

Rytíř zasténal.

"Necítíš bolest?" zapitvořil se ďábel. "Dopřeju ti ji, kolik sneseš a ještě víc, a On ti nepomůže. Promarnil jsi svůj život, ubohý blázne. Nikdy se o tebe nestaral. Jsem jediný, komu na tobě záleží, a snažím se ti dát věci, po kterých všichni touží, ale ty se vzpíráš mi sloužit."

"Jemu na mně záleží. Záleží mu na všech."

Ďábel znovu luskl prsty a u postele se objevila hubená žena v černém, která vzlykala a zoufale lomila rukama, srdceryvně bledoucí: "Ne, ne, nikdo neslyší, nikdo se nestará, nezbyvá žádná naděje, vůbec žádná naděje, všechno je ztraceno, ztraceno." Rytíř se odvrátil. Strupovité stvoření mu zarylo drápy do rukou, ale on ani nevykřikl.

Zrovna když se muka stala nesnesitelná, ovanul ho chladivý vánek a bolest pominula. Starý slavník jako by se náhle proměnil v nejjemnější podušky. Nadechl se a bylo mu lehko, jako by tím jediným douškem načerpal novou sílu. Vstal a uviděl, že se vznáší vysoko nad slavníkem, na kterém leží jeho tělo. Jeskyně byla prázdná.

Ucítil horkou ruku, která ho sevřela pevným, uklidňujícím stiskem.

Vzhlédl a uviděl vznešenou dámu v bílém, se stříbrnými vlasy a půvabnými bledými rysy. Táhla ho k sobě nahoru.

"Nikdy bych si nepomyslel, že vypadáš takto," řekl rytíř. "Představoval jsem si tě jako hnijící kostru na vyzáblém koni."

"Mohu být mnohými různými věcmi. Mohu být padající zdí, plamenem, mrazivým větrem, běsnící šelmou, pohárem vína... mnohými různými věcmi. Ale takto vypadám doopravdy a teď tě odvedu domů."

Vznášeli se vzhůru čím dál rychleji, vzhůru tam, kde strážné jsou odměňovány a kde bolest, zoufalství a ďábel nevládnou.

Gasperance skončil. Stále seděl s očima upřenýma před sebe a jeho tvář byla stejně bezvýrazná jako jeho hlas.

Místnost tonula v tichu. Rudý Thorm vypadal zmateně a trochu rozzlobeně, jako by někdo řekl vtip a jemu unikla pointa. Kaimi vypadala stejně zmateně.

Berrendal se podívala na Gasperance a Princezna visela očima na Berrendal. Kedrigern si odkašlal. Nikdo nepromluvil.

Odkášlal si znovu, tentokrát hlasitěji. Pořád žádná odezva.

Nakonec vstal a řekl: "Myslím, že čas už se nachýlil. Všichni máme za sebou rušný den a pořádný odpočinek nám určitě prospěje."

Mlčky se začali zvedat. Přidušenými hlasy si navzájem přáli dobrou noc a podle pokynů svých hostitelů se rozcházeli, aby se uložili k spánku.

Jedenáct

Všechno při jednom

"Jemnější, ušlechtilější muž se ještě nenarodil," řekla Berrendal Princezně následujícího rána, když se procházely po zahradě.

"Hned jak jsem ho uviděla poprvé, věděla jsem, že navzdory svému heroickému zjevu a bojovné povaze je ve skutečnosti něžný a laskavý."

"Gasperance je skutečně ... dobře vychovaný," připustila Princezna, pečlivě volíc slova.

Berrendal jí stěží věnovala pozornost. "Není jako jiní rytíři. Jeho ruce jsou něžné jako ruce anděla. Vůbec nic jsem

nečítala, když mi obvazoval ránu. A včera večer, když vyprávěl ten příběh o cti a vytrvalosti, stěží jsem se ubránila slzám. Taková velikost ducha! Nebojí se vyjít své city. Nestydí se za to, že je zranitelný."

"Není vždycky takový, Berrendal. V boji umí být strašný."

"O tom jsem přesvědčena. To je na něm právě tak báječné. Tak silný a mocný a při tom tak jemný a něžný princ."

Princezna si uvědomila, že pokud to tak půjde dál, nezbude z jejích plánů nic, a tak se pokusila zaměřit Berrendalinu pozornost jiným směrem, než zajde příliš daleko.

"Gasperance je velice milý. Ale Rudý Thorm je taky přitažlivý mladý muž, co říkáš?"

"Rudý Thorm...? Aha, ten druhý. Nevšimla jsem si."

"Zato on si rozhodně všiml tebe."

"Opravdu? Zaujal mne asi tak stejně jako mí bratři. Odvážný, ale..." Chvilí se rozmýšlela, jakého slova použít, a pak řekla: "Moc jednoduchý. Chybí mu porozumění. Nebojoval by se mnou, kdyby věděl, že jsem žena. Na druhé straně Gasperance byl ochoten mi vyhovět."

"Gasperance je velice ochotný."

"Dokonalý ušlechtilý rytíř. A také nadaný lékař. Mast, kterou použil na mé rány, účinkuje podivuhodně dobře," řekla Berrendal, zvedla ruku a zahýbala prsty. "Jsem připravena pokračovat ve své výpravě."

"Nechtěla bys raději ještě pár dní zůstat a rozmyslet si, co vlastně hledáš?"

"Už jsem se rozhodla. Budu hledat Háj zoufalství a jeho černé ovoce."

"To může být velice nebezpečné. A ani nevíš, kde ten háj hledat."

"Ale konečně mám cíl. Už nejsem Rytířem nejisté výpravy, teď jsem Hledačem háje. Půjdu stále dál a cestou se budu vyptávat na hradech."

"První hrad, na kterém by ses měla zastavit, je Tarragon. Není tam sice nikdo, kdo by s tebou bojoval, ale rádi tě uvidí. Eda a Trevor jsou báječní společníci."

"Šlechtický pár?"

"Ona je vznešené krve. On je drak, ale velice comme il faut."

Vlastně je Edin ochránce."

Berrendal pozvedla obočí: "Neobvyklá rodina."

"Eda má tragický osud. Ale sama ti to poví lépe nežli já. A Trevor ti možná pomůže v tvém pátrání. Má pěknou sbírku starých kronik. Třeba je v nich někde zmínka o tom háji-" "Pak odjedeme ihned. Kaimi sbalí a osedlá koně."

"To se ani se všemi nerozloučíte?"

"Myslím, že bude lépe, když odjedeme bez rozloučení. Rudý Thorm by byl únavný, a kdybych měla znovu vidět Gasperance, mohla bych..." Berrendal se zarazila a pak mnohem tišším hlasem dodala: "Mohla bych ve svém rozhodnutí zakolísat. Ne, musím odjet ihned. Jsem přesvědčena, že mistr Kedrigern to pochopí." Naposledy Princezně poděkovala, objala se s ní a pak zamířila ke stáji.

Princezna mávala, dokud Berrendal a Kaimi nebyly z dohledu, a pak ještě nějaký čas stála u zahradní zdi a dívala se dolů na cestu.

Bylo by příjemné těšit se z její společnosti trochu déle, ale jak se věci vyvíjely, bylo patrně lépe, že Berrendal odjela.

Kdyby se jen zajímala o Rudého Thorma, bylo by všechno v naprostém pořádku. Mají tolik společného a on je do ní úplně blázen. Eda by si pak mohla lépe všimnout, jak báječný mladík je Gasperance, a všechno by bylo, jak má být.

Princezna si povzdychla. Bylo by to tak hezké mít v sousedství urozený mladý pár a moci se věnovat normálnímu společenskému životu. Za sebou uslyšela zvuk těžkých kroků, a když se otočila, uviděla Rudého Thorma. Uklonil se jí a řekl: "Krásné ráno, má paní."

Včerejší večer byl rovněž příjemný a večere byla naprosto skvělá."

"Díky, Rudý Thorme."

"To já musím poděkovat, žes mi tak velkoryse odpustila," řekl s novou úklonou, tentokrát mnohem hlubší.

"Ach, už o tom nemluv, Rudý Thorme. Vím, že jsi tehdy byl rozrušen."

"Samozřejmě, má paní. Když jsem ztratil Edinu lásku, byl jsem jako šílený. Stěží jsem věděl, co dělám nebo říkám. Ale teď už jsem v pořádku. Mé oči se znovu otevřely. Jak nádherná žena je ta Berrendal!"

Odvážná bojovnice a půvabná dívka zároveň, a jaký má hlas!

Polnice svolávající do zbraně, vítězný pokřik! Nějako Eda."

"Je mezi nimi určitý rozdíl."

"Jako mezi nocí a dnem. Mezi olejem a vodou. Mezi létem a zimou."

"Zdá se, že ses do ní zamiloval, Rudý Thorme."

"Jsem jí naprosto uchváten. Ještě dnes ráno se jí vrhnu k nohám a poprosím ji o svolení, aby jí mohl sloužit. Půjdu za ní, kamkoliv půjde ona, udělám, co mi nařídí; přeplavu řeky, vyšplhám na skály, přemohu vojska, jen abych si ji získal. Neochutnám jídlo ani pítí a nezavřu své oči k spánku, dokud mi nebude patřit její srdce."

"Pak se připrav na perné chvílky. Berrendal se vydala hledat černé ovoce z Háje zoufalství."

Ta slova měla na Rudého Thorma překvapující účinek. Trhl sebou, zbledl a vykřikl: "Odjela? Kdy? Kudy?"

"Odjela před chvílí cestou, kterou přijela. Má v úmyslu putovat tak dlouho, dokud nenajde svůj cíl. Myslím, že se cestou zastaví na..." Princezna zmlkla. Hrad Tarragon bylo lépe nejmenovat.

"Ano? Ano?"

"Na různých místech. Tam i onde."

"Samozřejmě. Pak musím vyjet okamžitě," řekl Rudý Thorm a rozběhl se ke stáji.

Zatímco Princezna rozmlouvala s Berrendal a Rudým Thormem, Kedrigern byl s Gasperancem ve své pracovně. Mladý rytíř byl stále pod vlivem uklidňujícího nápoje a seděl trpělivě v koutě místnosti s rukama složenými v klíně, ale pořád

byl naprosto neschopen vysvětlit, za jakých okolností k jeho zakletí došlo.

"Najdeš dnes to odeklinadlo?" zeptal se Kedrigerna.

"Doufám. Pracuji na tom."

"Dlouhá zahálka pověsti mladého rytíře škodí, mistře Kedrigerne. Jeho povinností je cestovat a vyhledávat dobrodružství."

"Jsi tu teprve pár dní. Tomu se sotva dá říkat dlouhá zahálka.

Jakmile tě toho zakletí zbavím, můžeš cestovat, jak budeš chtít."

"Já vím. Ale stejně bych chtěl vyrazit co nejdříve. Víím, že uklidňující vliv toho nápoje může negativně ovlivnit mou úspěšnost na poli slávy a cti. Jenže volání turnajů, bojového klání a výprav za velkými činy je příliš silné. Zvláště teď, když jsem našel ženu, nad níž ve světě není."

"Dej mi ještě několik dní, Gasperance. Léč určitě existuje a já ho najdu. Ty sám mi při tom moc nepomáháš. Opravdu víš jistě, že se ti toho dne, kdy jsi zpozoroval první příznaky, nic neobvyklého nepříhodovalo?"

"Nic. A zatímco se tady nečinně povaluji, ubohá Eda je sama v rozbořeném hradě a společnost jí dělá pouze drak. Jak mi chybí sladký zvuk jejího hlasu!"

Ve snaze odvrátit jeho pozornost od Edy, Kedrigern řekl: "Ale Berrendal má taky hezký hlas, ne?"

"Její hlas není nepřijemný, ale Edinu se nevyrovná. Ten Edin je jemný, delikátní, sladký jako vánek nad lukami jarních květů."

"Ano. Mohl bys mi prosím tě podat tu zelenou knihu, co leží na horní polici vedle té mosazné láhve?"

Gasperance vstal a natáhl se po knize. Jeho prsty se při tom dotkly láhve. "Ta mosazná láhev je podivně studená, mistře Kedrigerne. Co je v ní?"

"Nic. Dej pozor, abys ji neshodil na zem. Těžko říct, co by se stalo, kdyby se rozbila."

Než mohl Gasperance projeviti svůj údiv nad čarodějovou odpovědí, skočil mu z police na rameno pavouk a seběhl po jeho ruce na stůl. Přeskočil otevřenou knihu, která ležela před Kedrigernem, a prosebně sepnul dvě přední nohy.

"Dostaň mě odsud. Jinak se z ní zblázním," zvolal naléhavým hláskem.

"Co se děje, Elwoode?"

Slova z něj vytryskla jako jarní přívál: "Je pořád našťavaná a já většinou ani nevím proč. Utkal jsem tučet nejružnějších pavučin na nejružnějších místech, ale žádná pro ni není dost dobrá. Chytil sem pro ni motýla. Obvykle na podobné etérické tvory čas nemárním, ale Ida říkala, že chce motýla, tak jsem chytil motýla speciálně pro ni. A když jsem ji ho ukázal, jen pohodila hlavohrudí a šla pryč. Prý to nebyl ten správný druh motýla. Nic jí není vhod. Už nevím, co mám dělat. Nedokážu to dál snášet. Chci zpátky do své staré tmavé věže a být tam sám s prachem a mouchami ve svém vlastním temném koutě."

"Tak zlé to snad není, Elwoode. Říkal jsi, že je velice přitažlivá."

"To všechno jenom zhoršuje. Je tak chytrá, tak půvabná, tak svůdná - netoužím po ničem než zavděčit se jí. A pokaždé, když se o to pokusím, odbude mne takovým způsobem, že se cítím jako komár."

Kedrigern se zamyšleně poškrábal na bradě. "Nesmíš zapomínat, že strávila celý svůj život u dvora. Všichni dvořané se tak chovají. Svým oblíbencům lichotí a všechny ostatní ponižují."

"Ida nikdy nikomu nelichotila."

"Je poněkud extrémní případ."

"Extrémní je velice slabý výraz."

"Mohlo by to být horší. Mohla být vychována někým, kdo by zastával názor, že ideální partnerský vztah spočívá v tom, že žena zabije a sežere muže."

Elwooda to neuklidnilo. "Kedrigerne, udělej něco. Jsi čaroděj."

Tys mne do toho dostal."

Zatímco Kedrigern přemýšlel nad Elwoodovou stížností, ze stropu se spustila Ida. Na okamžik zůstala viset před jeho obličejem, pak se postavila vedle Elwooda a pustila se do něj: "Už si zase stěžuješ. Nikdy nic pořádně neuděláš, ale pořád jen běháš za tím čtyřnohým nešikou, který ani nedokáže utkat pavučinu-" "Když už jsi hrubá, buď alespoň přesná," přerušil ji Kedrigern.

"Nejsem nešika a nemám čtyři nohy."

"No dobře, omlouvám se za svou ignoranci v otázce anatomie."

Ale když nejsi nešika, proč potom něco neuděláš s tímhle balvanem, který se celé týdny jen poflakuje po domě?

Myslela bych, že je to tvé zaměstnání."

Elwood mezitím vyšplhal po Kedrigernově ruce a usadil se na jeho rameni. "Už rozumíš, o čem mluvím?" zašeptal mu do ucha.

"Okamžitě slez a začni tkát pavučinu, na kterou by se mohl slušný pavouk podívat, aniž by pukl smíchy. A zkus pro změnu chytit něco jedlého."

Kedrigern se přinutil k úsměvu. Řekl: "Jestli bych mohl něco navrhnout..."

"Jen do toho," řekla Ida. "Čaroděj něco navrhne a rázem bude všechno v pořádku a my budeme šťastní jako jepice. Na rady on je mistr," a pohrdavě se zasmála.

"Díky," procedil Kedrigern skrze sevřené zuby. "Pak tedy navrhuji, aby Elwood utkal svou pavučinu na louce."

"Slyšte znalce," řekla Ida. "Jsme domácí pavouci, ne luční."

"A v tom je právě ten problém. Jak jsi sama říkala, tohle je velice nevhodný dům na pavučiny. Elwood se snažil, seč uměl, a ani s přispěním tvých cenných rad nedokázal upříst žádnou slušnou pavučinu."

A i když ji dokončí, není tu, co by se do ní chytilo. Ale louka je plná všech druhů chutného tlustého a šťavnatého hmyzu - i motýlů - a je tam dost místa na pořádnou pavučinu."

Po krátké zamyšlené odmlce Ida řekla: "No, horší než tady to být nemůže. Ale je to nebezpečné. Jsou tam ptáci."

"Postarám se, aby vám ptáci neublížili."

"Ach, ano. On se o to postará. Tím je to vyřízeno. Sbohem světe."

A jak se tam asi dostaneme? Je to odsud daleko."

"Odnesu vás tam. Vylezte si nahoru," řekl Kedrigern a napřáhl ruku. Ida zaváhala, ucouvla o několik kroků, a pak se rozběhla a vyskočila mu na dlaň.

"Máš zpocenou ruku," řekla. "A dávej si pozor, abys nás nerozmáčkl."

"Jdu na louku, Gasperance. Zatímco budu venku, prolistuj tuhle knihu a podívej se, jestli někde nenarazíš na popis svých symptomů."

Vrátím se brzy."

"Jak si přeješ."

Cestou ven se Kedrigern rozhlížel po Princezně, ale nikde ji neviděl. Vyšel na louku, kde si nejprve promluvil s Anlorel a požádal ji, aby vzala pavouky pod svou ochranu. Několik slov ptákům od ní nebo od Gylorela dokonale postačí, řekl jí, a ona ochotně přislíbila, že to zařídí. Teď už zbývalo jen najít vhodné místo na síť. Ida jich našla a zase zavrhl několik, až se konečně rozhodla pro hustý keř uprostřed kvetoucích hemonií.

"Vyhovuje ti to tady, Idó?" zeptal se Kedrigern.

"Je tu větrno a tvar těch listů se mi ani trochu nezamlouvá, ale myslím, že by to vyhovovat mohlo. Dobře, Elwoode, pusť se do práce."

"Přeji vám ve vašem novém domově hodně štěstí," usmál se na ni vesele Kedrigern.

"Jen si ho poslechněte. Je rád, že se nás zbavil, to je všechno," zavrčela Ida. Elwood to nekomentoval. Vyšplhal se po větvi vzhůru a začal rovnou tkát pavučinu.

Kedrigern se vydal tiše si prozpěvuje loukou a z plných plic při tom vdechoval sladkou a léčivou vůni hemonií.

Princeznu zastihl na zápraží. Mlčky ji políbil na tvář.

"Vypadá to, že jsi velice spokojený sám se sebou. Odeklel jsi Gasperance?" zeptala se.

"Ještě ne. Ale myslím, že jsem Elwoodovi a Idě zajistil rodinné štěstí."

"To je škoda, že nemůžeš udělat pro lidi to, co pro pavouky."

Eda, Berrendal, Gasperance a Rudý Thorm by to opravdu potřebovali."

Kedrigern čekal spíš pochvalu než takové pokárání. Mrzutě odsekl: "Co ti čtyři potřebují nejvíc, je dobrý a spolehlivý nápoj lásky."

"Měl sis na to vzpomenout včera večer, když jsme měli tři z nich přímo tady. Mohla jsem jim něco přimíchat do vína."

"To ne. Nic takového. Nemíním riskovat zmatek. Nejsem sice odborník na nápoje lásky, ale vím, že používat je pro víc než jeden pár současně je nebezpečné. U větších skupin působí příliš mnoho komplikací. Ach ano," řekl a tiše se zasmál při vzpomínce na něco z minulosti.

"Na tom není nic k smíchu," zamračila se Princezna.

"Má drahá, ty máš špatnou náladu. Děje se něco?"

Princezna se zamračila ještě víc, pak si povzddechla a řekla: "Všechno je špatně. Berrendal odjela, aby pátrala po Háji zoufalství, a sotva Rudý Thorm zjistil, že je pryč, vydal se za ní. Je jí naprosto uchvácen."

Kedrigern se poškrábal na bradě, na chvíli se zamyslel a pak řekl: "Na tom nevidím nic zlého. Pokud se Rudý Thorm zamíloval do Berrendal, nebude působit problémy mezi Gasperancem a Edou."

"Jenže Berrendal o něj nedbá ani za mák. Pořád mluví jen o Gasperanceovi. Určitě sis toho včera večer všiml. Rudý Thorm dělal, co mohl, aby upoutal její pozornost, ale ona měla oči jen pro Gasperance, mluvila jen s ním a opěvovala ho jako nějaký idol."

"Myslel jsem, že se jen snaží být zdvořilá. Trochu ho rozptýlit."

Kvůli tomu uklidňujícímu nápoji nepromluví ani slovo, dokud ho někdo přímo neosloví."

Princezna zasténala. "Ty by sis nevšiml, ani kdyby se mu vrhla k nohám a pokryla ho polibky. Hlavní důvod, proč odjela tak brzy je, že nevěřila, že se v jeho blízkosti dokáže dál ovládat."

"Hm. Co se dá dělat, 'sejde z očí, sejde z mysli', že ano. Možná si ji Rudý Thorm získá svou vytrvalostí."

"Pochybují. Miluje Gasperance."

"A on miluje Edu."

"A ona, bojím se, pořád ještě miluje Rudého Thorma."

"Který miluje Berrendal. Není to ironie?"

"Hořká. Musíš s tím něco udělat. Když dokážeš pomoci pavoukům, určitě můžeš udělat i něco pro lidi."

"S lidmi je mnohem těžší práce než s pavouky, má drahá. V takovém případě bych se raději poradil s Tristaverem."

"Myslela jsem, že není moc dobrý čaroděj."

"Je odborník na lásku. Na všechny ty nápoje, kouzla, prášky a pilulky. Dokáže s nimi úplně divy. V ostatních ohledech není moc zručný, ale ve své odbornosti je velice dobrý."

"Kde bydlí?"

"Přesně to nevím. A stejně nebývá moc často doma. Pracuje hodně na slavnostech a festivalech."

"Pak musíme tedy něco vymyslet sami," řekla Princezna a bojovně vysunula čelist. V tu chvíli vypadala jako ztělesnění Rozhodnosti.

"Myslím, že nejlépe bude řešit problémy postupně. Až bude Gasperance odčarován, možná mu žena jako Berrendal začne připadat přitažlivější."

"Takže by Eda zůstala pro Rudého Thorma."

"Ale pokud ho doopravdy chce, co je na tom špatného?"

"Pokud zůstane věrný Berrendal, tak hodně. Byl by z něj velice špatný manžel pro Edu, a navíc by považoval za svou povinnost bojovat s Gasperancem. To by byl konec jednoho z nich."

"Konec Rudého Thorma, řekl bych. Když zápasil s Berrendal, nevypadal moc impozantně."

"Ale pokud bude Gasperance stále pod účinky kletby, může to dopadnout všelijak. Rudý Thorm by ho mohl rozdrtit."

"Pravda, pravda," připustil čaroděj. "A pokud Gasperance odčarují..."

Zamyšleně zavrtěl hlavou. "Je to komplikovaná záležitost."

Jak si vůbec lidé s takovými věcmi dokážou poradit?"

Princezna ho zpražila pohledem a zmizela ve vilce. Dal ji několik minut náskok a pak zamířil do své pracovny. Zdálo se, že odčarovat Gasperance je nejlepší způsob, jak uvolnit napjatou atmosféru, která poslední dobou vládla v jeho domě. Gasperance seděl tam, kde ho Kedrigern zanechal. Zelenou knihu měl zavřenou na klíně.

"Našel jsi něco?" zeptal se Kedrigern.

"Vůbec nic."

"Vzpomněl sis na něco?"

"Ne."

Čaroděj si povzdechl. "Možná by ses měl raději vrátit ke svému tréninku. Zkusím prověřit ještě pár knih."

"Jak si přeješ," řekl Gasperance, vstal, knihu odložil na stůl a odloudu se z místnosti.

Celý tento i příští den se Kedrigern probíral svými knihami, ale vhodné kouzlo v nich nenašel. Bylo jich tam tucty, které byly skoro vhodné, ale v magii je hranice mezi úspěchem a pohromou velice úzká. Skoro nestačí. Často to znamená tolik, co špatně. Na sklonku druhého neúspěšného dne seděl u večere ve velice pochmurné náladě.

On, Princezna a Gasperance večereli v naprostém tichu. Když dojedli, Gasperance se šel podívat ven na hvězdy a vzdychat pro Edu, zatímco Princezna s Kedrigernem se rozhodli pro večerní procházku.

"Nevím jak dál, má drahá," přiznal se čaroděj. "Nerad to říkám, ale úplně jsem selhal. Zdá se, že se Gasperance bude se svým zakletím prostě smířit."

"Ale to je nemožné, ne?"

"Ano. Jsem si jist, že tu musí být něco, čeho si nevšiml, nebo co zapomněl. Musí tu být nějaká příčina. Snad ji najdu náhodně, ale to může trvat velice dlouho."

"No, alespoň si nemusíme dělat starosti, že se Rudý Thorm bude motat kolem Edy. Nemá ani zdání, kde by ji měl hledat."

Kedrigern se zamračil. "Vlastně to ví docela přesně. Řekl jsem mu to hned první den, kdy se tu objevil."

"Ach, jak jsi mohl?!" zvolala Princezna s nevolí.

"Nevěděl jsem, kdo to je, má drahá. Hledal někoho, s kým by mohl zápasit, a já si vzpomněl na Trevorovu taktiku zavést sveřepé potulné rytíře do lesa, a řekl jsem si, že to by bylo něco pro něj. Ale neřekl jsem mu, kde hrad najde."

"No, my jsme to taky nevěděli a doptali jsme se. Může to udělat stejně."

"Myslím, že ano. Ale Eda a Trevor si s ním dokážou poradit."

Díky bohu, Berrendal tou dobou bude bůh ví kde."

Princezna se zarazila a přikryla si obličej rukama. "Ach ne! Já jí řekla, aby se zastavila na hradě Tarragonu."

"A proč jsi to udělala?"

"Myslela jsem si, že Edu potěší, když se dozví, že Rudý Thorm našel svého přemožitele. Teď budou mít s Berrendal něco společného."

Chvilí kráčeli v tichu a pak se otočili, aby se vrátili zpět. Princezna nakonec řekla: "Jistě, možná, že se tam Berrendal vůbec nezastaví."

"Ani Rudý Thorm," dodal Kedrigern rychle.

"Dalo by se to čekat, že ano? Jestli je tak dychtivá pustit se do výpravy, proč by se měla zastavovat na společenskou návštěvu?"

"Přesně tak. A Rudý Thorm bude mít napilno. Pokud se tam nezastaví ona, nezůstane tam ani on."

Vzájemně se na sebe s klidem usmáli, ale víc už neřekli nic.

Když došli zpět k vilce, uviděli na zápraží Gasperance, který tam na ně čekal.

"Zítرا musím odjet," řekl.

"To nemůžeš, Gasperance! Pomysli na to riziko!" zvolala Princezna.

"Vím, že sám sebe vystavuji velkému nebezpečí, má paní, ale co je má vlastní bezpečnost proti bezpečnosti mé milované Edy?"

Musím odjet na hrad Tarragon a být jí nablízku."

Princezna a Kedrigern si vyměnili rozpačité pohledy. Čaroděj si povzdechl a řekl: "Řeknu Spotovi, aby začal balit."

Dvanáct

Přes řeku a do nitra stromu

Kedrigern byl připraven vyrazit krátce po úsvitu. Nabalil si toho do svého cestovního vaku, kolik mohl, a ještě rozdělil různé lahvičky, fioly, dózičky a jiné nezbytnosti svým společníkům. Byl odhodlán pracovat tvrdě a dlouho a chtěl být připraven na sebenaprávděpodobnější eventuality. Pokud chce Gasperance riskovat život po Edině boku, je to v pořádku; mladý muž měl právo rozhodovat o sobě sám. Ale staré přátelství s Eshrikem a jeho profesionální hrdost Kedrigernovi znemožňovaly prostě si nad ním umýt ruce. Ať se to vzalo z kterékoliv strany, Gasperance musel být odeklet co nejdřív.

Jakákoliv jiná alternativa byla naprosto nemyslitelná.

Zatímco Spot nakládal Princeznina zavazadla a Gasperance se naposledy přesvědčoval, že jeho trofeje budou po dobu jeho nepřítomnosti v bezpečí, Kedrigern si vyšel na louku. Byl zvědavý, jak si vede Elwood a Ida. Časné ráno se na jejich pavučině jistě bude třeptit rosa a nebude těžké ji nalézt.

Uviděl ji hned, jak se přiblížil ke křoví, neboť ho zakrývala skoro celé. Pavouky nikde neviděl, a tak tiše zavolal jejich jména.

Okamžik na to uviděl pavouka, spěchajícího k němu ze stínu listů, a uslyšel sladký hlas, který na něj volal: "Vítej, milovaný mistře Kedrigerne! Jak ráda tě vidím v tomto rozkošném ránu. A jak skvělý den nás všechny čeká. Není ten svět báječný?"

"Ido? Jsi to ty?"

"Jistě, že jsem to já, čaroději. Ach, jak moudrý byl tvůj návrh, abychom upředli svou pavučinu na tomto nádherném a podivuhodném místě! Ale takový jsi vždycky: rozumný, přející, starostlivý a vždy pečující o dobro jiných, ať už pavouků, lidí nebo trolů, zakletých či odekletých. Kedrigern Laskavý, Kedrigern Moudrý, Kedrigern Dobročinný."

Kedrigern čekal, že se Idina povaha pod účinky hemonie změní, ale tohle předčilo všechna jeho očekávání. Byl příliš ohromen, než aby se zmohl na něco víc než rozpačité: "Díky, Ido."

"To my ti musíme poděkovat," řekl druhý tenký hlásek, "neboť jen tvou zásluhou jsme teď nevýslovně šťastní."

"Děkuji i tobě, Elwoode."

"Můj Elwood je tak výmluvný. Takový báječný a milý moudrý pavouk," řekla Ida.

"Má drahá Ido, který pavouk by nebyl výmluvný v přítomnosti osůvky tak půvabné, šarmantní a štědré na chválu?"

Poslední obrat patřil k těm, o nichž Kedrigern nikdy nečekal, že by mohly být určeny Idě - leda snad ironicky - ale Elwood to myslel naprosto vážně a upřímně. Ida dnes byla stejně sladká, jako byla ještě před několika dny nesnesitelná.

Hemonie je opravdu kouzelná rostlina, pomyslel si čaroděj. V nápojích a mastích byly její účinky mnohostranné a mocné, jako koření dodávala jídlu zázračnou chuť, a navíc byla nepřekonatelná proti plísni. Ať už byla užívána vnitřně nebo zevně, přímo nebo nepřímo, vždy měla kladný účinek na povahu toho, na němž byla aplikována.

Kedrigern ji v tomto ohledu nikdy dřív neproěřoval, ale teď byl ochoten považovat to za prokázaný fakt.

"Vyhovuje vám zdejší strava?" zeptal se.

"Skvěle, šlechetný čaroději! Vykrmený a šťavnatý hmyz všeho druhu, létající, hopsající i plazící se. Ta louka je skutečně nevyčerpatelná zásobárna."

"Jsem rád, že to slyším. Ale přišel jsem se s vámi vlastně rozloučit."

Na několik dní odjízdim."

"Ach, můj zbožňovaný dobrodince, ty nesmíš odjet! Bez tvé přítomnosti slunce potemní, teplý vánek se promění v mrazivý vích, květy uvadnou a ptáci ztichnou," zaúpěla Ida pohnutým hlasem.

"Nebudu pryč dlouho."

"Vezmi nás s sebou! Ach, prosím, vezmi nás s sebou! Nebudeme tě rušit, slibuji. Naše štěstí je tam, kde jsi ty."

Kedrigern zaváhal, ale jen na chvíli. Hemonie má i své vedlejší účinky a u tak malých tvorečků mohou být permanentní nebo natolik dlouhodobé, že to znamená prakticky totéž. A pokud Ida zůstane v hemoniích příliš dlouho, může se stát tak sladkou a roztomilou, že bude dokonale nesnesitelná.

"Tak pojďte. Cestujeme do hezkého starého a zříceného hradu."

Bude se vám tam líbit."

Ida mu po ruce vyběhla na rameno a zvolala: "Každé místo, které hostí tebe, je pro nás rájem, milovaný čaroději."

Elwood, který se uvelebil na jeho druhém rameni, stejně květnatě přitakal.

Když se přidali k ostatním, pozdravili je Ida a Elwood oslavnou řečí na Princeznu krásu, šlechetnost a zručnost v magickém umění, Gasperancovu sílu a dvorné chování. Gasperance odpověděl zdvořile, ale stručně. Princezna žasla.

"Jsi to opravdu ty, Ido? Připadáš mi jako úplně jiný pavouk," řekla.

"Ach, jsem to já, má šlechetná paní. Všechny oči mi byly otevřeny a teď teprve si uvědomuji tvou neskonalou dobrotu a krásu i neskonale pochopení, které máš pro všechno zakleté."

"Ida žila nějaký čas na louce a živila se hmyzem, který sál po celý svůj život nektar z hemonií," řekl Kedrigern. "Ta dieta jí nanejvýš prospěla."

"To bych řekla," vydechla Princezna ohromeně.

"Díky moudré radě slovutného mistra Kedrigerna jsme si upředli pavučinu na keři," řekl Elwood.

"Na krásném, voňavém keři. Je to báječná pavučina, za jakou by se nemusel stydět ani královský pavouk. Můj Elwood je skvělý architekt a velice zručný konstruktér," řekla Ida.

"Ida a Elwood by rádi jeli s námi, má drahá. Nevadí ti to?"

Princezna pomalu zavrtěla hlavou: "Vůbec ne."

"Gasperance?"

"Jak si přeješ."

A tak odjelo všech pět společně. Kedrigern jel v čele a Ida s Elwoodem mu seděli na ramenou jako epolety. Za ním jela Princezna a Gasperance průvod uzavíral.

Povznesená nálada Kedrigernovi dlouho nevydržela. Úspěch, který dosáhl s Idou a Elwoodem, ho na nějaký čas povzbudil, ale jak dny mýjely, znovu upadl do melancholické nálady. Celá cesta byla naprosto zbytečná a hloupá.

Největší naději na vyléčení měl Gasperance ve vilce, kde měl čaroděj všechny své zdroje po ruce. Hnat se jako nějaký poslíček lásky na Tarragon byl čirý nesmysl. Přinejlepším to byla ztráta času, v horším případě to mohlo vést k citovým zraněním a násilí.

Kedrigern se ještě nerozhodl co udělat v případě, kdyby se Gasperance nemohl vyhnout boji. Bez nejmenšího váhání

by ho uvolnil proti tlupě lupičů, ale pokud by se měl utkat s Rudým Thormem nebo Berrendal, vznikl by tu jistý problém. Po sejmutí uklidňujícího kouzla se opět změnil v neporazitelného siláka, který je s to nadělat z případných protivníků pár pokřivených kusů brnění a krvavou sekanou.

Když však kouzlo sejmuté nebude, nechá se klidně probodat kopím nebo rozsekat mečem, aniž by řekl víc než 'jak je libo'. Něco takového by se Eshrikovi špatně vysvětlovalo.

Ať už se Gasperanceovi přihodilo cokoliv, bylo to ďábelské.

Jako by se v jeho svalnatém těle skrývaly dvě naprosto odlišné povahy.

Za celou dlouhou čarodějnickou kariéru se Kedrigernovi něco podobného ještě nepříhodovalo.

A jako by to nestačilo, Gasperance byl navíc zamilován a ještě k tomu do někoho, kdo miloval jiného, jenž miloval někoho, kdo šílel láskou ke Gasperanceovi. To bylo typické, pomyslel si Kedrigern a zamračil se. Všichni lidé jsou šílení. Mladí i staří, mužové i ženy, bohatí i chudí - když už nevzdychají a netrápí se pro lásku, tak se alespoň honí za zlatem nebo baží po krvi. Jediní rozumní lidé byli čarodějové a to byli většinou taky pěkní podivíni.

Vyjma zde zúčastněných, přirozeně.

Byl tak pohroužen do svých neveselých úvah, že si vůbec nevšímal okolí a spoléhal se, že kůň sám dokáže sledovat širokou a dobře značenou stezku. Jeho pozornost se na chvíli obnovila, když byli nuceni přebrodit řeku, která ohraničovala les, ale na druhé straně se vrátil ke svým myšlenkám. Když ucítil lehký dotek na ruce, překvapeně sebou trhl. "Podívej," řekla Princezna. Zamrkal, vzhlédl a vytréštil oči na obrovský strom, jenž stál majestátně a osaměle uprostřed něčeho, co by jinak mohla být prostorná paseka.

"Když jsme sem jeli minule, nebyl tady. Takový strom jsem ještě nikdy neviděla," řekla Princezna.

Kedrigern zasténal a dal průchod vši své mrzutosti a frustrovanosti.

"Věděl jsem, že se stane něco takového! Proto tak nerad cestuji! Jedeš si po známé cestě ve známém lese, místy, kde jsi předtím byla nejméně tucetkrát, když tu si nějaký přihlouplý mizera udělá kouzlo, vysloví zaklínadlo nebo kletbu a tobě nezbyvá, než jet jinudy, odpovídat na spousty hádanek, čelit nějakému obru nebo se podrobit nějaké směšné zkoušce - každopádně promarníš spoustu času a magie úplně zbytečně." Založil si ruce na prsou a posupně zíral na strom, který se tyčil před nimi.

"Ale co je to vlastně za strom?" zeptala se Princezna.

Byl rozhodně neobvyklý. Jeho kmen byl tak silný, že by ho neobjalo ani tucet vzrostlých mužů, a jeho rozložitá koruna se honosila listovím tak hustým, že přes ni vůbec nebylo vidět slunce. Listů na něm bylo všeho druhu a barev od světlé stříbrné a zlaté, přes žlutou, nahnědlou a zářivě rudou, sytě zelenou a smaragdovou, až po tušovitě černou se všemi odstíny a nádechy mezi tím. Bylo všech myslitelných i nemyslitelných tvarů. Některé listy byly dlouhé a zahrocené, jiné okrouhlé a ploché nebo zase tenké jako jehličky, a zase jiné byly laločnaté nebo zoubkované nebo ztřásněné nebo zdvojené. Byly všech možných rozměrů od těch největších o velikosti stanu až po ty malé, které nedosahovaly ani velikosti dětského nehtu. Byly tlusté jako mužská paže i tenčí než vlas a všechny vyrůstaly nebo rašily, bujně se vlnily nebo volně splývaly z větví nejrůznějších tvarů a povrchů, od ostnatých přes huňaté až po docela hladké, za-kroucené i rovné, vyzývavě se pnoucí i zplihle svěšené. Všude pod stromem leželo na polštáři z květů nejrůznější ovoce a oříšky. Ananasy a avokáda, banány a broskve, citróny, datle, fíky, guavy, hrušky, jablka, kdoule, liči, manga, mandle, mandarinky a meruňky, olivy, ořechy brazilské, kokosové, lískové, para i vlašské, papaje, pomeranče a pistácie tu ležely ve všech velikostech a stádiích zralosti mezi rynglemi, slivami, třešněmi a višněmi stejně jako plody, které Kedrigern ani jeho druhové ještě neviděli a nedokázali je pojmenovat. Další a další plody padaly z rozložené koruny dolů v nepřetržitém dešti a tvořily u paty stromu výživný kompost. Ticho podmalované šuměním listů přerušilo jen občasné žuchnutí jablka nebo kokosového ořechu.

"Je to Jediný strom," řekl Kedrigern konečně. "Všestrom. Matka i otec všech stromů na celém světě. Co tady dělá, nevím, ale jestlipak to není typické? Zrovna když máme nejvíc napilno, musíme se vydat na tuhle hloupou a neúčinnou cestu, a jako by to samo o sobě nestačilo, musíme natrefit zrovna na tuhle věc, která pravděpodobně přitáhla všechnu magii z širokého okolí a určitě všechno zamotá..."

způsobí nám jenom problémy a další zdržení... nepřijemnosti... a různá jiná příkoří... může si vybrat kterýkoliv místo na světě, ale ne - on si musí vyrůst zrovna tady a teď..." Jeho roztrpčený projev postupně přešel do nesrozumitelného mručení "Opravdu nám způsobí všechny ty potíže? Vždyť vůbec nic nedělá."

"Všestrom je naprosto v pořádku. Nikomu neublíží. Je neuvěřitelně starý a moudrý způsobem, jaký lidé ještě ani nezačali chápat.

Nech ho na pokoji a on nechá na pokoji tebe. Nezneklidňuje mne ten strom, ale všechna ta individua, která se shromažďují v něm, na něm nebo kolem něj: lidožraví obři, trolové, nedopečení černokněžníci a čarodějnice, skřeti a jim podobní. Jsou všude tam, kde dojde ke koncentraci magie, a dokážou být zatraceně nepřijemní. A jelikož Všestrom neustále putuje po všech lesích světa a stráví den tu a milénium onde, získává mnoho magie a ještě víc nejrůznějších parazitů," vysvětlil jim čaroděj.

"Ale zatím nás nikdo neobtěžoval," namítla Princezna a pozvedla ruku s napřaženou dlaní v mírumilovném gestu.

"Jestli odsud co nejrychleji nezmizíme, někdo se určitě najde.

Na to můžeš vsadit krk. Možná, že už je stejně pozdě, ale mohli bychom - nejez to!"

Do Princezniny napřažené ruky spadl fík. Byl to zralý a šťavnatý fík a vypadal tak lákavě, že ho automaticky strčila do úst dřív, než ji Kedrigern mohl varovat.

A zmizela.

Kedrigern se zvedl v tmenech a zvolal mocným hlasem: "Ať už to byl kdokoliv, pokud tady nebude moje žena zpátky, než napočítám do tří, bude toho hořce litovat. Varuju tě. Jestli si pro ni budu muset dojet..." S vynaložením všech svých sil se ovládl. Několikrát se zhluboka nadechl a vydechl a pak zvolal jasným a pronikavým hlasem: "Jedna! Dvě! Tři!"

Nic se nestalo. Čekal půl minuty, oči přivřené a čelist bojovně vysunutou a pak zavolal: "No dobře. No dobře. Když si tedy koledujete o problémy, máte je mít! Ale neříkejte, že jsem vás nevaroval!"

"Upadla snad naše milovaná Princezna do něčeho zlého?" zeptala se Ida.

"Pokud můžeme být nějak užiteční, budeme za ni a za našeho dobrého mistra Kedrigerna rádi bojovat na život a na smrt," přidal se Elwood statečně.

Kedrigern byl jejich nabídkou dojat, ale věděl, že ji nesmí přijmout.

"Bude nejlíp, když si s tím poradím sám. Máte v sobě nastrodání spoustu magie a těžko říct, co by se vám mohlo stát."

"Nestaráme se o svou vlastní bezpečnost, když je v sázce dobro naší drahé Princezny," odpověděla Ida.

"To je od vás hezké, ale musíme myslet i na Gasperance. Potřebuje někoho, kdo by na něj dohlédl, zatímco si já půjdu pro Princeznu.

Svěřuji ho do vaší péče."

"Budeme ho hlídat s nasazením vlastních životů," ujistil ho Elwood.

Kedrigern objel Princeznina opuštěného koně, zastavil se po Gasperancově boku a položil mu ruku na rameno. Ida s Elwoodem po ní rychle přeběhli a zaujali pozice na rytířových ramenou.

"Jdu pro Princeznu. Ida a Elwood zůstanou s tebou," řekl čaroděj a sesedl z koně.

"Jak si přeješ," řekl Gasperance. Pak se podíval na Idu a zeptal se: "Sedí se ti pohodlně?"

"Ach ano. Mám tady víc místa," odpověděla a Elwood dodal: "Víc místa a báječný výhled!"

"Čekej na mne tady," nařídil Kedrigern Gasperanceovi. "Dávej pozor na koně a nepokoušej se jít za mnou. Pokud se nevrátím do západu slunce, jeď do Tarragonu, ale musíš mi slíbit, že tam s nikým nebudeš bojovat."

"Jak si přeješ," odpověděl Gasperance. "A ať už se stane cokoli, pamatujte si, že tady nesmíte nic jíst. Žádné ovoce, žádné ořechy, žádný hmyz. Rozumíte?"

Ujištěn jejich jednoznačným souhlasem, Kedrigern obrátil svou pozornost na Všestrom. Nejprve vytáhl medailon a prohlédl si ho Hledáčkem pravdivého vidění. Když našel, co hledal, medailon zase schoval a přes spadané listy a hniající ovoce se přebrodlil ke stromu.

Rukou se dotkl určitého místa a odříkal příslušnou frázi. V kmeni stromu se vytvořil otvor a Kedrigern vstoupil. V tu chvíli se ocitl ve středu obrovské prostory osvětlené svícníky na zdech. Po vchodu nikde nebylo ani stopy. Strop, pokud tam vůbec nějaký strop byl, se ztrácel v šeru nad jeho hlavou. Stál uprostřed knihu vytvořeného sloupy, za nimiž se černaly temné výklenky.

Před ním stál stůl a dvě židle. Na jedné z nich seděl malý baculatý mužík. Nohy se mu klátily ve vzduchu a lokty se opíral o desku sto- lu. Kedrigern si všiml, že se na stole povalují figurky z nějaké hry.

Zamračil se: hlavolamy, hádanky, zkoušky a podobné dětské hříčky - to bylo přesně to, co by člověk čekal od druhořadých čarodějů a obrů, kteří nemají na práci nic lepšího, než ztěžovat už tak dost těžký život poutníkům a pocestným. Posadil se na volnou židli a řekl: "Chci zpátky svou ženu."

"Vaši ženu, pane? To je ta půvabná tmavovlasá dáma v modrých šatech lemovaných sametem?"

"Víš velice dobře, že je."

"Roztomilá bytůstka, pane. Jsme rádi, že je tu s námi."

"Máte smůlu. Nezůstane tu," odsekl Kedrigern. Neměl náladu na hypokrytické zdvořilosti.

Mužík se usmál, pokrčil kulatými rameny a rozpráhl své těstovité ruce v gestu neomezené dobré vůle a bezmocnosti zároveň a pak řekl tónem lékaře, který informuje pacienta, že jeho nemoc je nevléčitelná: "Víte, snědla jeden z mých magických fiků. Tím se vydala plně do mé moci. Možná, že bychom ji mohli propustit na svobodu, ale nejprve se musíte podrobit jistým zkouškám a rituálům, které prokážou, zda jste toho hoden. Pro začátek otestujeme vaši moudrost a pohotovost hrou Panna, Drak, Rytíř."

Něco takového Kedrigern čekal. Jednalo se o prostou hru, oblíbenou mezi dětmi. Hráči napřahovali jeden, dva nebo tři prsty, jež představovaly pannu, draka a rytíře: drak unese pannu, rytíř zabije draka a panna k sobě připoutá rytíře. Lidožraví obři ji někdy hrávali na složitých hracích plánech s živými figurkami.

Stůl, u kterého seděli, měl tvar dvanáctiúhelníku a jeho deska byla pokryta vzorem složeným ze čtverců, trojúhelníků a šestiúhelníků.

Polovina jeho stran byla rozdělena na pole po třiceti šesti na každé z nich a velký šestiúhelník, který tak vznikl, byl rozdělen na menší šestiúhelníky a čtverce. Uprostřed vznikla trojúhelníková plocha, která byla rozdělena na menší trojúhelníky. Obrazce hýřily barvami a Kedrigernovi připadalo, že ani dva nejsou stejné. Navíc jasněly, potemňovaly a měnily barvy způsobem, který mu připadal naprosto náhodný. Celý hrací plán připomínal oděv nějakého šileného harlekýna.

V horním rohu každé ze šesti stran stály drobné figurky.

Nejmenší panna nebyla větší než Kedrigernův malíček, největší drak byl velký jako šestiměsíční kotě. Všechny figurky na Kedrigernově straně stolu byly bílé barvy. Přímě před ním stálo šest půvabných panen, po jeho levici šest rytířů na koních a po pravici šest draků. Na opačné straně stolu byl rozmístěn stejný počet figurek zelených.

"Než se pustíme do hry," začal mužík, "musím tě obeznámit s pravidly. Jsou početná a komplikovaná, a dokud je nebudeš umět zpařiti-" "Znám pravidla. Začneme hrát."

"Nejprve ti je musím odříkat. To je pravidlo 687."

"Nemusíš, když slíbím, že svůj první tah učiním levou rukou."

To je pravidlo 402."

Obtloustlý mužík se na něj soucitně podíval a řekl: "Což nemůžeš."

Tvoje levá ruka je ochromená."

Kedrigern ucítil na prstech levé ruky jemné mravenčení magie a okamžitě zamumlal příslušnou frázi, která zaklínadlo

odrazila proti tomu, kdo je vyslal. Tloušťík sebou trhl a začal zuřivě třepat levicí.

Překvapeně se podíval na Kedrigerna, který odpověděl úlisným úsměvem.

"Nemohl by sis už přestat hrát a začít hrát?" zeptal se.

"Hned to bude," řekl jeho protivník a stiskl zuby.

Šest zelených draků vyskočilo ze svých polí a Kedrigern útok zadržel svými rytíři. Sotva získali převahu, uvolnil své draky, aby rytíře podpořili, a pak, když se zelení rytíři vrhli před, draky poslal, aby jim vpadli do boků. Zelené panny, které podle jeho očekávání byly vlastně zlými skřety, se proměnily v harpyje a napadly rytíře shora; ale Kedrigernovy panny - tentokrát pravé - se daly do andělského zpěvu, jenž harpyje znátl natolik, že začaly vrážet jedna do druhé a padat k zemi. V krátkém čase nezůstala na stole jediná zelená figurka a pole plně ovládly jeho bílé.

"Hra skončila. Vyhrál jsem," řekl Kedrigern.

"Jsi pouhý člověk! Neměl bys vyhrát! To je pravidlo 1724!"

ječel tloušťík, který byl ve tváři celý rudý.

Kedrigern vstal, vyhnul si rukávy a řekl: "Jsem čaroděj. Neprohrávám.

To je pravidlo číslo jedna. A stejně jako neprohrávám, nestrpím, aby mi někdo bral ženu, takže jestli tady okamžitě nebude -" Tloušťík začal rychle růst a nadouvat se, až několikrát převýšil Kedrigerna. Při tom současně měnil svou podobu z lidské v jinou, velice nepříjemnou. Sotva Kedrigern ucítil přítomnost zlé magie, udělal rychlé ochranné kouzlo - zrovna včas, aby se vyhnul následkům žiravého mraku, který ho obklopil ve víru mihajících se světél a nazelenalých blesků. Kedrigern na útok odpověděl petrifikačním kouzlem, rychlým, prostým a spolehlivým. Obluda strnula uprostřed pohybu, její barvy okamžitě začaly šednout a obrysy se zaoblovat a za chvíli už tam místo ní stál balvan sice neobvyklého, ale nijak zvlášť zajímavého tvaru.

Vyděšené ječení, všiskání, hromování a ryčení způsobilo, že se Kedrigern bleskurychle otočil, připraven čelit dalšímu nepříteli. Ale když uviděl hromadu porůznu propletených panen, rytířů a draků zmítajících se na zemi, pochopil, co se stalo: jelikož byl jejich věznitel poražen, zakletí pomínila a hrací figurky získaly zpět svou lidskou nebo dračí podobu a váhu, která rozdrtila hrací stůl.

Jako hrací figurky vypadali všichni stejně - když však získali svou původní podobu, získali i každý svou vlastní individualitu. Panny na sobě měly róby šesti různých dob a míst, rytíři nosili brnění mnoha epoch a zemí a draci byli reprezentativním průřezem celé dračí říše. Kedrigern jim přispěchal na pomoc - nejprve pomohl na nohy pannám a pak rytířům. Draci trvali na tom, že pomoc nepotřebují.

Když se všichni oprášili, upravili si róby, účesy, zbroj i šupiny, všiml si Kedrigern, že v místě, kde dřív stál hrací stůl, teď se země ční lesklý slonovinový sloup dosahující mu asi do pasu. Na něm ležel stříbrný luk se stříbrnou tětivou a tři zlaté šípy. Kolem obvodu bylo zlatými písmeny napsáno: NATAHNI MNE! ZÍSKÁŠ SVOBODU!

"Dobrý čaroději, tys nás všechny osvobodil z moci zlého Xaxaxe," řekl hluboký rezonující hlas. Obrátil se a uviděl rudého draka, který skláněl hlavu až k zemi, rytíře, klečícího na jednom kolenu a pannu, jež mu vysekávala dvorné pukrle. "Věznil nás tady už nespočet let a teď jsme díky tvé moci a moudrosti konečně svobodni."

"To nestojí za řeč. Jsem rád, že jsem vám mohl pomoci," odpověděl Kedrigern a velkomyslně mávl rukou. "Ale bojím se, že nevím, jak se dostaneme ven."

"Non est difficultas. Ibi porta est,"*4 řekla tmavovlasá dívka v tóze, která dosahovala až k řemínkům sandálů obtočených kolem jejich štíhlých kotníků. Ukázala na zeď, která teď byla na dosah napřažené ruky. Rýsovaly se tam železné dveře. V jejich středu byl 4 Latinsky "To není problém. Tamhle je brána." Pozn. překl.

velký kruh a pod ním tři kulaté díry asi o velikosti mužské pěsti.

Předtím tam určitě žádné dveře nebyly, ale to Kedrigerna nepřekvapilo; tak to v nitru Všestromu prostě chodilo. Drak mu vysvětlil: "Stačí, když se do těch otvorů umístí tři Skokani a budeme ven na to šup."

"Jsem rád, že to vím. Ale bez své ženy odsud neodejdu. Neviděl tu někdo z vás tmavovlásku v modrých šatech lemovaných sametem?"

"Ano. Já si na ni pamatuji. Snědla fik zrovna jako já," řekla jedna z dívek.

"To je Princezna. Víš, co se s ní stalo pak?"

"Je to už tak dávno. Stěží si na ni vzpomínám."

"Nerad ti odporuji, drahé dítě, ale je to sotva chvílička," řekl postarší drak.

"Jsi si tím jist?" ozval se rytíř. "Soudím, že jsem ji zahlédl před nějakými šesti měsíci, ačkoliv, po pravdě řečeno, mohlo to být i déle."

Kedrigern záupěl. To místo bylo ke všemu ještě časově nestabilní.

Může se stát, že než vyjde z Všestromu, uplyne tucet staletí tím či oním směrem; a nebo se vrátí do stejného okamžiku, kdy vešel dovnitř. To bylo opravdu k zlosti.

"Ah! Elle voila!"*5 zvolala náhle jedna z dívek.

Podíval se směrem, kterým ukazovala, a uviděl, jak se Princezna žene nejvyšší rychlostí k nim. Přistála po jeho boku a popadla ho za ruku. "Rychle, není času nazbyt. Jsou mi v patách. Rychle!" vyrazila ze sebe bezdeše.

"Kdo je ti v patách, má drahá?"

"Tři velké hopsající koule. Hrozná věc." Netrpělivě ho zatahala za ruku: "Tak honem, ať už jsme odsud pryč."

"Nemyslím, že bychom se odsud dostali bez pomoci těch skákajících koulí. A myslím, že vím, jak si s nimi poradit," řekl Kedrigern, zvedl stříbrný luk a položil do jeho tětiny zlatý šíp.

"Tamhle jsou!" zvolal rytíř "Skokani!"

Z řera mezi sloupy se vynořily tři velké koule. Pohybovaly se rychle a nepravdělně, narážely do sebe navzájem a odrážely se od sloupů, občas vyskakovaly vysoko do vzduchu a občas se koulely po 5 Francouzsky "Tamhle je." Pozn. překl. zemi, ale neustále se přibližovaly ke Kedrigernovi a jeho společníkům.

Když byly docela blízko, zpomalily a pak pomalu pluly ve výši těsně mimo dosah nejvyššího z draků. Nakonec se zastavily a jen se pomalu otáčely kolem své osy. Jedna z nich byla bílá s černými skvrnami, druhá byla černobíle pruhovaná a třetí měla po sobě černobílý šachovnicový vzor. Pomalu se snesly k zemi a v pravidelném trojúhelníku obklíčily skupinku draků, rytířů, dívek i oba čaroděje.

"Odcházíme," zavolal Kedrigern na nejbližší, černobíle pruhovanou kouli. "Hni sebou a hybaj do dveří."

Koule se roztřásla a vzduch se naplnil zlomyslným smíchem.

Kedrigern takovou reakci očekával a rychle se podíval po ostatních.

Kostkované koule se smála stejně jako její družka. Třetí nebylo nikde vidět.

"Tamhle!" vykřikla Princezna a ukázala nahoru.

Puntikovaná koule, která teď vzrostla do trojnásobné velikosti, se řítila přímo na ně. Vší silou udeřila do Kedrigernovy ochranné magie, srazila všechny s výjimkou jeho a Princezny na podlahu, pak se odrazila a zmizela v šeru. Tím Kedrigernovi dopřála čas na vzpomínání.

Rychle zamířil a trefil kouli zlatým šípem přímo do středu.

Zablesklo se a puntikovaná kulička o velikosti mužské pěsti spadla před ním na zem. Kedrigern ji zvedl a podal Princezně. "To by byla první," řekl.

Panny, rytíři a draci se začali váhavě zvedat. Žádný smích už slyšet nebylo. Pruhovaná koule se proměnila ve válec o průměru dvojnásobku lidské výšky dlouhý přes celou místnost a začala se na ně valit. Kedrigern ji opět zasáhl šípem a ona se okamžitě proměnila v malou pruhovanou kuličku. "To je druhá," řekl.

S kostkovanou koulí to bylo těžší. Než se nadál, proměnila se ve stovku malých kuliček o velikosti třešně a začala nemilosrdně bombardovat dívky, rytíře i draky. Zatímco panny zoufale ječely, draci vztekly ryčeli a rytíři rachotili jako plechová vědra v krupobití, Kedrigern vytáhl medailon cechu a podal ho Princezně.

"Podívej se Hledáčkem pravdivého vidění. Ten ti ukáže, která z nich je ta pravá," křikl do všeho toho rámusu.

Princezna pozvedla medailon a obhlédla scénu. Kostkované koule svištěly strašnou rychlostí všude kolem a při letu se navíc otáčely, takže na ně nemohla dobře zaostřit. Ale nevzdala se a po několika minutách pátrání a zvažování konečně vykřikla: "To je ona!" a ukázala na kouli, která se právě odrazila od padlé dívky a opisovala ve vzduchu dlouhou křivku.

Kedrigern byl docela dobrý lučištník, ale žádný mistr. První dvě koule nebylo těžké zasáhnout, tato však představovala malý a rychle se pohybující cíl. Spolehl se však na kouzelný luk a šíp a neklamal se: oslnivý záblesk mu oznámil, že neminul. Děšť kuliček okamžitě ustal a zůstala jen jediná, která se mu poslušně dokutálela k nohám.

Nikdo nebyl zraněn příliš vážně. Tři z dívek měly modřiny na rukou, jeden rytíř dostal z bubnování koulí na přílbu migrénu a jeden drak přišel o šupinu na boku. Ostatní vyvázli nezranění a všichni toužili odejít co nejdříve. Kedrigern pevně sevřel všechny tři Skokany v dlaních, přidržel je před sebou a řekl: "Tak dobře, vy tři. Vím, že jsou tu nastražené pasti, takže mi řekněte čistou pravdu. Která z vás patří do kterého otvoru?"

"Nepovíme," řekla puntikovaná koule.

"Nedonutíš nás k tomu," dodala proužkovaná.

"Když jsi tak chytrý, přijď si na to sám," odsekla kostkovaná drze.

"Neminím ztrácet čas přemlouváním," řekl Kedrigern a začal koulemi žonglovat.

Vydržely to sotva několik minut a na konci té doby bylo jejich sténání a bédování už velice jasně slyšitelné. Kedrigern na to nedbal, jen zrychlil a začal kombinovat, prohazuje si je pod kolenem, pod loktem i za zády. "Klidně to vydržím třeba celý den," řekl. "A mám pár triků, o kterých jste zřejmě ještě ani neslyšely."

"Dobře! Dobře! Všechno ti řeknu!" ječela pruhovaná koule.

"Jen už se mnou přestaň žonglovat!"

"Zrádce!" křikla puntikovaná koule.

"Ty mlč," řekl Kedrigern a zatočil puntikovanou koulí na prstě.

Pak zvedl pruhovanou a přikázal jí: "Teď mluv; ale rychle!"

"Já patřím do díry vpravo. Puntikovaná patří do středu a kostkovaná vlevo."

"No uvidíme. A jestli lže..."

"Je to pravda, přísahám!" zaječela pruhovaná koule.

A byla. Sotva Kedrigern rozmístil koule tak, jak mu bylo řečeno, dveře se doširoka rozevřely a on s Princeznou i celou společností panen, rytířů a draků stáli pod slunečným nebem. Všestrom byl pryč.

Nikde nebylo vidět žádné ovoce ani ořechy, jen trávu a tu a tam luční květiny.

"Raději bychom měli najít Gasperance a pavouky," řekla Princezna.

"Určitě o nás mají starost."

Kedrigern se rozhlédl po prázdné mýtině a pečlivě zkontroloval vzrůst stromů. "Doufám, že je najdeme. Těžko říct, jak dlouho jsme vlastně byli pryč. Čas se ve Všestromu choval velice divně. Připadá mi, že všechno vypadá jinak."

"Co budeme dělat s ostatními?"

"O ty se starat nemusíme. Teď, když je kouzlo zlomeno, vrátí se všichni tam, kam patří."

Už když to říkal, začaly se jednotlivé postavy rozmazávat a mizet. Římská dívka už zmizela docela, ze dvou dalších a jednoho rytíře zůstaly už jen nejasné obrysy a také všichni ostatní se nacházeli v různých stádiích rozplynutí. Draci mizeli se zvukem připomínající stokrát zesílené prasknutí mýdlové bubliny a pak se ztratily poslední tři dívky; sotva při tom stačily zamávat na rozloučenou. Jeden z rytířů zasalutoval a také se rozpustil ve vzduchu. Vzápětí ho následovali další tři a poslední drak, jehož šupiny zářily jasnou zelení.

Teprve teď si Kedrigern uvědomil, že už v ruce nedrží stříbrný luk. Zmizel stejně jako Všestrom a všichni ostatní. Jejich práce skončila.

A stejně tak i jeho.

Třináct

Z lesa a do pole

Princezna si zaclonila oči, rozhlédla se a ukázala na rozložitý dub na okraji lesa: "Ten strom mi připadá povědomý. Gasperance by mohl být někde tím směrem."

"Co se s tebou tam uvnitř vlastně dělo, má drahá?" zeptal se Kedrigern, vzal Princeznu za ruku a vedl ji k okraji mýtiny.

"Sotva jsem se zakousla do fíku, zjistila jsem, že jsem se ocitla v kleci zavěšené nad hlubinou a kolem poskakovali tři směšní muži."

Byli oblečení černobíle jako harlekýni a pořád skákali nahoru a dolů, tleskali rukama, ukazovali na mne a smáli se. To mě rozzuřilo."

"To si dovedu představit."

"Dala jsem jim to dostatečně srozumitelně najevo a žádala je, aby mne ihned pustili a vrátili ven. To je pobavilo ještě víc a najednou jsem zjistila, že se dno klece otevřelo a já padám do hlubin."

"Ale tvá křídla..."

"Přesně tak. Zdá se, že si jich nevšimli. Takže když jsem se vznesla do výše, byli z toho dokonale zmateni a začali narážet jeden do druhého. Pak se proměnili v koule a vrhli se na mne - no a pak jsme se zase setkali."

"A to bylo dobře. Bez nich bychom se ze stromu nedostali. Zajímalo by mne, kdo ti tři ve skutečnosti byli."

Pravděpodobně nějakí skřeti."

"Já jen vím, že byli velice nevychovaní. Co byli jinak, nevím, a ani mě to nezajímá. Bylo to nanejvýš nedůstojné a už na to nechci vůbec myslet. Až příště dostanu chuť na ovoce, dám si pozor, aby nebylo začarované."

"To je velice moudré."

Došli k dubu, ale po Gasperanceovi a jejich koních nenašli ani stopy. Vtom, aniž by cítil nějaký pohyb, se Kedrigern náhle ocitl v sedle svého hřebce. Ida a Elwood se mu choulili na ramenou a spali.

Dub byl za jeho zády a on vyjžděl z lesa na mýtinu; po jeho boku jela princezna a Gasperance průvod uzavíral.

Kedrigern s Princeznou si vyměnili zmatené pohledy a ona si pak položila prst na ústa a skoro nepostřehnutelně zavrtěla hlavou. Přikývl, ale neřekl nic.

Pak ucítil, že se mu něco otírá o záda, a když si tam sáhl, nahmatal vak, který mu visel přes rameno. Ještě před chvílí žádný vak neměl. Sundal ho, nakoukl dovnitř a uviděl, že je plný suchého listí, bobulí, kousků kůry a neznámých druhů semen. Všechno to mělo mohutnou auru virtuální moci; dokonce i slabá vůně, která se z pytle vznášela, byla plná magické síly.

Začal si skládat dohromady kousky teorie, která by objasnila to, co se mu právě přihodilo, ačkoliv mnohé, co z toho vyplynulo, bylo stále ještě mimo dosah jeho chápání. Vše strom potřeboval pomoc, aby se zbavil parazitů, jež k němu přitáhla jeho magie a kteří ho činili nebezpečným pro každého, kdo se k němu přiblížil. Sám se buď očistit nedokázal, nebo nechtěl. Hledal tedy pomoc zvenčí a kdo by se mohl hodit lépe než čaroděj? Jakmile odvedl svou práci a zničil zlo, mohl se ke svým druhům vrátit nezraněn a beze škody. Ty vzácné a velmi cenné předměty byly jeho odměnou.

Vzpomněl si na svou rozmrzelost nad objevením Vše stromu a najednou si připadal velice malý. Dostal příležitost vykonat dobro a on myslel jen na své pohodlí. Kus cesty pokračoval mlčky, plně pohroužen ve svých úvahách.

Takové věci se mu nestávaly každý den.

Příští den byl deštivý a chladný, ale prost všech magických komplikací. Noc přečkali v nehluboké jeskyni a následujícího dne v poledne se dostali na dohled Tarragonu.

Gasperance přitáhl svému koni uzdu. "Dál jet nemohu," řekl.

"Pročpak? Chtěl jsi sem přece jet. Byl to všechno tvůj nápad, ne?" podivil se Kedrigern.

"Jenže teď nevím, co říct. Když se mne Eda zeptá, proč jsem přijel, budu vypadat jako hlupák. Co mám dělat?"

Princezna zastavila po jeho boku a konejšivě ho poplácala po rameni. "S tím se netrap, Gasperance. Budeme udržovat konverzaci tak dlouho, dokud se neuvolníš."

"Já se neuvolním nikdy, má paní. Jsem ohromen její spanilostí, a navíc zakletý nějakým nanejvýš nešťastným způsobem."

"Tak prostě nech všechno na nás. A teď už pojed'," řekla Princezna a přebrala velení. Gasperance se poslušně rozjel za ní.

Exteriér hradu byl stále ve špatném stavu, ale jakmile se dostali za hradby, bylo zlepšení patrné. Větší část suti už byla z nádvoří odstraněna a u hlavní brány kvetly květiny. Na slunném místě za studnou byla zeleninová zahrádka, na které už všechno začínalo klíčit.

Trevor se vyhrnul ze dveří, aby je přivítal, a Eda se mu držela těsně v patách. Bylo to veselé shledání s výjimkou Gasperance, který se nezmohl na nic víc než mumlání a červenání, když se na něj Eda usmála. Po celou dobu byl zticha, ale nezdálo se, že by si toho Eda vůbec všimla.

Odpoledne zasněžili prohlídku hradu a pak se sesedli k vynikající večeři. Elwood a Ida zůstali v knihovně, kde hned v jednom slibném horním koutě začali tkát pavučinu. Po večeři Eda zaspívala, Trevor četl ze starých rukopisů, Princezna zarecitovala báseň a Kedrigern konečně získal příležitost vyprávět příběh o Sarualském drahokamu, po kterém se strhla vášnivá debata o zakletých drahokamech, zlodějích, hospodách, lidožravých obrech a riziku cestování vůbec. Jen Gasperance seděl tiše, občas obdivně vzhledl k Edě, ale nepromluvil jediného slova.

Princeznu jeho chování velice trápilo. V noci, když spolu ve své komnatě osaměli, řekla Kedrigernovi: "Gasperance by měl občas něco říct. Pokud se sám nijak neprojeví, Eda se vrátí zpátky k Rudému Thormovi."

"Myslel jsem, že jsi jeho omluvu přijala."

"Ano, ale po tom, jak se choval k Edě, mu už nevěřím. Kromě toho šílí po Berrendal."

Kedrigern sebou trhl a zvedl obě ruce. "Jenom s tím zase nezačíněj."

Možná bychom je měli nechat, aby si to vyřídili sami mezi sebou. Princové jsou stejně jeden jako druhý."

Podívala se na něj, jako by jí navrhl, aby uspořádali kanibalskou hostinu. "Ti naši pomoc potřebují. Spoléhají na nás. A my jsme jim tím povinni."

Kedrigern si žádného takového závazku vědom nebyl, ale neřekl nic. Obrátil se na druhý bok a pokusil se usnout, ale než se mu to podařilo, Princezna jím zabloumala a zeptala se: "Co když se tu objeví Rudý Thorm?"

"Nevím. A co když se tu objeví on i Berrendal?"

Princezna byla chvíli zticha a pak řekla: "Vlastně by to mohlo být to nejlepší, co se může stát. Když tady budeme mít všechny čtyři pohromadě, mohli bychom s tím něco udělat."

"Pochybují. Myslím, že to daleko předčí naše možnosti."

"Ty nechceš, aby všichni ti sympatičtí mladí lidé byli šťastní?"

"Samozřejmě, že chci, aby byli šťastní. Já bych byl nejraději, aby byli šťastní všichni lidé pod sluncem a přestali mne už konečně otravovat se svými problémy, ale jsem jenom čaroděj. K tomu, aby byli lidé šťastní, je třeba mnohem víc než jen magie."

"Ale mohl bys to alespoň zkusit."

"Nejjistější způsob, jak udělat lidi nešťastnými, je snažit se je dělat šťastné."

"To zní jako něčí představa o aforismu."

"Je to aforismus. Můj."

Po chvíli napjatého ticha Princezna řekla: "Zlobíš se, protože nedokážeš odeklít Gasperance."

Kedrigern zasténal a znovu se obrátil na bok. Zdá se, že v názorech na uzavírání šlechtických svazků se s Princeznou nikdy neshodne - mohl to nanejvýš přijmout jako skutečnost a mlčet. Ona viděla sňatky v královských rodinách jako záležitost nejvyššího významu, zatímco on je považoval prostě za státnický tah k zajištění jistých smluv a dohod, a falešná romantika hloupých pohádek a balad ho přiváděla k šílenství. Normální lidé si vezmou ženu nebo muže, o němž se jim řekne, aby si ho vzali - v řídých a výjimečných případech, kterého si vzít chtějí - a smíří se s tím. Hlupáci, ať už je jejich krev sebemodřejší, vzdychají a omdlévají, touží a chřadnou, píší příšerné básničky a zpívají hrozné písně, a když se jim podaří vzbudit soucit v každém jednotlivém člověku v okruhu mnoha mil, vezmou si někoho stejně hloupého, jako jsou sami, a založí velké rodiny hlupáků, aby pokračovali v tradici. Bylo to dokonale beznadějně. Byl přesvědčen, že kdyby mohl za pomoci magie odstranit všechny překážky, které stály v cestě jejich čtveřici, do roka by se všichni navzájem nenáviděli a obviňovali by z toho jeho. A jako boční efekt by se Trevor pravděpodobně zamiloval do Idy. Kvůli Princezně by rád něco udělal, ale nedokázal si dost dobře představit, co by to mělo být.

Gasperance vstal brzy a celé ráno se věnoval cvičení. Po snídani ho Trevor vzal na obhlídku hradů a obranných postavení, která tam ještě zůstala. Jelikož mu byl tento předmět bližší a Eda nebyla nikde nablízku, Gasperance se stal trochu sdílnějším a brzy se oba docela dobře bavili. Gasperance navrhl několik drobných vylepšení, jež by přispěly k obranyschopnosti Tarragonu, zatímco Trevor pořizoval skicy a zapisoval poznámky. Zdálo se, že ve společné starosti o Edino bezpečí bylo veškeré tradiční nepřátelství mezi rytíři a draky zcela zapomenuto.

"Příjemný mladík, ten Gasperance," svěřil se večer Trevor Princezně a Kedrigernovi, když spolu seděli v knihovně.

"A taky pohledný," dodala rychle Princezna.

"Myslím, že ano. Je princ, že?"

"Ano. A jednoho dne bude králem. Pokud se velice nemýlím, Edě se taky líbí."

"Opravdu?" zeptal se Trevor poněkud překvapeně. "Nevšiml jsem si. Nic mi neřekla. To je pořád jenom 'Rudý Thorm' sem a 'Rudý Thorm' tam. Rudý Thorm je také princ, že?"

"Něco takového," řekla Princezna a odmítavě mávla rukou.

"Jen velice malý. Spíš princátko."

"Je princem Umberdure," uvedl věci na pravou míru Kedrigern.

"Ano, Umberdure," zopakovala Princezna, vyslovujíc to slovo, jako by se jednalo o název velice malé země, a smutně potřásla hlavou.

"V Umberdure je docela hezky. Zvláště na jaře. Příležitostně tamtudy létám," řekl Trevor.

"Království Rudých plání je mnohem hezčí," namítla Princezna přesvědčeně.

"Opravdu si to myslíš? Mně vždycky připadalo trochu ponuré."

Nejsou tam žádné hory."

"Na pláních nemají hory co dělat. Připouštím, že je to věc vkusu, ale mně připadají Rudé pláně mnohem veselejší. Je to kraj, kde by mladé děvče - například Eda - bylo velice šťastné."

"Teď je šťastná," namítl Trevor dotčeně. "Proč by, pro všechno na světě, měla chtít odejít z Tarragonu?"

"Ach... cestování, návštěvy. Důvodů je mnoho. Jednoho dne se třeba může vdát, nemyslíš?"

"Edin sňatek je záležitost vzdálené budoucnosti. Teď je velice zaneprázdněná tady. A velice šťastná."

"Věřím, že je šťastná, a jsem přesvědčena, že jsi skvělý strážce a báječný společník. Ale stejně - je mladá dáma a princezna. Jednoho dne se vdá. Čeká se to od ní."

"Ano? A kdo to od ní čeká, smím-li se zeptat? Já tedy ještě hodně dlouho ne a Eda taky nic neřekla," odpověděl Trevor. Jeho hlas zněl pichlavě.

"Ale vzdychá po Rudém Thormovi, nemám pravdu? A to, jak Gasperance stále visí na jejích ústech..."

"Dětská láska. To přejde. Nic vážného to neznamená." Trevor mluvil dokonale klidně, ale při každém slově mu z nozder unikl malý obláček páry. "Hrají si na dospělé, to je všechno. Pouhý smysl pro romantiku, nic vážného."

Princezna už nic neřekla a Kedrigern diplomaticky stočil řeč na obranyschopnost hradu. S přihlédnutím k lupičským tlupám, které táhly krajem, by bylo rozumné obnovit opevnění co nejdříve a udělat ho tak pevné, jak jen to bylo možné. Trevor souhlasil.

"Tvůj přítel Gasperance už mi dal pár dobrých podnětů. Velice bystrý hoch, ten Gasperance." Náhle se zarazil.

"Opravdu si myslíš, že se zajímá o mou Edu?"

"Takové věci se stávají," odpověděl Kedrigern a pokrčil rameny.

"Když mne omluvíte, myslím, že jsem unaven," řekl Trevor a začal couvat ke dveřím. "Zůstaňte tu tak dlouho, jak si budete přát.

Klidně si vezměte knihu do postele." Dosáhl dveří a rychle v nich zmizel.

Princezna hleděla do ohně a z její tváře bylo možno vyčíst samé neveselé myšlenky. Kedrigern si k ní přisedl.

"To je komplikace, se kterou jsme nepočítali," řekl.

"Doufám, že se nebude chovat majetnický. Je to od něj moc hezké, že na ni převedl ten hrad, a jsem si jista, že se k Edě choval skvěle, ale ona tady přece nemůže zůstat a zpívat mu do konce života."

Kedrigern si pomyslel, že kdyby to Eda udělala, vyřešilo by se hned několik problémů najednou, ale nechal si svůj názor pro sebe.

"Raději nebudeme dělat nic, dokud nás nenapadne něco pořádného.

Pojďme se na to vyspat," navrhl.

Příštího dne vládla u snídaně trapná atmosféra. Trevor, který spal na prahu Ediných dveří, měl špatnou náladu.

Neustále se podezíravě díval po Gasperanceovi, který náměsíčně upíral oči na Edu, jež si toho očividně nebyla vědoma a vesele se bavila s Princeznou a Kedrigernem. Uprostřed jídla, zrovna když Eda tvořila menu na piknik, se zvenčí ozval nějaký hluk.

"Co je to? Připadá mi, jako by někdo troubil na roh," řekl Trevor.

Eda vyskočila. "Možná to jsou další hosté. Půjdu je přivítat."

"Dávej na sebe pozor, drahá Edo. Po lese se teď potloukají všelijaká individua," varovala ji Princezna.

"Ach, nedělej si starosti. Kdo by mi chtěl ublížit," řekla Eda a vyběhla z místnosti. Za okamžik byla zpátky, bledá a stěží popadala dech: "Lupiči! Bandité! Tlupa ozbrojených chlapů! Říkají, že přišli vyplnit hrad!" křičela.

"Zlotřilí ničemové!" zvolal Trevor a doprovodil svá slova oblakem páry. Podíval se na Gasperance a Gasperance se podíval na něj. Nikdo se nezvedl. Trevor si olízl rty, chvíli si pohrával s ubrusem a nakonec řekl. "Měli bychom něco udělat."

"Musíme se připravit k obraně hradu," řekl Gasperance.

"Ano, zabarikádujeme se tu. Tak se budeme moci vyhnout zbytečnému násilí."

"Jak je libo."

Eda se dívala střídavě na Gasperance a na Trevora. "Neměl by někdo jít ven a bojovat s nimi?"

Gasperance se pomalu zvedl: "Jak si přeješ."

"Jestli někdo bude bojovat za Tarragon, pak to budu já," řekl Trevor. "Ale není třeba hnát se do toho bezhlavě."

"Když myslíš," řekl Gasperance a zase se posadil.

Kedrigern se zvedl: "Tak se konečně dohodněte. Začněte vařit olej nebo něco takového. Já si s těmi bandity zatím půjdu promluvit."

"Dobrý nápad," řekl Trevor. "Zdrž je, dokud nepřipravíme plán."

Ted' už toho měl Kedrigern plné zuby a byl připraven vylít si zlost na každého, kdo by mu k tomu poskytl sebenepatrnější důvod.

Když prošel vstupní branou a stanul tváří v tvář jezdcí v rezavém a špatně padnoucím brnění, rozhodl se přeskočit úvodní fráze a přejít rovnou k věci. "Kdo tady mluvil o drancování hradu?" Jezdec mu živě zasalutoval a odpověděl:

"Právě kvůli tomu jsme sem přijeli, vaše ctihodnosti. Když jsme slyšeli, že byl celé roky opuštěný, rozhodli jsme se, že ho zabereme a uděláme si z něj pevnost."

"Byli jste špatně informováni. Jak vidíte, není opuštěný. Už nějaký čas je obydlený."

"To je směla a upřímně nás to překvapuje, ale žádný problém v tom nevidím. Dáme vám i té mladé dámě hodinu na to, abyste si sbalili svoje osobní věci a vystěhovali se. Neberte si s sebou prosím žádné poklady ani nic cenného."

"Jakým právem si činíte nárok na hrad?"

Jezdec chvíli počítal na prstech a pak řekl: "Mám tlupu ozbrojených mužů, kteří touží po místě, kde by se skryli před větrem a zimou. To je argument, který většinou postačuje."

"Myslím, že bych vás měl varovat, že budeme hrad bránit."

"Čekali jsme to. Z nějakého toho šrámu si nic neděláme. A těch pár vetřelců se na pořádnou obranu stejně nezmůže.

"Vetřelců?! Věž, že tento hrad je v rukou jeho pravé majitelky, o které ses tak hrubě zmínil jako o 'mladé dámě', a ona má v úmyslu si ho ponechat."

"Možná máte pravdu, vaše ctihodnosti, ale možná taky ne. Vy jste zřejmě slyšeli jen jednu stranu, ale já slyšel zase tu druhou, podle níž právoplatný majitel odešel tam, kde mu hrad už není k ničemu, a tudíž nám hrad Bogwollus náleží právem nálezce."

"Toto je hrad Tarragon."

"Můžete si ho nazývat jak chcete, vaše ctihodnosti, je to prostě ten hrad, na kterém se míníme usadit. Dáme vám hodinu na rozmyšlení a pak zaútočíme. Přeji vám všem hezký den," řekl jezdec a uklonil se. Pak popohnal koně a odcválal k hloučku jezdců na okraji mýtiny.

Kedrigern se do hradu vrátil v zachmuřené náladě. Jezdcova klidná odhodlanost byla nebezpečnější než jakékoliv hrozby a mávání zbraněmi a protiargumenty se očividně rozhodl neposlouchat. Jeho věc to ale nebyla. Hrad mu

nepatřil, jezdcí nebyli jeho nepřátelé a bez obránců by k jejich zahnání vypotřeboval tolik magie, že by se nejméně týden sotva pohnul.

Náhle se zastavil v půli kroku. Ne, nevypotřeboval, pomyslel si a usmál se. Magie vůbec nebude třeba. Stačí, aby Gasperanceovi ukázal bandity, řekl: "Kepčik, Kepčik," a mají od nich pokoj. Možná, že by pohled na Gasperance v akci mohl změnit Edin názor na něj.

Tím lépe. Bylo to vysoce pravděpodobné. Na odčarovaneho Gasperance byl nezapomenutelný pohled. Tedy pokud neomdlí uprostřed boje.

Kedrigern pokračoval v chůzi, zamyšleně si při tom třel bradu a vzpomínal na boj v lese, kde Gasperance náhle začal běsnit a o chvíli později se skácel v mdlobách. To byla ošidná věc a neměl by si s ní příliš zahrávat. Jednalo se o kouzlo nejhoršího druhu: nepředvídatelné kouzlo.

Ale kdyby přece jen účinkovalo, vyřešily by se dva problémy najednou. Dvě mouchy jednou ranou a docela bez magie. Samozřejmě, kdyby došlo k nejhoršímu, mohl vždycky proměnit bandity v mury.

V jídelně našel Trevora a Gasperance, jak se sklání nad skicami, které princ pořídil včera. Princezna a Eda v místnosti nebyly.

Trevor vzhledl a řekl: "Plánujeme naši obranu. Až to dokončíme, bude hrad Tarragon nedobytný."

"Doufám, že to bude brzy. Mají v úmyslu napadnout nás za necelou hodinu," řekl čaroděj.

"To nestihneme. Potřebujeme přinejmenším tři měsíce. Jdi je ještě na chvíli zabavit."

"To nemá smysl, Trevore. Už se rozhodli. Prohlašují, že hrad je opuštěný a my že jsme tu neprávem. Myslím, že zaslechli některou z historek, které šířil Meech."

"Ten politováníhodný muž. Nikdy jsem si s ním neměl nic začínat."

"Teď není čas mluvit o Meechovi. Je třeba bránit hrad. Kde je Princezna? A Eda?"

"Eda je... rozrušená," odpověděl Trevor poněkud rozpačitě.

"Říkala něco o tom... že si jde pro zbraně."

Kedrigern nešťastně zalomil rukama. "Venku čeká banda po zuby ozbrojených ničemů. Tos ji nemohl zadržet? Jsi přece její strážce!"

"Je velice tvrdohlavá. Vím, že když se pro něco rozhodne, nemá smysl se s ní přít."

"A co ty, Gasperance? To ses jí ani nepokusil vysvětlit, jak je takový boj nebezpečný?"

"Právě proto si šla pro zbraně," odpověděl Gasperance klidně.

"A kde je Princezna? Doufám, že nešla Edě pomoci vybrat padnoucí brnění a ostrou bojovou sekeru?"

Ironie skrytá v jeho hlase drakovi i rytíři naprosto unikla. "Má paní Princezna se vydala Edu zadržet. Ale pochybuji, že ji najde včas. Eda zná hrad příliš dobře, než aby ji někdo z nás dokázal najít," řekl Trevor. "A teď, pokud nás omluvíš, vrátíme se ke svým plánům."

Kedrigern se odplížil z místnosti. Všichni byli buďto šílení, nebo neužiteční, a čím dřív se s Princeznou dostane z Tarragonu, tím lépe. Vůbec sem neměli jezdit. Neměli si nic začínat s Edou, Rudým Thormem ani s Gasperancem. Byla to vyložená ztráta času i magie.

Ale nechat je jen tak napospas těm lupičům nemohl. Možná, že by postačila děsivé zjevení. Je to rychlé a snadné, vyžaduje to minimum magie a vystrašení bandité to roznesou po okolí, což odradí případné další útočníky. To by mohlo účinkovat. Obejde se bez transformací. Ale nejprve musí najít Edu a přesvědčit se, že je v pořádku.

Prohledal chodby a síně, volal její jméno ve sklopeních a ozvěnou se rozléhajících sálech, ale nenašel ani stopu po ní ani po Princezně.

Čas se krátil. Nechal hledání a vrátil se zpátky na hradby, aby byl po ruce a mohl včas zasáhnout, až dojde k útoku.

Sotva vyšel z brány, uviděl útlou postavu, vlekoucí se z posledních sil k jedné z nezbořených obranných bašt. Byla to žena shrbená pod tíhou něčeho, co táhla za sebou. Kedrigern v ní rozpoznal Edu. Měla na sobě helmu, těžkou kroužkovou košili, do které by se vešly dvě takové dívky, a oběma rukama vlekla obrovskou bojovou sekeru. Zavolal na ni, ale ona si jej nevšímala, zarputile pokračujíc ve svém snažení. Kedrigern se rozběhl, ale ona už dosáhla hradeb a výhrůžně se na nich vztyčila.

"Edo! Počkej! Já se o ně postarám!" zavolal Kedrigern.

Ale bylo už příliš pozdě. Eda pěstí zahrozila směrem ke skupince jezdců a zvolala: "Dokud budu dýchat, nikdy můj hrad nedostanete!"

Je můj, získala jsem ho zpět po mnoha letech a hned tak se ho nevzdám!" Pokusila se zamávat sekerou, ale stěží ji dokázala pozvednout.

Bandité se rozesmáli a někteří začali vykřikovat nepříliš zdvořilé poznámky.

Kedrigern se postavil Edě po boku. Chvilí mu trvalo, než se mu podařilo popadnout dech, a pak řekl: "Já se o ně postarám, Edo. Jen co se trochu vydýchám... udělám něco, co je vystraší... až vyskočí z brnění."

"Je to můj hrad a já ho budu bránit," odsekla dívka s očima planoucima hněvem. "Budu s nimi bojovat na zahradě i v rozvalinách. Budu s nimi bojovat ve velkém sále. Nikdy se nevzdám!"

"Jsi velice statečná, ale ta přesila je příliš velká."

"No, někdo tu musí být statečný. Trevor si chce pořád jen číst a malovat a Gasperance je zase bábovka."

"Buď si statečná jak chceš, Edo, ale dovol mi, prosím tě, abych se postaral o ty-" Zatroubení rohu, které se ozvalo z opačné strany mýtiny, umlčelo Kedrigerna v půli věty. Z lesa vyjela postava v brnění.

Ozvalo se nové zatroubení a postava vyrazila vpřed, zaujímaje postavení mezi hradem a útočníky. Druhý jezdec ji těsně následoval.

"Beru ten hrad pod svou ochranu. Zmizte nebo čelte mému hněvu," zvolal rytíř, který troubil na roh.

"Berrendal. A Kaimi," zamumlal Kedrigern polohlasně.

"Kdo?" zeptala se Eda.

"Naši známí."

Než mohl říct víc, ozvalo se z levé strany další zatroubení, z lesa vyjel druhý rytíř a postavil se vedle Berrendal. Přílbu měl ozdobenou rudým chocholem a na štítě měl srdce zlomené vedví.

"A kdo je zase tohle?" zeptala se Eda.

"To je Rytíř zlomeného srdce." Bližší určení nebylo v už tak dost komplikované situaci žádoucí.

"Jak báječné! Další galantní rytíř mě spěchá zachránit!"

"Ano, oba jsou velice stateční a galantní, ale přesila je pořád ještě příliš velká. Raději se o to přece jen postarám."

"Neplet' se do toho!" zaječela Eda a pověsila se mu na ruku, než mohl udělat jediné gesto. "Musí mít šanci vykonat svůj velký čin a vydobýt si slávu."

Kedrigern ji setřásl a podrážděně odsekl: "No dobře. Tak je nech, ať do sebe buší a mlátí, co hrdlo ráčí. Jen ať krev stříká a kosti praskají - doufám, že tě ten pohled potěší. Ještě nikdy v životě jsem se nesetkal s takovou smečkou bláz-"
Za sebou zaslechl dusot koňských kopyt. Otočil se a uviděl Gasperance, ozbrojeného cap - pie.*6 6 Francouzsky 'od hlavy k patě'. Pozn. překl.

"Cítím nutkání k boji, ale zároveň se cítím nejistý. Něco mě tam táhne, ale něco stejně silného mě odrazuje. Pomoz mi, čaroději," řekl.

"Samozřejmě, že ti pomůžu. Klidně se připoj k zábavě. Jdi tam a bodej a sekej jako všichni ostatní."

"Jak si přeješ," odpověděl Gasperance a vyrazil.

"Počkej moment!" zavolal Kedrigern a chytil jeho koně za uzdu. Pečlivě ho namířil čelem proti banditům a pak dodal:

"Nezapomeň na svůj válečný pokřik: 'Kepčik! Kepčik!'" Rytíř zběsile zařval. Postavil se v třmenech, vytáhl meč a obnažil zuby v děsivém šklebu. Všichni útočníci byli najednou velice tiší. Gasperance pobídl svého koně, projel kolem užaslé Berrendal, Kaimi a Rudého Thorma a vrhl se rovnou proti tlupě lupičů. Jediným úderem meče srazil první dva z koně a pak se pustil do ostatních. K zemi se skáceli další dva, pak ještě jeden a pak začali ostatní ustupovat k vzdálenějšímu konci mýtiny.

Gasperance je nepronásledoval. Seskočil z koně a s mečem v jedné ruce a s dýkou v druhé se vydal na obhlídku svých obětí. Jeden z lupičů se s hlasitým sténáním vrávoravě zvedl do sedu, drže si při tom hlavu oběma rukama. Gasperance se zarazil v půli kroku, vytřeštil na něj oči a pak náhle odhodil zbraně a dal se do usedavého pláče. Vzápětí omdlel.

Na okamžik zavládlo naprosté ticho. Nikdo se ani nepohnul.

Potom bandité, vida, že Gasperance leží bez hnutí, vyrazili, aby ho dobili.

Než se k němu mohli dostat, postavila se jim do cesty Berrendal. Rudý Thorm a Kaimi se jí drželi po boku. Obě bojové linie se srazily a polem se rozlehlo řinčení, bušení a zvonění zbraní mísící se s výkřiky raněných a umírajících. Eda, která mezitím odložila sekeru a helmu, nadšeně tleskala a horlivě své zachránce povzbuzovala.

Berrendal sesedla z koně a postavila se před Gasperance, který stále ještě ležel v bezvědomí. Rudý Thorm se stáhl k ní, zachycuje rány, jež ji ohrožovaly.

"Není ten s tím rudým chocholem skvělý?" zvolala Eda a zatleskala radostí.

"Překvapivě," odsekl čaroděj.

Ale přesila byla příliš velká. Pomalu, ale neúprosně se kruh útočníků svíral, až přes ně hrdinné obránce vůbec nebylo vidět. Jen zlověsné řinčení zbraní naznačovalo, že se ještě drží.

"Musím zasáhnout, Edo. Nemohu přece dovolit, aby naše přátele rozsekali na kusy," řekl čaroděj.

Eda si povzdychla: "Myslím, že máš pravdu. Ale pořád si myslím, že je to nesportovní."

Kedrigern si vyhrnul rukávy a kriticky zhodnotil scénu. Situace byla ošidná. Děsivé přízraky by teď nebyly k ničemu - všichni už byli příliš zaujati bojem, než aby si jich vůbec všimli. Mohl by útočníky v něco proměnit, ale transformace se nedala vykonat rychle a selektivně zároveň. Kdyby jen neposlechl Edu a udělal to hned, mohlo se to obejít bez potíží. Teď je bude muset proměnit všechny a roztržít přátele od nepřátel až potom. Pozvedl ruce a namířil je na změt lidských těl, když tu mu nad hlavou přeletělo něco obrovského.

"Trevor! To je strýček Trevor!" zvolala Eda. A byl to on. S dunivým pokřikem: 'Gnaggadar a Drake! Comme il faut pro Gnaggadara a Drakea! zakroužil nad bojujícími válečníky, švihnutím ocasu srazil z koně dva jezdce a pak dosedl na zem a pustil se do boje ocasem, drápy i zuby, ignoruje šípy a kopí, které na něj pršely ze všech stran. Útočníci zakolísali a drak se do nich pustil ještě zuřivěji.

Náhle se jejich šik rozpadl a bandité se rozprchli do všech stran, nechávající své raněné na bojišti.

V té chvíli už Trevor vypadal jako jehelníček, ale zdálo se, že si ran vůbec nevšimá. Divoce zařval, roztáhl křídla a pustil se za jezdci, žena je před sebou. Teprve když poslední z nich zmizel mezi stromy v lese, zakroužil nad polem a pak se vrátil na hradby, kde přistál Edé po boku.

"To je naučí," zabručel a odfrkl páru.

"Byl jsi skvělý, strýčku Trevore!"

"Drak dělá, co umí. Jsem tvůj ochránce, tak tě chráním. Taková drzost, chtít nás vyhnat z Tarragonu!"

"Jak se cítíš, Trevore? Máš v sobě pár šípů," řekl čaroděj.

Trevor se protáhl. "Pár šípů drakovi neublíží."

"Raději je vytáhneme. Ještě by se mohly polámat, zůstat v ráně a zanítit se. To by bylo velice nepříjemné."

"Ach, já to udělám, strýčku Trevore. Jen pojď dovnitř a já se o tebe postarám," řekla Eda a vzala ho za tlapu. Přes rameno ještě zavolala na Kedrigerna: "Mohl bys za mnou poslat ostatní? Chci jim náležitě poděkovat, zvláště tomu s rudým chocholem. A večer uspořádáme oslavu na počest vítězství."

Sotva zmizela v hradě, přijel k místu, kde seděl Kedrigern, Rudý Thorm. Seskočil z koně a sejmul si helmu, ze které ještě pořád trčel - ač poněkud zplihle - rudý chochol. Jeho brnění bylo na několika místech proděravělé a štít měl celý

zprohýbaný. Obličej se mu leskl potem a z jedné tváře mu tekla krev, ale jeho oči radostně zářily.

"Viděl jsi ji? Byla skvělá!"

"Ano. Je to odvážná a půvabná žena."

"Nikdy jsem netušil, jak statečná vlastně je. Nikdy bych si to nepomyslel. Ale když jsem ji uviděl ve zbroji... jak báječná žena!"

"Ale vždyť jsi Berrendal viděl ve zbroji už dřív," namítl čaroděj překvapeně.

"Berrendal? Já mluvím o Edě. Když jsem viděl, jak tam stojí sama na polozbořených hradbách a v rukou svírá válečnou sekeru..."

Jaký slepý hlupák jsem byl, Kedrigerne!"

"Aha. Tak hlupák, říkáš?" řekl Kedrigern, šťastný, že je konečně v obraze. "Ale už jsi zase dostal rozum, co?"

"Dostal! To víš, že dostal!"

"A lekci k tomu."

"Nikdy na ni nezapomenu."

"Takže je teď z tebe docela jiný muž."

"Naprosto. Kdyby mi jen Eda chtěla odpustit, udělal bych pro ni vše. Už bych nebyl Rytířem zlomeného srdce. Stal bych se Rytířem pravé lásky, jejím vděčným oddaným sluhou."

"Pokud ti to udělá radost, řekla, že jsi byl báječný. A zve tě na oslavu."

Rudý Thorm vzal svého koně za uzdu a rázně vykročil k hradu.

Jeho krok byl lehký a bezstarostný. Kedrigern ho chvíli sledoval pohledem a pak potřásl hlavou.

Jeden problém byl vyřešen. Možná ne docela tak, jak Princezna plánovala, ale šlo přece hlavně o štěstí těch dvou mladých lidí. Ale kde vlastně vězí Princezna?

Vstal a vydal se k hradu, aby se po ní podíval, když tu spatřil Berrendal jedoucí pomalu k němu. Gasperance měla přehozeného napříč přes sedlo. Položila ho něžně na zem před Kedrigernem, poklekla před ním jako starostlivá matka před svým nemocným dítětem, držíc stále obě jeho ruce ve svých.

"Nevidím žádnou ránu a přesto se stále neprobouzí," řekla.

"To se mu občas stává. Je zakletý. Jestli chceš, postarám se o něj."

"Opravdu? Nemohu tady dál zůstat. Kdybych se na něj dívala déle, upustila bych od své výpravy." Znovu pohlédla na ležícího prince. "Je tak skvělý. S takovým mužem jsem se ještě nesetkala.

Plakal pro své padlé protivníky. Tak odvážný a při tom tak soucitný!"

"Soucitný, to on je."

"Prosím, už nic neříkej. Musím hledat Háj zoufalství. Možná, že až ho najdu a dokážu svému otci a bratrům, co umím, zase se s Gasperancem setkám. A pak..." Sklonila se a políbila bezvědomého rytíře a potom pobídla koně ke stráni, kde na ni čekala Kaimi.

Sotva obě ženy zmizely v lese, Gasperance se pohnul a zasténal.

Kedrigern mu dal napít vody, do které přidal jedinou kapku uklidňujícího nápoje, a mladý rytíř se probral. Posadil se a zakroutil hlavou.

"Zdálo se mi o boji. O strašném boji proti velké přesile."

"Nezdálo. Právě jsi vydatně přispěl k porážce lupičů."

"Byl jsem statečný?"

"Mimořádně. Až nezdavě, dalo by se říct."

Gasperance si otřel čelo a pak se zamračil, jakoby ve snaze vzpomenout si na něco, co mu stále unikalo. "Byli tu i druzí. Vzpomínám si, že jsem se k nim připojil. A pak tu byl anděl ve zbroji.

Heroická postava."

"Eda vlastně ani moc heroicky nevypadala. Možná statečně, ale-" "To nebyla Eda. Ubohá malá Eda. Vypadala v té obrovské kroužkové košili tak hloupě, když se pokoušela zvednout válečnou sekeru... Ne, to byla jiná žena. Její obličej zářil jako slunce, vlasy měla kaštanové, oči jako fialky... byla silná a statečná... Berrendal!

Byla to Berrendal!" řekl užasle.

"Ano. Zachránila tě, když jsi omdlel."

"A políbila mne. Tak to nebyl sen! Ach Kedrigerne, jaký já byl hlupák!" Gasperance zasténal a skryl si tvář v dlaních.

"Nech mě hádat. Byl jsi slepý hlupák, ale dostal jsi lekci a teď jsi docela jiný muž."

"Ano! Ale co mám dělat?"

"Dnes večer budeme všichni oslavovat. Pak se s námi vrátíš do vily v Horách tichého hromu a já nepřestanu, dokud tě neodčaruju. A potom by ses mohl vydat hledat Berrendal. Je na cestě k Hájí zoufalství a nemyslím, že by jí příliš vadilo, kdyby ses k ní přidal."

Gasperance vyskočil na nohy. "Jak si přeješ," řekl.

Zatímco spolu pomalu kráčeli ke hradu, pomyslel si Kedrigern: Takže se vyřešil i druhý problém. Opět ne tak docela v souladu s Princezninými původními plány, ale každý princ našel svou princeznu a vice versa, a to je nejdůležitější. Který konkrétní princ našel kterou, to bylo, alespoň co se Kedrigerna týkalo, podružné. Z jeho hlediska byla stejně jedna jako druhá a zdálo se, že jsou všichni se současným stavem docela spokojeni.

Když došel k hlavní bráně, vyřítla se z ní Princezna a zadýchaně se zastavila vedle něj. Ve tváři byla celá rudá a nemohla ani mluvit, jak byla zchvácená.

"Co se děje?" zeptala se, když konečně popadla dech. "Běhala jsem po celém hradě a snažila se najít Edu, než udělá něco drastického.

Už je po všem? Byl někdo zraněn?"

"Je po všem, nikdo nebyl vážně zraněn a všichni jsou mnohem šťastnější, než jsme vůbec doufali," řekl Kedrigern a vzal ji za ruku.

"Pojď, sedneme si tamhle do stínu a já ti to všechno vysvětlím."

Čtrnáct

Pro každého něco

Večeře na oslavu vítězství se vydařila. Eda byla skvělá hostitelka, kuchařka se snažila, seč uměla, aby obráncům prokázala svou vděčnost, a dokonce i Gasperance vykázal jakési stopy oživení. Když všichni pronesli své připitky, pozvedl číši i on, aby vzdal čest Berrendal a s nelíčenou upřímností poděkoval Trevorovi a Rudému Thormovi. Rudý Thorm byl nezvykle dvorný a zdvořilý. Připil Edě za její neohroženost a Gasperanceovi za jeho statečnost, odmítaje přijmout chválu, která podle něj patřila jen a jen Trevorovi a Berrendal.

Po celou dobu, kdy mluvil, na něj Eda upírala obdivný pohled, a když skončil a posadil se, dvorně jí políbil ruku. Jen Trevora jako by se všeobecná dobrá nálada netýkala. Nebylo to kvůli bolesti nebo nepohodlí - rány, které obdržel, byly sice početné, ale nikoliv nebezpečné, a Eda je ošetřila včas a s největší možnou péčí. Trevor prostě nebyl ve své kůži. S Edou sotva promluvil slova, na Thormovu chválu odpověděl mrzutým zavrčením a přímé otázky ostatních odbýval úsečně a nevrle. Později, když Eda zpívala svou třetí píseň, se náhle zvedl a oznámil svůj odchod.

"Tak brzy, strýčku Trevore? Vždyť oslavujeme," namítla Eda a položila mu ruku na tlapu.

Trevor ji odstrčil. Drsným, hlubokým hlasem, jaký u něho dosud nikdo neslyšel, odsekl: "Je to vaše oslava. Já půjdu dolů a natáhnu se na svou hromadu pokladů, kde miním setrvat, než se mi zlepší nálada." Vypustil úzký pramínek kouře a odkráčel.

Princezna se naklonila těsněji ke Kedrigernovi a sotto voce řekla: "Něčeho takového jsem se bála."

"Trevorovi se nelíbí Rudý Thorm?"

"Tím to není. Trevor prostě nechce ztratit svou malou holčičku."

"Svou malou holčičku?!" zvolal Kedrigern.

Princezna ho okřikla. Kedrigern se rozhlédl po ostatních, ale všichni byli příliš zaneprázdněni vzájemnou výměnou zdvořilostí a nikdo ho neslyšel. Princezna ještě tišším hlasem pokračovala: "Začínal si na ni zvykat. Stala se světlem bodem jeho života. Zpívá mu a čte, pěstuje pro něj čerstvou zeleninu, sedí mu modelem pro jeho akvarely a trpělivě naslouchá jeho příběhům ze starých kronik. Trevor se nechce smířit se skutečností, že by dala přednost jinému způsobu života, a sám sebe přesvědčil, že žádný princ ani král pro ni není dost dobrý. Svým způsobem je to od něj velice milé, ale komplikuje to situaci. Musíš si s ním promluvit."

"Já?"

"Vždycky jsi říkal, že se v dracích vyznáš."

"Ano, ale ne v jejich osobních záležitostech."

"Promluv si s ním jako muž s drakem. Řekni mu, že neztrácí princeznu, ale získává prince."

"A co když o prince nestojí?"

"Pak mu řekni, že by měl mít pochopení pro Edu. Že není správné, aby jí stál v cestě. Nesmí být tak majetnický."

"Všichni draci jsou majetníci. Mají to v povaze."

"No... tak ho přesvědč, aby byl v tom ohledu jiný. Chtěl se přece lišit, nebo ne?"

Kedrigern zavřel oči, mlčky přikývl a pak si zhluboka povzdychl.

Další komplikace, a tentokrát s drakem. Znovu si přál, aby nikdy neslyšel o žádném z těchto lidí, ani o jejich problémech a jejich hradech, a zvláště aby nikdy neslyšel o Trevorovi. Se zamilovanými rytíři to bylo dost zlé samo o sobě, ale precitlivělý drak už přesahoval všechny meze.

"Raději tam běž rovnou, než se propracuje do ještě horší nálady a všechno nám tu zakouří," řekla Princezna.

Kedrigern se omluvil ostatním a pak se vydal do nižších pater hradu Tarragonu. S pochodní v ruce sestoupil po širokém točitém schodišti do hlubokého, temného a vlhkého sklepení. Několikrát zavolal Trevorovo jméno, ale žádné odpovědi se nedočkal. Světlo pochodně se odrazilo od kusů starých brnění a zrezivělých řetězů; tu a tam uviděl zapomenutou minci nebo šperk, ale po opravdovém pokladu nebylo nikde ani stopy. Teprve když zahnul do jedné z bočních chodeb, kde se podlaha mírně svažovala, uviděl před sebou hromadu zlata a stříbra, vyleštěných brnění a praporů, pohárů, mís a kroužkových košil. Na vrcholu té hromady ležel Trevor.

"Všem nám tam nahoře chybíš," řekl čaroděj.

Trevor hned neodpověděl. Když konečně promluvil, byl jeho hlas hluboký, dunivý a zatrpklý: "Ne, nechybím. Jsem nadbytečný."

Jsem jen pouhý drak, který se nehodí k ničemu jinému, než aby hlídal svůj poklad."

"A je to velice pěkný poklad, Trevore. Máš tu některé skutečně hezké kousky."

"Je to dar od mého prastrýce Skaggafraxe. Myslel si, že by ze mne pořádný poklad pomohl udělat normálního draka. V takových věcech se vyznal."

"A máš to tu moc útulné a soukromé."

"Chtěl jsi říct osamělé. Osamělé a ponuré a vlhké a tvrdé. A takový je i celý můj život."

"Jsem si jist, že by mnozí draci byli rádi, kdyby to mohli říct o svých životech."

"Ale já nechci být jako ostatní draci, Kedrigerne."

"No tak. Procházíš teď těžkým obdobím."

Drak se s řinčením drahých kovů, sténáním a hekáním, jak ho ostré hrany zraňovaly na citlivých místech, převalil do polohy vsedě.

Trochu se zavrtěl, aby se na hromadě pokladů uhnízdil pohodlněji.

Zlaté poháry a stříbrné láhve, kyrysy a náhrdelníky se rozletěly do všech stran. Trevor si těžce povzdechl a řekl: "Za pár let by Edu přicházeli žádat o ruku králové. Mohla by si mezi nimi vybírat. A ona se zahodí s obyčejným princem."

"Rudý Thorm se pravděpodobně jednoho dne králem stane."

"Nijak zvlášť dobrým. Jen se na něj podívej, Kedrigerne. Žádná kultura, žádný důvtip, žádná konverzace. A navíc ani nemá obočí."

"Má. Jen trochu příliš světlé."

Trevor odfrkl páru. "A ten druhý, Gasperance, není o nic lepší."

Sedí tam jako špalek a každé slovo aby z něj páčil."

"Ale je velice statečný."

"To jistě. Ale nezapomeň, že i kvůli němu jsem se musel pustit do těch banditů."

"Ano. Byl jsi skvělý."

"Byl jsem politováníhodný! Jen abych zachránil ty dva a Berrendal, musel jsem udělat všechno to, čemu jsem se celý život vyhýbal."

Úplně jsem si zkazil dojem. Dobrovolně jsem Edě a jejím přátelům udělal divadlo a co z toho? Klidně zahodí všechno, pro co jsem se snažil," řekl Trevor hoře. Pak položil tlapu Kedrigernovi na rameno a pokračoval: "Mohl jsem být heraldický. Už jsem to měl skoro na dosah, Kedrigerne. A teď jsem zase pouhý starý drak, osamělý, chrlící oheň a střežící svůj poklad. Všechny mé naděje... zmařeny."

"Ale to je nesmysl, Trevore."

"Můžeš mě stejně dobře nazývat Gnaggadarem. Tak se doopravdy jmenuju."

"Ať už se jmenuješ jakkoliv, jsi ještě heraldičtější než kdykoliv předtím. Zachránil jsi Rudému Thormovi život. To znamená, že budeš má jeho erbu stejně jako na Edině, a až se stanou králem a královnou Umberdure, staneš se heraldickým zvířetem království. Gasperance také nezapomene, co jsi pro něj udělal. Tvoje jméno a obraz bude všude. Le dragon comme il faut."

"Drak. Velký odporný páchnoucí drak s hrozným jménem. Nechutné necivilizované zvíře," zabručel Trevor. "A nejhorší na tom je..." jeho hlas se ztlumil v šepot, "že se mi to skoro líbilo."

"A proč by ne?"

"Protože nechci! Chci číst a malovat akvarely. Chci pořádat slavnostní večere a účastnit se duchaplné konverzace. Chci hudbu a tanec a provenčálské písně."

"Tak poslyš, Trevore-" "Chtěl jsi říct Gnaggadare."

"Chtěl jsem říct Trevore. Jsi ohňomilný drak o velikosti naloženého vozu na slámu. Donutil jsi tlupu lupičů, aby se panicky rozprchla."

Můžeš dělat, co se ti zlíbí. Drak může nazývat sám sebe Trevor Anthony Aylmer Gnaggadar Drake, nebo jakkoliv jinak podle chuti."

Po chvíli ticha Trevor připustil: "Řekl bych, že může."

"Samozřejmě, že může. Být v stálém kontaktu s tím drakem, co máš uvnitř, je to nejlepší, co tě mohlo potkat."

Trevor vzal dlouhý řetěz složený s masivních zlatých článků, chvíli si s ním pohrával, pak ho odhodil a řekl: "Asi máš pravdu."

Takhle jsem o tom nepřemýšlel. Jsem zvíře, ale jsem ušlechtilé zvíře."

"Královské zvíře, Trevore. A nikdy nebudeš osamělý. Budou tě chodit navštěvovat."

Trevor se upjatě podíval na Kedrigerna a řekl: "Vlastně ani nemusí moc spěchat. Pokud sem miní přijet se smečkou paniček a paňáců, otravovat mne dvorními klevetami, turnaji a podobnými nesmysly, předstírat, že si nevšímá mých šupin a dívat se jinam pokaždé, když vyfouknu oheň, můžu stejně tak dobře zůstat ležet na svém pokladu."

"Myslel jsem, že se bojíš, abys nezůstal osamělý."

"Být osamělý je pořád lepší než být obklopený únavně nudnými tajtrlíky. Doufal jsem, že až přijde Edin čas, provdá se za nějakého filosofického krále a založí dvůr, který bude přitahovat nejlepší mozky naší doby. Že se budu moci stýkat s lidmi, kteří dokážou ocenit umění, knihy a myšlenky, a občas si inteligentně popovídat s jinými draky. Pod mým dohledem už začínala činit pokroky. Ale teď, když si nebude mít s kým popovídat, kromě toho hulvátského prince..."

Ne, bojím se, že Edina výchova vezme rychlý konec."

"Možná je trochu podceňuješ."

"Vezmi bystrou mladou dámu, polož ji na hlavu korunu, a je s ní konec. Totéž platí o mladých mužích, jenže dvojnásobně. Měl bys to vědět. Setkal ses přece s mnoha princeznami a princí, králi a královnami."

"Zapomněl jsi Trevore, že má žena je také princezna, a ta není jen důvtipná a šarmantní, ale navíc rychle zvládá jemné čarodějnické umění. Je živoucím příkladem, že..." Kedrigern se zarazil uprostřed věty. Princenzin příklad byl sotva typický a neměl tudíž velkou statistickou hodnotu. Byla výjimečná a kromě ní neznal nikoho, kdo by mu mohl posloužit jako argument. "Hm, ano. Řekl bych, že vím, jak to myslíš."

"Nebyl jsem žádný tyranský poručík. Chtěl jsem dokázat, že drak je schopen porozumění. Pokud Eda touží po Rudém Thormovi, má ho mít. Ale pomyšlení na všechn ten promarněný potenciál mne ničí. A je mi líto, že nebudu mít s kým si popovídat," řekl Trevor a smutně si povzdechl.

Kedrigern se zašklebil, nahlas se zasmál a zatleskal rukama: "S tím si starosti rozhodně dělat nemusíš. Pojď se mnou do knihovny."

"Prosím tě, Kedrigerne. Zrovna teď nemám na čtení ani pomyšlení."

"Neboj se. Mám pro tebe překvapení. No tak, pojď už."

Drak s funěním a hekáním slezl z hromady a následoval čaroděje chodbami, síněmi a schodišti do knihovny. Uvnitř

Kedrigern zapálil svíce, zavěsil pochodeň do kruhu na zdi, postavil se do středu místnosti. Pak zavolal: "Ido! Elwoode!"

V příští chvíli se mu na ramena spustili dva pavouci a nadšeně se s ním pozdravili. Kedrigern se obrátil na Trevora, který seděl ve svém křesle, a řekl: "Rád bych ti představil své přátele. Trevore, tohle je Ida a Elwood."

"Těší mne, že mohu poznat kohokoliv, koho náš milovaný Kedrigern považuje za přítele," řekla Ida.

"Já samozřejmě taky, dobrý draku. Jak říkal Euripides: 'Jeden oddaný přítel vydá za deset tisíc příbuzných.' A pokud je tu něco, v čem bychom ti mohli být nápomocni, pak neváhej využít našich služeb," řekl Elwood.

Trevor se rozzářil: "To je od vás skutečně hezké. A hezky řečeno, musím dodat."

"Jsi příliš laskav, šlechtetný draku. A jak poukázal Sofokles: 'Ten, kdo dokáže prokázat a ocenit laskavost, je přítelem nejlepším.'" "Trevor, Trevor, říkejte mi prosím Trevor. A pojďte blíž, abychom si spolu mohli trochu popovídat," řekl drak a napřáhl pohostinně dlaň.

"Vidím, že jste knihovny dobře využili," řekl Kedrigern, když je sundával na zem.

"Ach ano, drahý mistře. Elwood mi četl každý den a mne naučil číst také. Je to od něj velice šlechtetné a laskavé, což se dá ovšem od tvých přátel čekat," řekla Ida.

Vyškrábali se na Trevorovu tlapu a tam se pohodlně usadili na jeho prostorné dlani. Drak si je radostně prohlížel.

Celkově to působilo jako velice úhledná domácí scéna.

"Elwood čte velice rád nahlas," řekl Kedrigern.

Trevor se zatvářil potěšené. "Skutečně?"

"Ach, ano. Přirozeně mohu číst jen knihy, které zůstanou otevřené na stole. Sundat je z police samozřejmě nedokážu."

Na stole zrovna ležel svazek napsaný v jazyce, ve kterém Kedrigern rozeznal řečtinu. Zdálo se, že účinky Prášku výmluvnosti jsou skutečně impozantní.

"No, to by nebyl problém. Stačí, abys jmenoval knihu a bude ležet na stole otevřená na kterékoliv stránce, než se naděješ. Píšeš stejně dobře, jako čteš, Elwoode?"

Po delší zamýšlené odmlce pavouk odpověděl: "Nevím. Ještě jsem to nezkusil."

"Nepřekvapilo by mě, kdybys to uměl," řekl Kedrigern. "A velice dobře."

"Ach, to by mi velice pomohlo," zvolal Trevor a zatleskal tlapami.

"Vždycky jsem toužil napsat epos pojatý z dračího úhlu pohledu, ale nedokážu udržet pero. Máš rád eposy, Elwoode?"

"Můj pradědeček Manny nám dětem často recitoval Walceria Stříbrné pavučiny. To je náš velký pavouci básník. Vždy to na mne velice zapůsobilo."

"A co kroniky?"

"Kroniky mám nejraději, Trevore, ačkoliv mé znalosti toho žánru jsou velice omezené. Pojetí historie, jak ho předkládají, mi připadá velice povzbudivé. Často na toto téma s Idou diskutujeme."

"Zrovna dnes večer Elwood mluvil o své teorii cyklické ekonomiky a o jejím vlivu na vzestup a pád dynastií," řekla Ida.

"Připadalo mi to fascinující."

"I ekonomika? Ach, to je skvělé. To je opravdu skvělé. Mám některé kroniky, které tě určitě budou zajímat, Elwoode."

Dovolte, abych vás zatím postavil na stůl a donesl je," řekl Trevor a jemně složil pavouky na desku stolu. "Můžeme si je přečíst a pak si o nich popovídat. Je tady velice sporná otázka nabývání majetku po matriální linii... Ekonomické aspekty jsou tam jen naznačeny, ale mně připadají nevyhnutelné. Například vliv manufakturní výroby a obchodu je jasný... Počkejte, hned to najdu..."

Kedrigern se tiše vykradl z knihovny. Na chodbě se samolibě usmál. Další problém je vyřešen a zase k tomu nepotřeboval žádnou magii, jen trochu porozumění. Teď už zbýval jen Gasperanceův problém a Kedrigern byl pevně rozhodnut, že mu od nynějška bude věnovat všechnu svou pozornost. Bylo sice hezké, že tak uspokojivě vyřešil problémy jiných, ale to nebyla jeho záležitost. Jeho povolání bylo odeklínat, odčarovávat a snímat kletby a úspěch v Gasperanceově případu by ho potěšil víc, než cokoliv jiného.

Ale s tím se může začít trápit zítra.

Příštího dne přišla na přetřes otázka zajatců. Na bojišti jich posbírali osm, omráčených, ale jinak nezraněných, a vyhradili jim místnost v jedné z věží. Gasperance a Rudý Thorm se shodli, že by je měli pověsit. Eda se k nim v podstatě přidávala, ale Princezna jí připomněla, že je zvykem prokazovat u příležitosti zasnoubení milost.

"Milost? Vždyť jsou to lupiči!" zvolal Rudý Thorm šokovaně.

Trevor se přidal k Princezně: "Je to tradice." Významně zvedl jeden dráp a pokračoval: "Zagglo Ukrutný st'al u příležitosti zasnoubení své dcery dvě stě vězňů."

"To není žádná milost."

"V Zagglově případě ano. Původně je plánoval smažit v oleji, čtvrtit a opékat nad ohněm. U příležitosti zasnub svého syna propustili král a královna Puritanic všechny rebely, vzbouřence a nepřátele království. O tři týdny později byli sice svrženi z trůnu, ale lidé říkali, že to od obou veličenstev bylo velice velkomyslné."

Trevor se nabídl citovat ještě další příklady z análů šlechtických rodin, ale všem už to stačilo a rychle se shodli.

Lupičům se dostane přísného pokárání a pak budou propuštěni na svobodu.

Trevor sám je přivedl z jejich dočasného vězení do velké síně, kde Rudý Thorm, Eda a Gasperance seděli bok po boku; muži s obnaženými meči a Eda měla na klíně malý, ale působivý palcát, který si vypůjčila z Trevorova pokladu. Všichni tři vypadali velice slavnostně a státnicky. Princezna a Kedrigern přihlíželi, jak Trevor postavil osm darebáků před jejich malý improvizovaný soud.

"Stůjte rovně, chlapi. Ruce připažit. Nemluvit," velel drak. "Ty na konci - polkni, co máš v puse."

Muži se postupně uklidnili. Eda si odkašlala. Autorativně pokynula palcátem a muži po jejích bocích zlověstně zabýskali očima.

"Jsme rozhořeni nad vašim vpádem," začala Eda. "Než přikročíme k vynesení rozsudku, chceme vědět, proč jste tak sveřepě napadli náš hrad. Kdo je vašim mluvčím?"

Osm mužů si vyměnilo kradmé pohledy, dloubnutí lokty a pak jeden po druhém pokrčil rameny, zavrtěl hlavou a zamumlal něco nesrozumitelného, až konečně ostatní vystrčili dopředu jednoho nešťastníka.

"Já odpovím na všechny vaše otázky, má paní," řekl s očima upřenými na podlahu.

"No dobře. Proč jste sem přišli?"

"Nechtěli jsme vám způsobit žádné příkoří, madam. Vůbec jsme nevěděli, že jste tady. Bylo to všechno nedorozumění."

"Ano? A jaké nedorozumění máš na mysli?"

"Bylo nám řečeno, že hrad je neobydlený, možná s výjimkou jednoho starého zbabělého draka, který by nepřemohl ani dítě." Muž se rychle obrátil k Trevorovi a dodal: "Prosím za odpuštění, vaše ctihodnosti, jen opakuji, co nám bylo řečeno. Teď už vím, že na tom nebylo ani slova pravdy. Nemyslel jsem to jako urážku." Trevor zavrčel, ale mávl v smířlivém gestu tlapou a muž se obrátil ke svým soudcům a pokračoval: "Víte, byli jsme psanci bez pána žijící v lese, takže se nám ta představa velice zamlouvala. A ten čaroděj, který nám o hradu pověděl-" "Čaroděj, říkáš?" přerušil ho Kedrigern. "Jsi si tím jist?"

"Určitě to byl čaroděj, vaše ctihodnosti. Měl dlouhé bílé vousy a lesklý háv pošíty symboly a znameními, jimž nikdo z nás nerozuměl.

Byl to čaroděj jak se patří."

"Jak se jmenoval?"

"Ach, měl čarodějnické jméno. Follydondle nebo nějak tak to znělo."

V tu chvíli se do rozhovoru vmísili i ostatní bandité. "Ne, byl to Fondynoddle," řekl jeden. "To ne! Foddyloddy se jmenoval," zvolal druhý, zatímco další křičeli: "Foddey-doddley!" a "Fanodleydod," dokud je Trevor nezarazil.

Mluvčí lupičů si káravě změřil své muže a pokračoval: "Byl nám zavázán, víte. Zachránili jsme ho před davem zlých měšťanů, které jeho nepřátelé zakleli, takže si mysleli, že je zloděj. Odehnali jsme je a dali jsme Follydondlymu i jeho pomocníkovi najist-" "Mohl bys toho pomocníka popsat, dobrý muži?"

"Takový příjemný muž to byl. Oblečený byl jako jeho pán a měl pěkný vlnitý plnovous. Velice elegantní mladík. Ale pořád jakoby nesvůj, jestli rozumíte, jak to myslím. Poněkud nervózní chlapík, řekl bych."

Kedrigern spokojeně přikývl a usmál se. Uctivým pokynutím naznačil Edě, aby převzala výslech vězňů. Eda se na muže přísně zamračila, šeptem se poradila s Gasperancem a Rudým Thormem a pak se otázala: "Co ten čaroděj povídal o hradě Tarragonu? Chceme vědět všechno."

"Popsal nám, jak vypadá a jak se k němu dostaneme, stejně jako všechny orientační body po cestě. Nazýval ho 'Bogwollus', ale jakmile jsme uviděli tohle místo, hned nám bylo jasné, že je to ten hrad, který měl na mysli. Řekl, že uvnitř může být drak, ale s ním si nemáme dělat starosti, protože je-" Muž se obrátil k Trevorovi a zatahal ho za tlapu:

"Prosím o prominutí, vaše ctihodnosti, ale opakuji jen to, co ten čaroděj řekl a nemyslím to jako neuctivost."

Pak pokračoval: "-bázlivý a změkčilý, slabý jako mlok, bojí se vlastního stínu a nedovede nic jiného, než se hrabat v knihách, čmárat obrazy a válet se na své hromadě pokladů. Takže jsme byli naprosto nepřipraveni na... na tohoto strašlivého draka, který se na nás snesl z nebe."

Trevor se samolibě usmál a vyfoukl obláček kouře: "Polekali jste se, co?"

Ze strany vězňů se ozvalo souhlasné mručení. Trevor je na chvíli nechal a pak řekl: "V pořádku, to by stačilo," a vězni zmlkli.

"A řekl vám ten čaroděj, že drak je právoplatným majitelem hradu Tarragonu?" zeptala se Eda.

"Ach ne, má paní. Řekl, že hrad byl odejmut silou jednomu krásnému princovi. Meech Velkolepý se ten princ jmenoval, má paní."

"Meech Silný to byl," zvolal jiný vězeň.

"Ne, Meech Pravdomluvný," řekl další.

"Ano?" zeptala se Eda a ve tváři se jí objevil výraz zájmu. "Co ještě říkal o tom princovi?"

"Řekl, že princ Meech byl muž, který nezaslouženě strádal. Tíživší lidé, kteří pošťvali měšťany proti čaroději, škodili i Meechovi Velkolepému - nebo Silnému nebo Pravdomluvnému - a očerňovali jeho pověst. Podle čaroděje šlo jen o to zabrat hrad a převzít poklad ukradený drakem."

"Takže jste nás vlastně přišli osvobodit. To je od vás šlechetné."

"No, když to teď říkáte, vlastně to tak je, má paní."

"Pak vás tedy všechny musím propustit na svobodu. Můžete jít," řekla Eda a výmluvně pokynula palcátem.

"Na svobodu, má paní?" zeptal se mluvčí zmateně.

"Ano, na svobodu. Jste volní."

"Tím chcete říct, že nás nepověsíte?" zeptal se jiný a několik dalších se k němu připojilo nezřetelným mručením.

"Samozřejmě, že ne. Byli jste oklamáni. Chtěli jste jen odstranit bezpráví ve jménu prince Meecha."

Někdejší vězni si vyměnili užaslé pohledy a začali se tiše dohadovat.

Jeden z nich pak vykročil před ostatní a řekl: "Prosím za prominutí, má paní, ale o co nám doopravdy šlo, bylo zmocnit se hradu. Když nás necháte jít, dáte tím špatný příklad."

"Lidi s takovým chováním nemůžete jen tak pustit, má paní, to by si za chvíli nikdo z nás nemohl být jist životem," namítl druhý vězeň a ostatní souhlasně mručeli věci jako: "Chaos a anarchie," a "totální úpadek mravů a pořádku," a pokyvovali při tom hlavami.

"Je mi líto, ale pověsit vás prostě nepřichází v úvahu. Budu se brzy vdávat a je zvykem udělovat při takových příležitostech milosti a amnestie."

Muži se opět shlukli a po chvíli jejich mluvčí řekl: "Vy se v takových věcech vyznáte lépe než my, má paní, a kvůli vám

se podrobíme tradici. Ale jsme z toho trochu rozpačití."

"Můžete si být jisti, že pokud by se vyskytli další útočníci, vyřídíme si to s nimi s exemplární přísností," řekla Eda a propustila je mávnutím palcátu.

Když odešli, změřila si přísnými pohledy Trevora s Kedrigernem, a řekla: "Nemohla jsem ignorovat informace, kterých se mi dostalo o princí Meechovi Velkolepém, Silném a Pravdomluvném.

Ani to, že jsou v rozporu s jinými zprávami, které pocházely ze zdrojů, jež jsem považovala za důvěryhodné."

Bez dalšího slova opustila sál. Rudý Thorm ji následoval. Trevor stál s tlapami založenými a podupával nohou o podlahu. Kedrigern vrtěl hlavou. Jen Gasperance zůstal dokonale klidný. Princezna zvolala: "Taková nevďěčnost!

Několik slov vyřčených bandity a ona prakticky obviní své přátele ze lži! Lituji, že jsem kdy hnula prstem, abych

pomohla takovému nevďěčnému drzounovi! Měla jsem ji nechat cvrčkem!"

Trevor vyfoukl obláček kouře a řekl: "Možná jsem jednal ukvapeně, když jsem převedl hrad Tarragon na takovou... osobu."

Ve snaze ostatní trochu uklidnit, Kedrigern poznamenal: "Eda není ve své kůži. Utrpěla šok."

"Pokud má za to, že může mne a mého manžela nazývat lhářem, pak by se měla připravit na větší," procedila Princezna zlověstně mezi zuby.

"Nedělej nic unáhleně, má drahá. Možná se dokonce zhroutila."

"Taky dobře," řekla Princezna a bojovně vysunula čelist. "Mezitím bychom mohli zabalit. Udělali jsme víc, než se od nás čekalo."

Teď je čas soustředit se na Gasperance."

Gasperance byl stejně lhostejný jako obvykle, ale Princeznu a Kedrigerna doprovázela po celou dobu jejich příprav k odjezdu z hradu Tarragonu jistá nervozita. Tentokrát nerozmlouvali o světlých stránkách své návštěvy - oba zarytě mlčeli.

Dřívější dobrou náladu obnovilo až Edino objevení se na prahu jejich komnaty. Hlavu měla svěšenou studem a její oči, když je pozvedla, aby pohlédla Princezně do obličeje, byly naplněny slzami lítosti. Vrhla se Princezně do náruče a pak se obě rozplakaly štěstím, zatímco Kedrigern mlčky přihlížel.

"Princezno, má drahá Princezno, můžeš mi vůbec odpustit?"

Byla jsem tak nevďěčná! Tak hloupá!" vzlykala Eda.

"Ty moje ubohé nešťastné dítě, samozřejmě, že ti odpouštím," odpověděla Princezna stejně pohnutě.

"Jak jen jsem mohla třeba jen na okamžik pochybovat o slovech mistra Kedrigerna a drahého strýčka Trevora... ach, já se tak stydím!" bědovala Eda.

"Ale no tak. Musel to být pro tebe strašný šok, když ti lupiči začali mluvit o tvém otci."

"To Rudý Thorm mi otevřel oči. On zná lidi, jako jsou oni, a řekl mi, že nikdy nemluví pravdu."

Kedrigern vzal Edu za loket a jemně ji odvedl ke křeslu u okna.

"Nebud' na ně zase tak přísná, Edo. Byli oklamáni tím čarodějem, stejně jako mnozí jiní před nimi. Mimo to ten muž ani čarodějem není. Je to podvodník a šarlatán a jsem přesvědčen, že je oklamal úmyslně. Copak by čestný muž mohl o Trevorovi mluvit jako o tlustém zbabělci?"

"Už to mne mělo varovat... Ty toho muže znáš?"

"Nedávno jsem se s ním setkal. Ujišťuji tě, že za své podvody zaplatil a už nikdy nebude nikomu škodit."

Eda si utřela slzy, několikrát popotáhla, pak se napřímila a řekla: "Oba jste se ke mně chovali velice šlechetně a měli jste se mnou velkou trpělivost. Musím se smířit s faktem, že můj otec byl doopravdy nečestný muž. Nebudu klamat svého milovaného Rudého Thorma. Řeknu mu všechno a jestli-" "Tak moment, Edo. Počkej. Neunáhluj se," zarazil ji čaroděj.

"Nevíš přece jistě, že Meech byl tvůj otec."

"Všechno tomu nasvědčuje! Mateřské znaménko. Kroniky.

Moje jméno. Můj talent pro zahradničení."

"To není totéž, co důkaz. Mnoho lidí má mateřská znaménka a nadání k zahradničení, a ačkoliv je jméno Eda nezvyklé, není unikátní."

Možná, že Meech měl dceru, která teď žije docela šťastně u tety Maude. Neexistuje jediný důkaz proti tomu, že jsi nalezenec, jak jsi vždycky věřila. A to přece rodině Rudého Thorma nikdy nevadilo, ne?"

"Ne. To zlá kmotřička víla zavinila všechny ty problémy."

"A tu už vyhodili, že?"

"Rudý Thorm ji okamžitě propustil. Litovala toho, ubožáčka."

Plakala a prosila a odvolala kletbu, kterou na mne seslala. Dokonce se nabízela, že se mi omluví. Ale on byl neoblomný."

"No tak vidíš. Už je po všem. Proč bys měla svého budoucího manžela znepokojovat spekulacemi o své minulosti?"

"Musím se k němu chovat čestně."

"Čestně?" Kedrigern se zamračil. Vzal Edu za ruce a podíval se do jejích velkých nevinných očí: "Je to čestné říkat někomu něco, o čem sám nejsem opravdu přesvědčen, že je to pravda?"

Eda zaváhala. Podívala se na Kedrigerna a pak na Princeznu.

Princezna pomalu zavrtěla hlavou a tvářila se při tom velice vážně.

"Ach, oběma vám děkuji!" zvolala Eda, vyskočila ze svého křesla a začala je objímat. "Udělám, jak mi radíte. A teď se půjdu omluvit svému drahému strýčkovi Trevorovi." Ještě jednou je rychle objala a pak vyběhla z místnosti.

Princezna ji doprovodila ke dveřím, dívala se za ní, dokud nezmizela za ohybem chodby, a pak řekla Kedrigernovi: "Ty víš něco, co jsi nám neřekl."

Kedrigern lišácky zamrkal: "Vím toho mnoho, co jsem neřekl."

"Dobře, ale já to chci slyšet. Proč si myslíš, že Meech není Edin otec?"

"Ach, jsem si naopak jist, že jím je. Ale pokud se to nedá dokázat, proč si přidělovat problémy. Rudý Thorm bude šťastně ženatý se sirotkem, ale jeho rodina by mohla mít oprávněné námitky proti sňatku s dcerou zlodějského, prolhaného, úskočného a zbabělého podvodníka."

Princezna se nad tím zamyslela a pak řekla: "To je pravda. Ale co když se Meech jednoho dne někde vynoří? Nevíme jistě, co se s ním stalo. Nedivila bych se, že se veře na svatbu, korunovaci nebo na královské krtiny."

"Meech už se nikdy nikam nevetře. O nic víc než Hrozivý Folondondry."

Prekvapeně se na něj podívala: "Ty si myslíš-" "Nemám nejmenších pochyb o tom, že se jedná o tutéž osobu."

Vůbec by mne nepřekvapilo, kdyby Meech byl i ten falešný poutník, který zapálil klášter, a zatímco všichni byli zaměstnaní hašením, vykradl ho a pak se svou kořistí prchl na jih. Tam se pohádal se špatně naloženým obrem, sehnal si čarodějnický oděv a pomocníka stejně vykutáleného, jako byl on sám, a pak se vrátil do své domoviny, pod jiným jménem, ale se stejným chováním. Věř mi, má drahá. Edina minulost je v bezpečí."

Princezna si povzddechla: "Škoda, že jsme s tím vůbec začínali."

"To bych ani neřekl. Kdybychom s tím nezačali, nepřišli bychom sem a kdybychom sem nepřišli, nesetkali bychom se s Trevorem a nepoznali jeho báječnou knihovnu. Myslím, že jsme ho učinili šťastným a přinesli jsme mu Idu a Elwooda. Ti tři-" "Ida! Kouzlo!" zvolala Princezna a vyděšeně vyskočila. "Pokud byla Edina kletba odvolána, co se stane s Idu?"

Kedrigern ji uchopil za ruce. Konejšivě se na ni usmál a řekl: "Nic se jí nestane, má drahá. Jsem si jist, že když Nemasteena odvolávala kletbu seslanou na Edu, na pavouka si ani nevzpomněla. I kdyby, hemonie Idu ochrání. O ni se bát nemusíme. Jak jsem říkal, Trevor si s pavouky rozumí báječně. Pomohli jsme vrátit osm lupičů na správnou cestu a dá se čekat, že na ni setrvají. Připadalo mi, že jsou to v podstatě slušní chlapi. Trevor je zaměstnal při opravách hradu a slíbil jim, že nechá uložit jejich mzdy na vysoký úrok. Eda a Rudý Thorm se usmířili a chování Rudého Thorma se pozoruhodně zlepšilo."

"Ano. Dostal svou lekci."

"Berrendal je na výpravě, která je hodná jejího temperamentu, a jsem si jist, že na jejím konci se setká s Gasperancem."

Kedrigern zmlkl a úsměv z jeho tváře se vytratil. "Vlastně jsme původně měli pomoci konkrétně Gasperanceovi a přiznám se, že tady jsem selhal."

Jeho zakletí je pro mne pořád záhadou."

"Zaměříš se na něj, až se vrátíme domů."

"Ano. Je mi ho líto. Hrozně rád bych mu pomohl. Je tak trpělivý."

Toho dne už neodjeli, ale zůstali na poslední večeři, tentokrát méně honosnou, ale zato srdečnější než byla ta, která se konala minulého dne. Trevor byl v báječné náladě a Ida s Elwoodem byli po celou dobu s ním. Eda a Rudý Thorm byli plní předsvatebních plánů.

Gasperance byl zticha, ale nebyl zachmuřený. Čas od času se usmál a povzdechl si, kdykoliv někdo pronesl Berrendalino jméno. Princezna byla ráda, že má kolem sebe společnost a Kedrigern byl šťastný, že se brzy vrátí domů. Po večeři se šel s Gasperancem projít po nádvoří a popovídat si o událostech posledních několika dnů. Gasperance se stále vracel k Berrendal. Kedrigern si naopak dával pozor, aby se tomuto tématu co nejpečlivěji vyhýbal. Ubohý mladík byl zcela omámen láskou.

"Půjdu za ní třeba až na kraj světa. Když nemohu být bojovníkem, budu mírumilovným člověkem, poutníkem. Ale svou Berrendal budu sledovat, kamkoliv půjde," řekl hlasem, chvějícím se nejvšejšími city.

"Pokud se miníš stát mírumilovným člověkem, tak bys měl raději odložit meč. Zbytečně bys s ním provokoval."

Gasperance si povzdechl: "Vypadá to, že mé heroické dny už minuly."

"Pokud se chceš stát poutníkem, měl by sis také opatřit nějaké nástroje. Lidé jsou většinou laskaví k muzikantům. Eda by ti mohla dát pár rad o hraní na fidulu. Ale myslím, že bys měl raději počkat, dokud s tebou něco neudělám. Spolehni se na mne, Gasperance."

"Ach, kdybys jen dokázal najít lék! Ne kvůli mně, ale kvůli ní."

"Vzpomeň si na ten svůj poslední boj," řekl čaroděj. Slyšel už ten příběh několikrát, ale řekl si, že jednou navíc mu neublíží.

Vždycky byla šance, že si všimne nějaké podrobnosti, kterou dříve opomněl nebo nepovažoval za důležitou.

Gasperance vyprávěl o svém dobrodružství tichým neosobním hlasem, jako by četl nějaké úřední hlášení o projevu odvahy. Obsah byl stejný jako v dřívějších verzích. Gasperance byl poté, co vyčistil doupe banditů, náhle a bez zjevné příčiny posedlý chorobným strachem.

"Opravdu si nevzpomínáš na nic neobvyklého? Ďábelský smích, ohnivá slova, která se objevila ve vzduchu, záblesk světla - nic takového? Jsi si dokonale jist, že tě nikdo nezaklel, neukazoval na tebe zvláštním způsobem ani tě ničím nepokropil?"

"Nic takového se mi nestalo. Byla to velice rychlá bitva. Napadli jsme lupiče v jejich páchnoucích doupatech, vyčistili je a ty, kteří přežili, jsme pověsili. Bojovali statečně, ale já byl nezraněn."

"Úplně nezraněn? Bez jediného škrábnutí?"

Gasperance se slabě zasmál: "Jediným mým zraněním bylo kousnutí blechy na levém lokti."

"O tom ses dříve nezmínil. Říkala ta blecha něco?"

"Byla to docela obyčejná blecha. Lupičské doupe se jimi jen hemžilo."

"To, že blecha nemluví, ještě nemusí znamenat, že nemůže."

Kdyby to byla kouzelná blecha... Kde vlastně k té bitvě došlo?"

"V Grigantinských horách."

Kedrigern cítil, že je konečně na správné stopě. Řešení bylo na dosah, jen ho uchopit. Zamnul si bradu, poškrábal se na hlavě a zaskřípal zuby, snaže se usilovně najít spojení mezi blechou, místem, kde k činu došlo, a Gasperancovým stavem. Ale kouzelné blechy byly v těchto končinách prakticky neznámé. Náhle luskl prsty a řekl: "Odkud byli ti lupiči? Byli místní?"

"Byla to taková sebranka. Bretoňané, Britové, Gaskoňci, Navarové..."

Jejich vůdce se nazýval Otto Švábský."

"Švábsko!" zvolal Kedrigern a triumfálně rozhodil rukama.

"To je ono! Věděl jsem, že je tu nějaké spojení! Samozřejmě. Krásná Bella Švábská, proslavená svými půvaby, poté, co byla bodnuta blechou, okamžitě ztratila veškerý zájem o svůj vzhled. Ubožáčka, upadla skoro přes noc. Ve svých posledních šesti týdnech byla známa jako Ohyzná babizna Švábská. Tragický příběh. Ano, a pak ten švábský lakomec, kterého bodla blecha a on se stal filantropem. A Fritz, horník, který se stal komínkem. Je to ta blecha! Blecha zato může!"

Z brány vyšla Princezna, a když uviděla oba muže, spěchala, aby se k nim připojila. Kedrigern doslova tančil radostí a vítal ji výkřiky jako: "Mám to! Vim, co se stalo Gasperanceovi! Kouzelná blecha ze Švábska!"

Náhle se zarazil a zeptal se Gasperance: "Zamáčkl jsi tu blechu, když tě bodla?"

"Okamžitě."

"To je dobře. A kouslo tě něco od té doby?"

"Nic."

"Skvělé! Jakmile tě odčaruji, bude všechno v pořádku. Teď už jenom potřebujeme správné odeklínadlo na bleší bodnutí. To vyhledám hned, jak se vrátíme domů."

"Mohli byste mi vysvětlit, co se tu vlastně děje?" zeptala se Princezna.

"Rád, má drahá. V posledních několika letech se ve Švábsku vyskytovala kouzelná blecha. Stačilo jedno bodnutí a člověk se změnil ve svůj dokonalý protiklad. Zlí se stali zbožnými, nadutí poníženi - a odvážní se stali bojácnými. Mám dobrý důvod věřit, že Gasperance bodla právě ta blecha, zavlečená do zdejších končin Ottou Švábským a jeho muži."

"Proč si to myslíš?"

Vzal je oba za ruce a kráčet s nimi k hradu, vysvětluje cestou: "Gasperance byl tvář v tvář nepříteli vždycky odvážný jako lev. A takový by zůstal i přes své zakletí. Odvaha je dar kmotřičky víly."

"Mně to připadá spíš jako dar, který dávají vílí kmotřičci," poznamenala Princezna.

"V mém případě tomu opravdu tak je, má paní," přisvědčil Gasperance.

"Pak se tedy opravuji. V každém případě," pokračoval čaroděj, "je to druh daru, který nemůže být zrušen, a tak ho bleší kouzlo obchází."

Působí takhle: Gasperance je v přítomnosti nepřítele stále odvážný, ale promění se v dokonalého zbabělce, když nepřítel přítomný není. Vzpomínka na bitvu, ponýšení na ni nebo jen pouhá zmínka ho dokáže vystrašit k smrti, ale když se ocitne uprostřed válečné vřavy, stane se zase sám sebou. A v okamžiku, kdy boj skončí, zhroutí se hrůzou."

Princezna se otřásla: "To je ďábelské."

"Kouzelná blecha zničila mnoho životů. Ale Gasperanceův nezničí a za několik dní ho zase dáme do pořádku."

"Škoda, že to nejde zařídit dřív."

Kedrigern přikývl. Chvilí šli mlčky, pak se čaroděj najednou zarazil a řekl: "Možná by to šlo."

Princezna zatleskala a zvolala: "Samozřejmě! Dary Všeostromu!"

"Ach jemine, to ne. Musím je nejprve vyzkoušet, než je na někoho použiji. Mohou vyvolat různé vedlejší účinky."

"Tak co potom...? Vždyť s sebou nemá žádné vybavení."

"Pro práci se sympatickou magií je nepotřebuji."

"O té jsem nikdy neslyšela," řekla Princezna.

"Ani já ne," potvrdil Gasperance.

"Je to velice rozumný léčebný přístup. Jeho princip je jednoduchý: šetrná léčba. Similia similibus curantur*7, jak říkali naši předkové. Používám protikouzla proti kouzlům a odeklínadla proti zaklínadlům. Účinkům lektvaru bych čelil jiným lektvarem. A tak podobně. Jelikož byl Gasperance postižen kousnutím kouzelné blechy, vyhledám pomoc páru zakletých pavouků."

"Blecha není pavouk," připomněla mu Princezna.

"To není. Ale kouzlo je kouzlo a já věřím, že to zapůsobí. Jsi ochoten to vyzkoušet, Gasperance?"

"Jak si přeješ."

Odkráčeli do knihovny, kde zastihli Trevora a oba pavouky.

Elwood visel nad velkým černým svazkem, ze kterého četl. Trevor odpočíval ve svém křesle a Ida mu seděla na hlavě.

"Pojďte dál, jen pojďte dál," přivítal je Trevor srdečně.

"Elwood zrovna čte pověst o Merlimorovi Zmateném a jeho sedmi nebo možná osmi synech. Nebo dcerách. Je to skvělý příběh a on ho čte velice procítěně."

"Jsi příliš laskav, šlechetný Trevore," řekl pavouk.

"Říkám jen to, co je pravda. Ale čím můžeme posloužit našemu hostu?"

"Zajímalo by mne, jestli by mi Ida nebo Elwood mohli prokázat jednu laskavost. Chtěl bych, aby jeden z nich kousl Gasperance."

"Podivná žádost, dobrý čaroději, ale ráda ti vyhovím," odpověděla Ida a seběhla z Trevorovy hlavy ke Kedrigernovým nohám.

7 Latinsky 'podobné se léčí podobným'. Pozn. překl.

"Obvykle se po nás chce, abychom lidi nekousali," řekl Elwood.

"Ale pokud je to kousnutí vaše přání, rádi ho kousneme. Máme ti tu službu prokázat oba dva, nebo jen jeden z nás?"

"Jeden bude stačit, děkuji."

"Prosím, dopřejte mi tu čest ujmout se toho," řekla Ida. "Velice ráda bych alespoň touhle maličkostí pomohla tomu, kdo se ke mně chová tak šlechetně a laskavě."

"Jistě, Ido. Jde mi jen o malé kousnutí do jeho levého lokte.

Tam, kde najdeš stopy po starém bleším kousnutí."

Gasperance si vyhrnul rukáv, shýbl se a posadil si pavouka na udané místo. Ida vyhledala drobnou ranku, uklonila se a zatřásla své tesáky do rytířova masa.

Účinky byly okamžité a dramatické. Gasperance zamrkal a pak jako by vyrostl. Jeho mírné rysy ztvrdly; spodní čelist se mu bojovně vysunula a oči se mu zúžily. Když promluvil, byl jeho hlas hlubší a mnohem panovačtější: "Gasperance už je zase sám sebou. Už není třeba mluvit o fidule a životě poutníka. Pole slávy volá. A navíc jsem získal nový dar soucitu, hlubšího porozumění, shovívavosti..."

"To je dílo hemonie. Zázračná rostlina."

Gasperance pozvedl Idu do výše svých očí a řekl: "Děkuji ti, dobrý pavouku. A děkuji i vám, má paní Princezno a mistré Kedrigerne, za vaši péči, Trevorovi děkuji za jeho štědrou pohostinnost a podnětné návrhy ohledně opevňovacích prací. Až nastane čas, budou mi k užítku. Nyní vás musím opustit. Vyhledám půvabnou Berrendal, budu jí stát po boku na její nebezpečné výpravě a pak už navždy."

Dvorně se uklonil a vyšel z knihovny.

"Dobrá práce," řekla Princezna a políbila Kedrigema na tvář.

Trevor zvolal 'Bravo!' a Ida s Elwoodem se k němu připojili. Čaroděj se jim uklonil a řekl: "Zásluhy je třeba rozdělit rovnoměrně."

Gasperanceovi jsme pomohli všichni."

Když se vrátili do své komnaty, Princezna řekla: "Ida je tak milá od té doby, co jsi ji vystavil účinkům hemonie. Elwood také."

Nikdy bych si nepomyslela, že se pavouci mohou takto chovat."

"Hemonie je mocná rostlina."

"Ale nebojíš se o ně? Chci říct, pavouci by neměli být milí, soucitní a tak podobně. Jak s tím vůbec přežijí?"

Kedrigern se usmál a řekl: "Budou drobné létající živočichy sladce vábit do svých sítí a pak je vlídně zabijí. S přihlédnutím k obvyklému jednání hmyzu to zase není tak zlý způsob."

Patnáct

Návrat domů

Bylo hezké slunné odpoledne, parné, jak už pozdně letní odpoledne bývají, ale na posledních mílech jejich cesty domů je chránil stín stromů, a jakoby na uvítanou se zvedl chladivý vánek. Při návratu z hradu Tarragonu je neznepokojovali bandité, špatné počasí ani nepříjemný hmyz a teď, když se blížili k domovu, překypoval Kedrigern entuziasmem.

Jel domů a doma ho čekaly veškeré radosti, jimiž domov oplýval.

Už žádní rytíři a lupiči pobíjející se navzájem, žádná neidentifikovatelná jídla, po kterých se cítil jako nadívaná kachna, žádné hospodské písně, povídačky a pošetilé historky, které v něm jen vzbuzovaly nostalgický smutek po starých kronikách, žádné komplikované romantické vztahy; jen společnost jeho Princezny, uklidňující Spotovo hýkání a klid a mír jeho útulné vilky. A co je nejlepší: pro tento rok už ho nečeká žádná práce.

I Princezna byla šťastná. Byli pozváni jako čestní hosté na svatbu Edy a Rudého Thorma a ona se už těšila na cestu ke dvoru Umberdure a všechny ty skvělé slavnosti. Představa dlouhých a zábavných hostin, příjemné konverzace u stolu, písní, příběhů a tance, šašků, žonglérů a trubadúrů v ní vyvolávala příjemné mrazení očekávání, kdykoliv si na to vzpomněla, a působila, že se jí konečky křídel chvěly jako ocas předoucí kočky. A navíc si byla jista, že to nebude dlouho trvat a podobné pozvání dostanou z Rudých plání. Později bude mít příležitost představit novomanželské páry ostatním šťastně provdaným princeznám a šťastně ženatým princům, které zná, a navázat mezi nimi společenské styky. Její život začne být civilizovaný.

Vílka v Horách tichého hromu se stane středem společenského dění a bude vyžadovat přestavbu. Bude nutno přistavit velkou halu a kuchyni zvětšit přinejmenším pětkrát. Pro pohodlí hostů se přistaví prostorná křídla a jiná, méně okázalá, pro hudebníky a kejklře. Bude třeba zvětšit stáje, a spousty jiných věcí.

Tak jeli ponoření do svých myšlenek o šťastné budoucnosti, až konečně Kedrigern řekl: "Vlastně to byl docela dobrý rok."

"Báječný. Seznámili jsme se s mnoha skvělými lidmi."

"Ano, to také. Ale já myslel spíš na naše finance. Vedli jsme si docela dobře."

"Ach, ano," přisvědčila Princezna. Pokud bude moci být přestavba zaplácena mincemi a ne magií, bude s Kedrigernem lehčí pořízení.

"Vlastně by se dalo říct velice dobře. Nejprve ten rubín a zlato od Banslaka, pak láhev ničeho, kterou jsem získal cestou k němu."

Semena, plody a kůra, kterou nám daroval Všestrom, před námi otevře nové obzory pro odeklinání a odčarovávání - hned, jak je vyzkouším.

A měsíc zlatáků od Rudého Thorma-" "Ten měsíc zlatáků je Edino věno."

"Nemyslím, že by teď nějaké věno potřebovala. Rudý Thorm by to považoval za urážku, kdybychom mu předali jako její

věno jeho vlastní zlato, když on je tím, za koho se vdává."

"Hm, budeme jim muset dát nějaký vhodný svatební dar. Nemůžeme je přece odbýt jen tak bez ničeho."

"To raději ne. Kdyby se ta láhev dostala do špatných rukou..."

Kedrigern si ji přísně změřil. "Hned jak budu doma, uklidím ji na bezpečné místo."

"Nemyslela jsem tvoje nic. Musíme jim dát něco hezkého. Je to naše povinnost. Ubohá Eda je sirotek a my jsme jejími loco parentis."

"Co takhle stříbrné svícny a přístroje?"

"Takových věcí má Trevor na své hromadě spoustu, nemyslíš?"

Jsem si jista, že jim jich daruje víc, než vůbec budou potřebovat."

Kedrigern přiznal kývnutím svůj omyl. Na okamžik se zamyslel a pak řekl: "Nějaké hezké ložní prádlo?"

"Eda umí utkat hezčí ložní prádlo než kdokoli jiný. Určitě si bude chtít udělat vlastní."

Kedrigern pokrčil rameny. "Tak to jim už rovnou můžeme vrátit ten měsíc. Hezky ho zabalíme. Rudý Thorm ho nepozná."

Princezna nad tím chvíli uvažovala a pak se její obličej rozzářil náhlou inspirací: "Proč ho nedáme Trevorovi, aby jej pro ni investoval?"

"Investování moc nevěřím. Vlastně se vůbec neliší od alchymie."

Jen další způsob jak změnit něco nepotřebného ve zlato."

"Pak tedy musíme vymyslet nějaký pěkný svatební dar."

Kdybychom jen věděli, co potřebují..."

Kedrigern si pomyslel, že to, co Eda a Rudý Thorm potřebují nejvíc, se nedá vyrobit, koupit ani věnovat, a nemůže jim to dát ani čaroděj - musí to získat sami obtížně a těžce v průběhu času - ale nahlas neřekl nic. Místo toho se raději vrátil k původnímu tématu: "Eshric mi přislíbil štědrý odměnu a Gasperance se nám taky chce odvděčit. Myslím, že jeho představa o vhodné odměně je meč nebo brnění."

"Dobrý úmysl je to, co se počítá," připomněla mu Princezna.

"Samozřejmě, má drahá. Slušný mladík, ten Gasperance."

Doufám, že Berrendal najde bez potíží."

"Určitě. Tyhle věci vždycky nějak fungují."

"Ano, ale ne bez spousty strádání a zbytečného cestování, omylů a obvykle taky jedné nebo dvou nepříjemných kleteb. Rád bych ho toho ušetřil. Ubohý hoch si už užil dost s tou záležitostí s Kouzelnou blechou. Včera večer jsem si o tom pohovořil s Trevorem a některé jeho návrhy byly docela užitečné. Myslím, že by nebylo špatné, kdyby se vydal za nimi."

"Gasperance je na svůj věk docela vyspělý."

"Za to může to zakletí. Ach, když už o tom mluvím, ke konci léta k nám Trevor přiletí pro nějaké sazeničky hemonie. Pro Idu a Elwooda, pro případ, že by potřebovali další dávku. Řekl jsem mu, ať tu a tam sám slupne jeden nebo dva kvítky a listí si přidává do salátu. Je to dobré na šupiny."

"Trevor mi ukázal skicy, které poslouží jako ilustrace k eposu, který miní napsat. Jsou velice dobré."

"Naskicoval i několik hezkých návrhů na Edin a Thormův erb."

Trevor je nadaný drak."

"Le dragon comme il faut," řekla Princezna a usmála se. "To motto vepsal do všech svých návrhů. Obdržel už také titul: 'Pán hradu Tarragonu a vzdušný obránce království'. Velice ho to potěšilo."

Myslím, že už se se svým drakovstvím docela smířil a cítí se dost úctyhodně."

Ted' už byla jejich vilka na dohled. Princezna roztáhla křídla a rozlétla se ke dveřím. Než stačila přistát, vyhrnul se z nich Spot a přivítal ji radostným: "Ja! Ja!" Malý trol tančil kolem Princezny, která ho poplácala po hlavě, a pak se velkými skoky vrhl ke Kedrigernovi.

"Ja! Ja!" vyřázel ze sebe, tleskal svými velkými rukama a radostně při tom poskakoval.

"Jsem rád, že tě zase vidím, Spot. Šlo doma všechno hladce?"

"Ja! Ja!" odpověděl Spot kývaje hlavou.

"Žádné potíže?"

"Ja! Ja!" zvolal a divoce při tom vrtěl hlavou, až mu uši pleskaly v nadšeném aplausu.

Kedrigern se usmál a zhluboka si oddechl. Všechno bylo zase ve starých kolejích. Rozhodl se, že udělá, co bude moci, aby to tam už zůstalo. S poskakujícím Spotem v patách se vydal do kopce ke své vilce.